

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

AP 1

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΣΟΓΙΑΛ
ΙΑΤΡΟΣ
ΒΙΟΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ





ΕΥΛΥΓΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΕΛΑΦΡΑ ΣΑΝΦΤΕΡΟ
ΘΑ ΓΙΝΕΤΕ ΜΕ ΤΑ ΔΙΣΚΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ
ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ
KISSINCA
Πωλούνται εις τα φαρμακεία
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. ΤΖΟΥΡΟΣ-ΚΑΡΡΑΣ
ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΩΝ 9 - ΤΗΛΕΦ 23605

ΑΝΘΗ

Διά Βάψα.

Διά Φορέματα.

Διά Μπουτουνιέρες
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
ΠΑΡΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΔΙΑ ΚΥΝΑΣ

ΔΡΟΣ ΠΕΤΡΟΥ Κ. ΚΙΑΠΠΕ

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Τηλέφ. 21-264

ΠΕΡΙΛΑΜΒΑΝΟΥΣΑ ΤΜΗΜΑΤΑ:

- 1) Ξεχωριστών και έσωτερικών ασθενών, αντιληπσιών ινστιτούτων, λουτρά, θεραπευτικά.
- 2) Ίνστιτούτων καλλονής: (κούρεμα κυνών δι' ηλεκτρικών τελειοτάτων μηχανημάτων, λουτρά κυνών και στέγνωμα δι' ηλεκτρισμού).
- 3) Pension διὰ κυνών.

ΟΔΟΣ ΠΕΤΑ 6, ΠΑΡΟΔΟΣ ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ,
ΕΝΑΝΤΙ ΑΓΓΛ. ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
Τηλέφ. 21-264.



ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΚΟΡΙΤΣΙΩΝ

ΜΕΤΑΞΥ 16 ΚΑΙ 26 ΕΤΩΝ

Πολλές μητέρες και πολλές γιαγιάς, χρωματίζουν την σφαγή τους επιδερμίδα και χωρίς οντίδα, σε μία απλή συνταγή δια το χρώμα, η οποία δίδει συχνά εις την επιδερμίδα μίαν νέαν και εκπληκτική ωραιότητα, εντός μιάς νυκτός. Σήμερον χιλιάδες κορίτσια έχουν επιδερμίδας άνεταρκώς θρεμμένας, πράγμα ποδ τις κάμνει να φαίνονται πλέον ήλικωμένας απ' ό,τι πραγματικώς είνε. Περίφημοι καθηγηταί του Πανεπιστημίου της Βιέννης απέδειξαν ότι η επιδερμίδα δύναται ν' απορροφήση διαφόρους τροφάς, οι οποία την τρέφουν εις το μέγιστον ακριβώς όπου έναπετέθησαν.

Εγγυώμεθα με 100.000 φράγκα ότι η Crème Tocalon περιέχει διας τας εκτάκτως θρεπτικας ουσίας, τας οποίας μεταχειρίσθη ο καθηγητής του Πανεπιστημίου της Βιέννης Dr Stejkal, δια τα περίφημα πειράματά του διατροφής της επιδερμίδος. Ούτως, οι οντίδες εξαλείφονται, οι πλάκαροι μύς του προσώπου καθίστανται σφιγτοί και το άχρό και μαρμαρένα χρώματα λαμβάνουν οφιν θροσση και νερά. Αί γυναίκες των 50 χρόνων δύναται να δείχνουν μόνον 30.

Μεταχειρίσθε πάντοτε την κρέμα

Tocalon τροφήν δια την επιδερμίδα, χρώματος ρός δια το βράδυ προτού καταλβήτε και την κοίμα Tocalon, τροφήν δια την επιδερμίδα, χρώματος λευκού (δχι λαπαρά) δια το πρωί.

Η λευκή κρέμα, ούχι λαπαρά, συντείνει ώστε να κολλά η πούδρα στο πρόσωπο και να μη φαίνεται. Εν περιπτώσει μη ικανοποιητικών αποτελεσμάτων, τα χόρημα επιστρέφονται.

ΚΑΣΕΤΙΝΑ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΔΩΡΕΑΝ: Δια να δυνήθητε και να εκλέξητε το χρώμα το όποιον άμολα καλύτερα εις την επιδερμίδα σας, θα σάς αποστείλωμεν μίαν κασετίνα ωραιότητος, περιέχουσαν πούδραν ΤΟΚΑΛΟΝ, έλτα χρωμάτων, με mousse de crème. Η κασετίνα περιέχει επίσης τας παγκοσμίως γνωστας κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ, τροφάς δια την επιδερμίδα, ατίνες χρησιμοποιούνται ή ρός δια το βράδυ προτού λαιμάσητε, και ή λευκή το πρωί.

Αποστείλατέ μας δρασ. 12 εις γραμματόσημα δια τα έξοδα αποστολής και τελευταιαών.

Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Υπαρχ. 2. Πραξιτέλους 42, Αθήνα.

«ΓΚΡΑΣ»

Ένα σικ δώρον είνε ένα μπουκαλάκι άρώματος

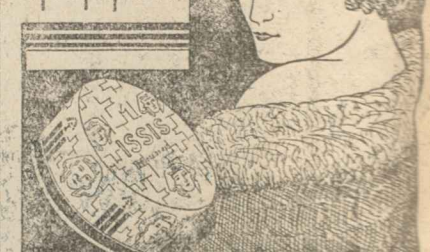
«A R DE GRACE»

λεπτού, μεθυστικού
Τιμή 75-125-150
Πλουσιωτάτη συλλογή άρωμάτων εις χύμα.
ΓΚΡΑΣ Περικλέους 48.

POUDRE DE RIZ

"ISIS"

Η πούδρα που ταιριάζει στο κάθε πρόσωπο κ' οδίδει την πραγματική όμορφιά.



ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΕΩΝ. ΤΟΥΝΤΑΣ
ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ
ΣΑΚΙ ΚΟΡΑΝ 2



ΣΑΡΑΚΟΣΤΙΑΝΑ



Η μα-λαγάνα

Μαρεύλι το ύπνεφέν

Τα αλγοτάραχα

Ο άχινός

Το στρείδι

Ο αστακός

Ο χαλός

Το σαλιγκάρι

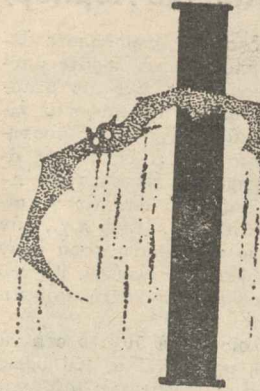
Το χταπόδι

Η πύνα

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

(Γελιογρ. του κ. Φ. Δημητριάδη).
441

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ-ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ



ΔΙΟΡΡΥΘΜΟΣ
στην πολιτική και
ιδιωτική του ζωή.
Τό συστημά του εί-
νε: να υψώνη, ού-
τε και να δέχεται
υποσχέσεις. Τό πα-
ρουσιαστικό του, ή
στάσις του τὸν δε-
χόντων ἐπιβλητικό
καὶ ἀδιάλλακτον.
Ἀπαράτητος συν-
τροφός του ἡ αγ-
κούρα του. Μαχη-
τικός ὅσον ὄλιγοι.

Πίσω ὅμως ἀπὸ τὰ πυκνά του φρύδια ὑπάρχει
μιά ἀγαθὴ παιδιὰ καὶ κάτω ἀπὸ τὸ παχὺ
του μουστάκι ἓνα γαμήλιο εἶνε ἔτοιμο νὰ
διαλύσῃ κάθε μελαγχολία. Ἀπὸ τὸν βλέπετε
νὰ θυμώνῃ, νὰ σονάξῃ, νὰ ὑψώνῃ, καμμιὰ
σορὰ, ἀπειλητικὴ τὴ μαγκούρα του. Στὸ βέ-
θος εἶνε πάντα ὁ ἴδιος: ὁ ἀπλὸς, ομιλητικὸς
καὶ συμπαινεταὸς κ. Χαράλαμπος—ὅπως
τὸν ἔλεγον ὅταν ἦτο νέος—καὶ μπάρμπα-
Χαράλαμπος, ὅπως τὸν λένε τώρα.

Ἡ ζωὴ τοῦ κ. Βοζίκου εἶνε ὁλόκληρη ἡ πο-
λιτικὴ ἱστορία τοῦ τόπου μας. Σαράντα τέσ-
σερα χρόνια δικηγορικῆς καὶ πολιτικῆς στα-
διοδρομίας! Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς συνα-
γωνιστὰς καὶ τοὺς ἀντιπάλους του ἔχουν πε-
θάνει. Ὁ μπάρμπα-Χαράλαμπος ὅμως ἔχει
κουράγιον, μ' ὅλα του τὰ χρόνια, νὰ τραβήξῃ
ἀκόμα μπροστά.

Πῶς ἔγινε πολιτικός; Ὁ ἴδιος λέγει ὅτι
ἡ πολιτικὴ του σταδιοδρομία ἀφίσταται ἐκ
μιάς... καταδίκης. Ἦταν φοιτητὴς τῆς Νομι-
κῆς ὅταν ἀπέθανε κάποιος θεῖος του πολιτευ-
τῆς. Καὶ οἱ συγγενεῖς του, πού ζητοῦσαν τὸν
ἀντικαταστάτη του, στραφίκανε τότε στὸ
νεαρό σπουδαστή.

—Αὐτός, εἶπαν, εἶνε ὁ διάδοχος!
Ἔτσι, γωὸς νὰ ἔχη ὅπ' ὅσον του νὰ πο-
λιτευτὴ ἀναγκάστῃκε νὰ ὑπακούσῃ στὴν ἐ-
πιθυμία τῶν συγγενῶν του.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς πολιτικῆς του
καριέρας ὡς σήμερον, ὁ κ. Βοζίκης ἀκολού-
θησε τὸ ἴδιο πρόγραμμα: νὰ ζυγίξῃ κάθε του
σκεπὴ, νὰ μελετᾷ τὰ ζητήματα πού τὸν ἀ-
πασχολοῦσαν καὶ πάντοτε νὰ κατεβαίνει στὸν
ἀνῶνα τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τὰ ἀρυσφένικα
πού ἐπείσαν ὁλο σπουδαίωτα, σὴν ὑπὸ τῶν
ἄλλων, δὲν μπορούσαν νὰ ἀλλάξουν τίς
πεποιθήσεις τοῦ Ἀρχαίου πολιτευτοῦ.

Κάποτε ὁ μακαρίτης συμπατριώτης του
πολιτικός Δελγιάννης, γιὰ νὰ τὸν πάρῃ με-
τὰ μέρος του, τοῦ μίσησε ὅτι ἂν ἐφρόντιζε
γιὰ τὴν ἐκλογικὴ του ἐπιτυχία στὴν Κυνου-
ρία θὰ τὸν διώριζε εἰσαγγελεῖα στὴν Ἀθήνα.
Ἡ ἐκλογὴ ἐγέναν, ὁ Δελγιάννης ἐπέτυχε
καὶ μὲ μὲσα δεγόμενος στὸ γραφεῖο του τὴν
ἐπισκεψάτο τοῦ κ. Βοζίκου. Μόλις τὸν εἶδε, θυ-
μήθηκε τὴν ὑπόσχεσί του.

—Νὰ μὲ συγχωρῇς, τοῦ εἶπε, δὲν μπόρεσα
ἀκόμα νὰ κάνω τίποτε!

—Δὲν πειράζει, κύριε πρόεδρε! ἀποκρίθη-
κε ὁ κ. Βοζίκης. Καὶ ἐπρόσθεσε:

—Ἐπειτα δὲν ἔγω καὶ τὰ προσόντα...

—Δὲν σὲ καταλαβαίνω, εἶπε μου! παρατή-
ρησε ὁ Δελγιάννης.

Καὶ ὁ μπάρμπα-Χαράλαμπος γελαστός ἐ-
πεξήγησε:

—Γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς εἰσαγγελεὺς, χρειά-
ζεται σύμφωνα με τὸν Νόμον ὁκταετῆς τουλά-
χιστον ἐξάσκησης τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλ-
ματος. Ἐγὼ δὲν ἔφτασα ἀκόμα τὰ ὀκτὼ χρό-
νια!

Ὁ Δελγιάννης ἔμεινε κατὰπληκτος. Καὶ
τὸ πᾶνμά του αὐτὸ τὸ διηγόταν συχνὰ
στοὺς φίλους του.

Ἄλλο δέγμα τῆς ἀκεραιότητος καὶ τῆς
ἐξυπατάκειας τοῦ Ἀρχαίου πολιτικοῦ εἶνε ὁ ἀ-
κόλουθος διάλογός του μετὰ τὸν Δ. Ράλλη. Ὁ
τελευταῖος εἶπε σχηματίζεις κυβερνήσι γωὸς
νὰ συμπεριλάβῃ σ' αὐτὴν καὶ τὸν κ. Βοζίκην,

ὅπως τοῦ εἶχαν ὑποσχεθεῖ.

—Λυπάμαι, φίλε μου, εἶπεν ὁ Ράλλης,
γιατὶ αἱ περιστάσεις δὲν μοῦ ἐπέτρεψαν νὰ
σὲ διορίσω ὑπουργόν. Ὅα τὸ πρῶτον ὅμως σὲ
πρώτῃν εὐκαιρίαν!

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ κ. Βο-
ζίκου:

—Δὲν ἔχετε καμμιὰ ὑποχρέωσι νὰ μὲ κά-
νετε ὑπουργὸν ἀφοῦ ἐγὼ δὲν εἶμαι κομματικός
σας φίλος. Ἀλλὰ δὲν δέχομαι καὶ τὴν ὑπό-
σχεσίν σας διὰ τὸ μέλλον, διότι ταύτην θὰ
ἐκπληρώσατε ἂν σὰς ἐπιτρέψουν αἱ περιστά-
σεις, ἐνῶ ἐγὼ ἀποδεχόμενος τὴν ὑπόσχεσιν,
γίνομαι φίλος σας καὶ ἂν αὕτη δὲν πραγμα-
τοποιηθεῖ!

Αὕτη εἶνε ἡ νοοτροπία τοῦ Μωραῖτη πο-
λιτικοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑποσχέσεσιν.

—Ἄν ἐκείνος πού σοῦ ὑποσχέθῃ κάτι—
συνηθίζεις νὰ λέγῃς—σὲ γελασῇ, φαίνεται ἔ-
ξυγκος, ἂν ἐσὺ τὸν πιστεύεις, φαίνεται κου-
τός!

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἦταν ὑπουργός τῆς Παιδείας ὅταν μὲ

Ἀθηναίων δρόμων. Τώρα περνάει τίς μέρες
του σπύτι του. Τὸ γραφεῖο του ἀρκετὰ περι-
ποιημένο, μὲ ἀναπαυτικὰ πολυθρόνας καὶ ἐξο-
ρτυμια γαλιά. Χρυσόδετα βιβλία ἐδῶ καὶ ἐ-
κεῖ. Στὸν τοίχον μιά φωτογραφία τοῦ Γούνα-
ρη καὶ ἡ εἰκόνη τοῦ βασιλέως Κωνσταντί-
νου καὶ τῆς βασιλίσσης Σοφίας.

Ὁ μπάρμπα-Χαράλαμπος τώρα δὲν πολυ-
δουλεῖ. Ἄλλοτε ἐργαζόμην δέκα καὶ δε-
καπέντε ὥρες καθήμενός.

Ἡ ζωὴ του, λοιπόν, εἶνε ἥσυχη. Οὔτε καὶ
σὲ προσεχοντικές περιόδους, πηγαίνει.

—Ἄν θέλουν νὰ μὲ βγάλουν, ἂς μὲ βγά-
λουν! λέγει.

Ἡ τοσφὴ του καὶ αὕτη ἐλαττωμένη. Τρώ-
γει ὅ,τι εἶνε εὐπεπτον κατ' ἐντολὴν τοῦ ἰα-
τροῦ καὶ κατ' ἀξίωσιν τοῦ στομάχου.

Καπνίζει λίγα καὶ κόβει τὸ τσιγάρο στὰ
δύο πόντ τὸ βάζει στὴν πύα.

Ἦνα μόνον δὲν ἀλλάζει: τὸ κεφάλι του. Ὁ
μπάρμπα-Χαράλαμπος καὶ σήμερον ἐξακολουθεῖ
νὰ διηγείται γαυτωμένα ἀνέκδοτα καὶ καὶ νὰ
ἐρωτεύεται ὅσον- τοῦ μπαίνοντο στὸ ρουθόν.

—Πολλοὺς τίτλους ἔχεις καὶ σὲ διατί-
νουν! εἶπε σὲ κάποιον πού τοῦ ἀράδιασε τίς
ἐπαγγελματικές του ιδιότητες.

Στὴ Βουλὴ μίλησε κάποτε ὁ βουλευτὴς
Ἀναστασόπουλος—ὅπως ἐνός νομοσχέδιου.

Ὁ μπάρμπα-Χαράλαμπος εἶπε ἀντιθετὴ
γνώμη. Καὶ ἀντίθετος ἔστι τὴν ἀπάντησί του:

—Τὰ ὥραία λόγια...

Ποῖα ὅμως ἡ ἐκπληξὴ ὅλων ὅταν τὴν ἐ-
πομένη διάβαζαν στίς ἐφημερίδας τὰ πρακτι-
κά τῆς Βουλῆς παραλλήλως! Ἡ ἀογὴ τῆς
ἀγορεύσεως τοῦ κ. Βοζίκου εἶνε δημοσιευθεῖ
ὡς ἐξῆς: «Τὸ ὑπερβολικόν...».

Ἐγινε μεγάλη συζήτησις. Ἄλλοι ἔλεγαν
ὅτι ὁ κ. Βοζίκης εἶπε: «Τὰ ὥραία λόγια» καὶ
ἄλλοι ὅτι εἶχαν δίκην ὁ δημοσιογράφος. Καὶ
ἐπῆσαν στὸν μπάρμπα-Χαράλαμπον γιὰ νὰ
τοὺς λύσῃ τὴν διαφορά.

—Τὶ εἶπατε, κ. Βοζίκην; τὴν ρώτησαν. «Τὰ
ὥραία λόγια» ἢ ἀπὸ ὑπερβολῆς;

—Οἱ δημοσιογράφοι, ἀποκρίθηκε ὁ κ. Βο-
ζίκης, ἔχουν δίκην. Στὴ Βουλὴ εἶνε συνθη-
ματικοὶ ν' ἀκούν ὑπερβολὰ καὶ ἔτι ὡ-
ραία λόγια!

Ἡ ἀπάντησις ἦταν ἱκανοποιητικὴ γιὰ ὁ-
λους.

Σὲ μὲ συνεδρίασι τῆς Βουλῆς ὁ μακαρί-
της Δελγιάννης—καθέσεν ἓνα νομοσχέδιον
παλὸν νὰ ψηφισθῇ... ὡς κανονισμὸν. Στὴν ἀν-
τινοσφὴ δὲ οἱ ἀκούοντες ὑπέλαβον ὅτι ἐλάσαν
νὰ βγάλουν τὸ βασιλικὸν διάταγμα πού δημο-
σιεύοντες σὲ κάθε ἡμερησίῳ νομοσχέδιον. Ὁ κ.
Βοζίκης πού εἶδε τὸ λάθος, ἐξήγησε τὸ
λόγον.

—Μοῦ δίνετε τὸ νομοσχέδιον, κύριε πρό-
εδρε; εἶπε.

Καὶ παίροντας τὸ νομοσχέδιον ἄνοιξε νὰ
διαβάξῃ.

—Ὅσον ἐλέω Θεοῦ βασιλεὺς Ἑλλήνων...

Οἱ βουλευταὶ, πού κατέλαβαν περὶ τίνος
ἐπρόκειτο, ἀνίσταν νὰ γελοῦν. Καὶ ὁ Δελ-
γιάννης ἀνακατασκευάζει ἐρώναζε.

—Ἀκούε, καταλαβαίνω! Τὸ λάθος εἶνε
τῶν ἀπαλλήλων. Οὔτε ν' ἀντιγράφουν, δὲν ἔ-
χουν!

Στὴν τελευταία ἐκλογὴ τῶν ἀριστινίδων
νομομαστων ὁ πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἐκλέ-
σε καὶ τὸν κ. Βοζίκην νὰ ψηφίσῃ. Ἐκεῖνος
σκημάθηκε καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

—Κύρ-Χαράλαμπε!

Ἦταν ὁ κ. Βασιλέως, ὁ ὁποῖος ἐσκημά-
θηκε καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ γέρι—ἄστρα ἀπὸ τόσα
γρόνια—στὸν πολιτικὸν του ἀντίπαλον. Ὁ
μπαρμπα-Χαράλαμπος ἐκείνη τὴν ἔκτασι
ἐκπληρώσας καὶ ἀργά-ἀργά κατεπευνύθηκε πρὸς
τὸ βῆμα. Ὅταν ἐπλησίασε στὰ ἱερουργικὰ ἐ-
δῶλα, ἀκούστηκε μὲ φωνή:

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΩΝ ΚΑΛΟΓΡΑΙΩΝ

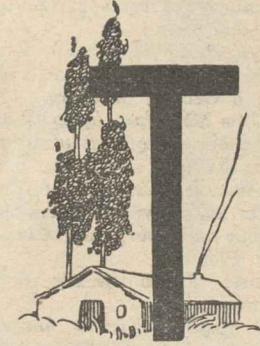


ΥΤΑ πού θὰ σὰς
διηγῶμαι τώρα, ἔ-
γιναν τὸν καιρὸ
τῆς Μικρασιατι-
κῆς κατοχῆς. Εἴ-
χα πάει γιὰ λου-
τρα στὸν Τεσεμί
καὶ μὲ μέρα, με-
τὰ τὴν γυναῖκα μου
καὶ μὲ μὴ ἀπὸ
τῆς πρωταγωνί-
στρας τοῦ θεά-
τρον μας, ἐκάνα-
με ἐκδρομὴν σ' ἓ-
να γυναικεῖο μο-
ναστήρι, τοῦ Ἀγ-
γέλου.

Πάνην πού Προδρόμου, πού βεβαίως
ἦταν πρὸς τὸν καιρὸ, σ' ἓνα λόφον
κατὰρτο. Φτάσαμε ἐκεῖ σχεδὸν τὸ
μεσημέρι καὶ ἀφο

Η ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΗ ΚΑΙ ΠΙΟ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

(Η καταπληκτική ζωή της "Εδιθ Ροκφέλλερ Μάκ Κόρμικ.)



παράξενη κι' ιδιότροπη γυναίκα της ύφης.

Η "Εδιθ ήταν κόρη του Τζών Ροκφέλλερ, του μεγάλου Ροκφέλλερ και είχε παντρευτεί το 1895, τον Χάρολντ Φώσνλερ Μάκ Κόρμικ, τόν ωραιότερο και τόν περιζήτητο γαμπρό τής εποχής εκείνης στις ανατολικές Ηνωμένες Πολιτείες. Ο Κόρμικ ήταν, επίσης, πλουσιώτατος έπος και η "Εδιθ.

"Όταν ανακοινώθηκαν οι άραβδώνες τους, αναγγέλλθηκε συγγράνωσ ότι ο γάμος τους θα γινόταν με βασιλική μεγαλοπρέπεια κι' ότι θα ήτανε καλεσμένοι σ' αχτόν βλοί οι εκατομμυριοί της Νέας Υόρκης, του Σικάγου, της Βασιγκτόνας, της Βοστώνης και της Βαλτιμόρης.

Αλλά όταν έφτασε η ημέρα του γάμου, η ιεροτελεσσία έγινε εν στενωπάτω οικογενειακή κύκλω, και στο γαμήλιο γεύμα που έπαιχλούθησε κατήσανε μόνο όντω άτομα, μέλη των δύο οικογενειών. Ροκφέλλερ και Μάκ Κόρμικ. "Ήτανε κι' αυτό μια από τις πρώτες εκδηλώσεις της ιδιοτροπίας της γυναίκα, η οποία δυό δεκάμαδες πρό του γάμου πέταξε στη φωτιά τις χιλιάδες προσκλήσεων που είχαν έτοιμασθεί, και εδήλωσε ότι δεν ήθελε να παρευρεθούν και στην τελετή του γάμου και στο γεύμα, παρά μόνον οι πολύ στενοί συγγενείς της και οι συγγενείς του συζύγου της.

Η νύφη ήταν μικροκαμωμένη, με γαλανά μάτια, με κατάξανθα μαλλιά και με μια θάλασσα από βράτες μπούκλες κάτω απ' το καπέλλο της. Ήταν λάτριν των σπόρ, κολυμπούσε θαυμάσια, πατινάρειζε—είχε πάρει και βραδέο στους αγώνες του πατινάζ—ίππευε σαν κοζάκος κι' έβγαίνε, κάθε μέρα δυό ώρες, περίπατο με ποδήλατο. Αλλά η μεγάλη μανία της ήταν το διάβαση. Διάβαζε απλήστα και ως κόρη και ως παντρεμένη, τουλάχιστον τέσσερες ώρες κάθε μέρα και διάβαζε, δυι μόνο ελαφρά φιλολογία, αλλά και σοβαρά επιστημονικά βιβλία.

Τά δύο πρώτα χρόνια τά πέρασαν στην Γιόθα, μια μικρή μαγευτική πόλη, την οποία διασχίζει ένα ποτάμι, στην επαρχία του Κόνουσιλ Μπλόφφ. Κατοικούσαν σ' έναν ώραο κύργο, γεισιμένον στην άχθη του ποταμού και άνηκοντα στον σύζυγο της "Εδιθ. Ο κύργος αυτός άρεσε στην "Εδιθ υπερβολικά και στο τέλος...τόν άγόρασε απ' τον σύζυγό της, γιατί άν και ήταν παντρεμένοι διαχειριζόντουσαν χωριστά καθέναν την περιουσία του.

"Υστερ' από δύο χρόνια οι σύζυγοι πήγαν κι' εγκατεστάθηκαν στο Σικάγο όπου ο σύζυγος της "Εδιθ είχε ιδρύσει δυό



χρονο, απ' την τσέπη της, ένα εκατομμύριο δολάρια!...

Δέν ήταν, όμως, αυτό μόνον. Κάθε βράδυ, στο πρώτο διάλειμμα της παραστάσεως, η "Εδιθ παρέθετε στο φουαγιέ του θεάτρου μεγαλοπρεπή γεύματα στους καλεσμένους της—δηλαδή στους θεατάς των θεωρειών πρώτης σειράς και διακεκριμένους. Τά γεύματα αυτά διαρκούσαν, κατ' απαράφωτον κανόνα, τριάντα πέντε λεπτά της ώρας.

Μπροστά στη θέσι της "Εδιθ, στο ταπέλι του γεύματος ήταν πάντοτε τοποθετημένο ένα μεγάλο ρολόι, ειδικώς κατασκευασμένο, ώστε να βλέπουν βλοί οι συνταγμένοι και να ξέρουν πότε τελειώνει το γεύμα. Το ρολόι αυτό ήταν στολισμένο με πολυτίμους λίθους. Ο μάιτο ντ' δέλ του θεάτρου έπρεπε νάχη διαρκώς τά μάτια του καρφωμένα στο ρολόι εκείνο και κάθε πέντε λεπτά να δάζη τους σεριτόρους να σηκώνουν τά πιάντα έκαστου φαγητού—έστω και άν οι συνταγμένοι ήτανε στη μέση της μουσικής τους—και να σεοδύρουν το επόμενο φαγητό.

Μόλις περνούσαν τά καθορισμένα τριάντα πέντε λεπτά, οι σεοδιτόροι ώριμούσαν στο τραπέζι και σήκωναν τά πιάντα, άφινοντας σβέζωλους εκείνους που δεν ε-

χαν τελειώσει το φαί τους. Άμέσως έπειτα σεοδύρναν τον καφέ και μοιράζανε πούρα—πούρα εκλεκτά και πανάκριβα—στους κυρίους, οι όποιοι είχανε στη διάθεσί τους δέκα λεπτά της ώρας για να πιούνε τον καφέ και να τά καπνίσουν.

"Έτσι το γεύμα διαρκούσε τρία τέταρτα της ώρας όσο και το πρώτο διάλειμμα της παραστάσεως. Στο διάστημα αυτό οι θεαταί του υπερώου και των θεωρειών δευτέρας και τρίτης σειράς ήσαν αναγκασμένοι να χαζεύουν ώπου να τελειώσουν το φαγητό τους οι εκατομμυριοί και καλεσμένοι της "Εδιθ Ροκφέλλερ Μάκ Κόρμικ.

Αλλά και στά γεύματα που έδινε στί σπίτι της η "Εδιθ, χρησιμοποιούντο πατήρια και πιάντα δλόχρυσα. Παρ' όλα αυτά η "Εδιθ ήτανε σ' άφάνταστο θαυματορανική προς τους καλεσμένους της.

Μιά φορά έδωσε στο σπίτι της μια έσπεριδα κοτιγόν, στην όποια έπρόκειτο να μοιράση πολύτιμα δώρα. Είχε στείλει γίλιες περίπου προσκλήσεις. Σαφηνά, όμως, λίγην ώρα πριν άρχισεί η έσπερις, διάταξε να της φέρουν τόν κατάλογο των καλεσμένων και διέγραψε στην τύχη έκαστον είκοσι όνόματα. Φώναζε, έπειτα, τόν άρχιθυρωρό της, του έδωσε τόν κατάλογο και του ελε να μόν άφήση να περάσουν, εκείνοι των όποιων τά όνόματα είχανε διαγράψει.

"Έτσι οι έκαστον είκοσι διαγραφέντες καλεσιμένοι—βλοί εκατομμυριοί και άπό τούς γνωστοτέους κοσμικούς κύκλους του Σικάγου—φάνοντας στην πόσα του μεγάρου είδοποιούντο άπό τόν θυρωρό ότι δέν ίσχυαν η προσκλήσεις τους. Η "Εδιθ δέν κατηδένηκε ποτέ να δόχη την παραιμιακή εξήγησι για την προσβλή που είχε κάνει στους έκαστον είκοσι καλεσμένους της.

Εκτός άπό τις έσπεριδες και τις διασκεδάσεις της, η "Εδιθ έδωδε κοσμοσιαια ποσά για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Όταν πέθανε άπό δσπρακία ο Τζόν, το πρώτο άπό τά τέσσερα παιδιά που είχε άπογύσει με τόν Μάκ Κόρμικ, ίδουσε ένα Ίνστιτούτο, προς διενέργειαν ειδικών μελετών για την αναάλυσι του μικροβίου της δσπρακίας και του τρόπου της θεραπείας της. Στο Ίνστιτούτο έκεινο δσλείεται το ότι σήμερα γιαιτρεύεται εσκολα η δσπρακία.

Γι' αυτό η "Εδιθ ήταν άγαπητή σ' όλες τις κοινωνικές τάξεις του Σικάγου, παρ' όλο τόν δύστροπο κι' αυταρινικό χαρακτήρα της και παρ' όλες τις ιδιορρυθμίες της.

Συνγά, όταν έβγαίνε περίπατο με το ποδήλατο ή με το άλογό της, στους έξοτους δρόμους, μόλις της συνέβαινε να διψήση ή να πεινάση, σταματούσε στο πρώτο καφενείο ή ξενοδοχείο που έβρισκε μπροστά της. Δέν ζητούσε, όμως, άμέσως να της δώσουν νερό, ή να της δάλουν να φάη, αλλά καλούσε τόν καταστηματούρχη και τόν ρωτούσε :

—Πόσο θέλεις να μου πουλήσης το κατάστημά σου, και να μου το παραδώσης τώρα άμέσως ;

Επλήρωνε δέ πράγματι, έτι ποσόν της ζητούσαν, απογράφοντας ένα τσέκ. Διάταζε κατόπιν ν' αδειάσουν το κατάστημα

άμέσως...άπό τούς πελάτες τους και τότε έμπαινε μέσα και ζητούσε να της δώσουν να φάη ή να πιή.

Κάθε φορά που σκόπευε να ταξειδέψη, στην πόλη που θα πήγαινε, έστω κι' άν έπρόκειτο να μείνη μιά μέρα, έστελνε να της άγοράσουν ένα ξενοδοχείο, ή μιά έπαυλη για να κατοικήση ! Κι' όταν έφτανε απ' εκεί διάταζε τόν διαχειριστή της να το πουλήση.

Θά μπορούσε να γεμίση κανείς τόμους περιγράφοντας τις ιδιοτροπίες της "Εδιθ. Το 1911 έπαθε άπό νευρασθένεια και σωματίωσι. "Εφυγε, τότε, μαζύ με τόν άνδρα της για την Εύρώπη κι' έγκατεστάθηκε στην Έλβετία, σ' ένα σανατόριο, που κατά την συνήθειά της το άγόρασε δλόχρηρο. Τη φορά, όμως, αυτή δέν έδιωξε τούς άσθενείς που νοσηλεύοντουσαν σ' αυτό. Τούς έκέρτασε δλους, αλλά υπό τόν δρον...να μην πληρώνουν νοσηλεία.

Συγγράνωσ μαζύ με όλο το προσωπικό του σανατορίου κράτησε και τόν πρώην ιδιοκτήτην του, τόν διάσημο φυματολόγο και νευρολόγο Κάρολο Γιούγκ, ο όποιος είχε έπνοήσει έναν δικό του τρόπο θεραπείας της σωματίωσεως με την βοήθεια της συγκαλύσεως. Φυσικά, τού πλήρωνε τεράστιον μισθό και συγγράνωσ τού έδινε όλα τά χρηματικά ποσά που χρειαζόταν για ν' αναπτύξη τη μέθοδό του.

Με την μέθοδό του έκείνη ο Κάρολος Γιούγκ έθεράπευσε την "Εδιθ κι' άπό τη σωματίωσι κι' άπό τη νευρασθένεια.

Δέκα χρόνια έμεινε στην Έλβετία η ιδιορρυθμη άμερικανίδα. Το 1921 ξαναγύρισε στην Αμερική, δυι όμως με τόν άνδρα της, αλλά με κάποιον Έντβιν Κρέν, έναν κηπουρό του σανατορίου, ο όποιος είχε γίνει σωματικός κι' έκείνη απ' τόν Κάρολο Γιούγκ.

Ο άνδρας της την είχε εγκαταλείψει και πολιορκούσε ένστικώς την περιόρημη χορεύτρια Γκάνα Βλάσκα, την οποία είχε σπουγνιάσει με κάποιον φίλο του, τόν Σμιθ Κόγκαν, δυι θά κατακτούσε. "Εγασε, όμως, το στήθην. Γιατί ο Κόγκαν κατόρθωσε να συνδεθή ο ίδιος με την Βλάσκα και να την παντρευθή.

Τυρβόντας στο Σικάγο η "Εδιθ ζήτησε και πήρε διαζύγιο απ' τόν άνδρα της και έκαστε ζούσε μαζύ με τόν κηπουρό Κρέν, με τόν όποιον έκανε διάφορες άτυγες έμπορικές έπιχειρήσεις. "Έτσι έγασε το μεγαλύτερο μέρος της άλλοτε κοσμοσιαιας περιουσίας της, σε βαθμό ώστε ο αδελφός της, ο Τζών Ροκφέλλερ ο νεώτερος, αναγκάστηκε να της δόση μιά έσθδια έπινούρησι άπό 1.000 δολάρια (175.000 δραχμές) την ημέρα !...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΚΟΚΚΑΛΟ

Στά ιερά βιβλία των Έβραίων γίνεται λόγος για ένα μυστηριώδες κοκκάλο, που έχει στο στήθος του κάθε άνθρωπος, και που, καθώς διακινείται, θα χρησιμοποιη για να ξανακατασθί απ' αυτό το άσθματικό σώμα κατά την ημέρα της Δευτέρας Παρουσίας.

Ο Μωάμεθ, το άναφέρει κι' αυτός στο Κοράνι και τού αποδίδει την ίδια ιδιότητα. Το κοκκάλο αυτό δέν μπορεί να καταστραφή ότε από τη φωτιά, ότε από το νερό, ότε από κανένα άλλο στοιχείο. Καμιά δύναμις, κανένα εργαλείο δέν μπορεί να το συντρίξη και να το εξαφανίση. Οι Άραβες το ονομάζουν α λ α ζ α μ π και λένε πως είναι σαν ρεβίθι.

Οι άνατόμοι όμως οι φυσιολόγοι, παρ' όλες τις έρευνές τους, δέν μπόρεσαν ν' ανακαλύψουν στίον άνθρωπου σκελετό το μυστηριώδες αυτό κοκκάλο.

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ



Η ΖΩΗ ΤΗΣ ΚΟΝΣΤΑΝΣ ΤΑΛΜΑΤΖ

(Στο παρακάτω άρθρο της, η μεγάλη ηθοποιός του κινηματογράφου Κονστανς Τάλματζ μας δίνει τη μονή άσθεντική βιογραφία της, διαφεύγοντας τούς θρύλους που έχουν δημιουργηθεί γύρω από τ' όνομά της).

Δέν ξέρω άν προσφέρω μεγάλη έκδοίλεισι στην άνθρωπότητα με τη δημοσίευσή της σίντομης αυτής βιογραφίας μου. Έκείνο όμως που ξέρω είναι ότι προσφέρω μεγάλη έκδοίλεισι στίον εαυτό μου, άνακτώντας τά τραυματικά ψεύδη που κυκλοφόρησαν διάφοροι καλοί φίλοι εις βάρος μου. Οι άνθρωποι αυτοί δικαιολογούνται πως δτι έκαναν, το έκαναν για να προσλήθη θόρυβος γύρω από τ' όνομά μου. Άλλ' έπειδή φρονώ ότι δέν είναι άπαράτητο σε μιά καλλιτέχνηδα να κατοικήση τη δόξα με σκάνδαλα σαν έκείνα που μου κατέλογισαν μ' έλαφροτάτη σνεκίδησι οι καλοί μου φίλοι, άποφασίζω να γράψω μόνη μου την π α ρ α γ μ α τ ι κ ή ζωή μου την όποια, ύποθέτω, είναι σε θέσι να ξέρω καλύτερα άπό κάθε άλλον...

Είμαι τριάντα χρόνων, δυό χρόνια μικρότερη άπό την αδελφή μου Νόμα Τάλματζ, που είναι μεγαλύτερη μου όχι μόνον στην ηλικία, αλλά και στην τάχη. Είμαι ξανθή. Δέν διασίζω να όμολογήσω ότι φαινόμια λιγάκι κορυσμένη. Ζώ άπό δεκαεσσάρων χρόνων στί ασπντία, Κι'ά ήταν επόμενο, τά ίσχυρά φώτα των ηλεκτροικών προβολέων, οι όποιοι και η ταραχμένη ζωή τού επαγγέλματός μας, να κάνουν το πρόσωπό μου να μαυρίη πριν της ώρας του. Αυτό όμως δέν με κάνει να στενοχωριέμαι. Κάθε άλλο. Η γυναίκα διαθέτει σήμερα τέτοια καλλιπτικά μέσα, ώστε να της είναι άδύνατο άν το πρόσωπό της δέν διατηρεί τη νεανική του όμοιά. Με καταλαβαίνετε, βέβαια, άγαπητές μου άναγνώστρες, τί θείω να πώ...

"Όπως σάς είπα και παραπάνω, μπήκα στίον κόσμου τού κινηματογράφου άπό δεκαεσσάρων χρόνων, μαζύ με την αδελφή μου τη Νόμα. Σήμερα καταλαβαίνω πόσο κερίδεν έβγας καλλιτέχνης όταν άρχισέ το στάδιό του άπό μικρό παιδί. Σιγά-σιγά, όσο περνούν τά χρόνια το επαγγέλματό μου μεταβάλλεται σ' ένστικτο και τού είναι εύκολο να ύποδυη τούς από πολυσύνθετους όρλους. Περνά τά νεανικά του χρόνια στί σπνντίο, μελετώντας το πιάξίμο τού μεγαλειτέρου του ήθοποιών και τά διάφορα μυστικά της τέχνης. Και άν είναι λιγάκι έξυπνος, κατάρθεται να δημογραφίση ένα όμοιο ρόλο σ' ένα φίλο και να γίνη πρωταγωνιστής κά άσπτη.

Οι καλλιτέχνες, οι όποιοι άρχισαν να πιάζουν στίον κινηματογράφου σε προσωπική ηλικία, πρέπει να περμένουν πολλά χρόνια, να γεράσουν σχεδόν, για ν' άποκτήσουν φήμη. Δυσκολεύονται, βλέπετε, να καταφέρουν να δημογραφίση ένα όμοιο ρόλο σ' ένα φίλο και να γίνη πρωταγωνιστής κά άσπτη.

Με την εύκαιρία όμως αυτή αισθανόμαι την ύποφρεσι να εκφράσω την κατάρτησι μου για την εύκολία, με την όποια καθιερώνονται σήμερα οι άσπτες. Άλλοτε, στα χρόνια τά δικά μου—μιά σάν γαροφύλα, μα δέν πρέπει να ξεχνάτε πως έχω δεκατέσσερα έτη στίον κινηματογράφου—εία χρόνια λοιπόν τά δικά μου, για να γίνη μιά ήθοποιός πρωταγωνίστρια, έπρεπε να κοπιάση σπύλ, να ποιή σε πολλά φίμ και να άξιση πραγματικά για να γίνη σ τ α ρ. Σήμερα δέν συμβαίνει το ίδιο.



Δέν θέλω ν' άναφέρω όνόματα, δέν θέλω πρό παντός να νομίσθ ότι έχω προσοπικά με όρισμένες συναδέλφους μου. Η αλήθεια όστόσο είναι ότι βλέπομαι σήμερα να διαφημίζονται για καλλιτεχνικά άσπτες, πρώτοι μεγέθους, ήθοποιοι που δέν έχουν να προσφέρουν στην τέχνη τίποτε άλλο άπό τις καλλιγαμίες κήμεις τους ή την ώραία χοριότρη τους. Το μόνο προσηγορητικό σημείο σ' όλη αυτή την ύπόθεσι, είναι ότι οι περισσότεροι άπό τούς άσπτες αυτούς είναι διάπικτες. Λάτουν για μιά στιγμή στίον καλλιτεχνικό όρίζοντα και ύστερα σβύνουν για πάντα, με δση εύκολία παρουσάστηκαν και έφεγγερόβλησαν.

Καί τώρα ήρθε η στιγμή ν' άναφέρω όλα τά ψεύδη που είχαν για μένα οι καλοί μου φίλοι. Ο πατέρας μου δέν ήταν πόλιαμν, μα ένας εύκατάστατος βιομήχανος. Δέν δοκίμασα, δυι τρεις, δυος λένε, άλλ' ούτε μιά έστω φορά, να σκοτωθώ άπό έρωτα. Πατέ μου δέν άρροβωνόστικα μ' ένα μαυραγιά. Και ποτέ δέν βγαίον τη νύχτα έξω, ντυμένη άνδρικά !

Δέν θυμάμαι να διάδοσα σ' έφημερίδα ή σε περιοδικό, κι' ένα μόνον άρθρο για την ιδιωτική μου ζωή, χωρίς να με κάσουν τά δαιμόνια. Πολλές φορές μάλιστα, διαβάοντας μιά βιογραφία μου γρομμένη άπό ένα εύφάνταστο ρεπόρτερ, μου συνέβη να μείνω με στόμα άδρανόητο από κατάρτησι και ν' άνορωτηθώ σίτε έξω τά τριμερά αυτά περιστατικά... χωρίς να το ξέρω !

Η αλήθεια για τη ζωή μου είναι διαφανής. Δέν έχω καμιά άπόρρησι να σας πώ.

Δέν άγάπησα ποτέ στή ζωή μου. Δέν μ' άρέσουν η κοσμική, συγκεντρώσεις, δέν σπγαίνω ποτέ στίον κινηματογράφο να δώ τά φίμμάτά όποια παίζω έχω. Μαγεύομαι μόνη μου. Τρολίζομαι για τά παρσόνια μ' άρέσει να διαβάσω όποιο μυστοσπήματα. Αγαρεύω τά γάντια. Έχω στο σπντι μου εκατοντάδες ζευγάρια γάντια, όλων των χρωμάτων και όλων των δσπντων. Γνωστών και άγνωστων ζώων ! Έχω είδικά γάντια για τό πωλι, το μεσημέρι, τν άπόγευμα, το βράδυ και τη νύχτα... ήσπ σπννίζω, βλέπετε, να κοιμόμαι με γάντια ! Σοχαίνομαι όλα τά έδα. Απ' όλα τά μουσικά όργανα, ποτιμώ την κιθάρα. Το βιολί μου έφρονε άσπνσπτηρα δάδων...

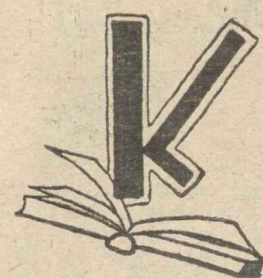
Δέν σάς πτόνουν δες αυτές η πληροφορίες; Είστε πολύ άπαρηγορικοί ! Και λιγάκι άδίκαιοι, και να είμαι εύκατάστη ! Ίσως όμως να είχα πείσει καί σάς ! Σας έχουν κακιάθει οι βιογράφοι μου. Θά περμένετε να σας προσφέρω τούς περπετωδείς έρωτές μου, τις παρσένες ιδιοτροπίες μου, τά άνήσυχα όνειρά μου. Δέν έχω τίποτ' απ' όλα αυτά. Έκείνα που σάς είπα παραπάνω, είναι η μονή αλήθεια για τη ζωή μου. Δέν σάς έθροισάτε; Λιπομια πολύ !...

ΚΟΝΣΤΑΝΣ ΤΑΛΜΑΤΖ.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ
Τά μικρά έλλα άνάδουν τη φωτιά, μα τά μεγάλα τη διατηρούν. Ρωσική.
Όποιος τά μικρά πορμελεί, χάνει και τά μεγάλα. Όλλανδική.

Ανέκδοτα απ' τη ζωή του Τρότσκι

(Γραμμένα από τον ίδιο)



ΚΑΤΑ τη διάρκεια του ταξιδιού, προς την έσοδα, είχαν λάβει όλα τα μέτρα για να μην αποδράσω. Δέν είχαν καμιά επιποσύνη στο να στρατιώτες που μās συνόδευαν από την Πετρούπολη. Και πράγματι, ο επί κεφαλής του αστυνομικού υπαξιωματικού, που μās φύλαγε μέσ' στο βαγόνι μās των κρατουμένων με το σπαθί στο χέρι, μās αλληγγαλε ή ένδοξο δόξαση, τα τελευταία επαναστατικά τραγούδια. Γι' αυτό υπήρχαν στο μόνιμο βαγόνι ένα ισχυρό αστυνομικό χωροφυλάκιο, οι οποίοι περιελάμβαναν το δικό μās βαγόνι σε κάθε σταθμό. Συγχρόνως, η δικαστική αρχή μās φερόντουσαν με τη μεγαλύτερη ευγένεια γιατί η επανάστασις δεν είχε ακόμα καταπνιγεί και δεν ήξερε κανείς αν θα έλκυε τούτο ή όχι. Ο αξιωματικός μάλιστα που διοικούσε διόλωση τη συνοδεία, μās έδειξε ένα χαρτί των αρχηγών του, οι οποίοι τον διατάσσον να μη μās περάσει τις χειροπέδες, μαλλοντί του το πέβαλε ο νόμος.

Να τι έγγραφο σχετικάς στις 11 Ιανουαρίου στη γυναίκα μου:

«Αν ο αξιωματικός της συνοδείας είναι ευγενικός και περιποιητικός, τι να πω για τους στρατιώτες; Όλοι τους σχεδόν ξέρουν απ' έξω τα πρακτικά της δικής μās και μās δίνουν διαρκώς σημεία της πιο ζωηρής τους συμπάθειας προς εμάς. Ως την τελευταία στιγμή που ανέβηκαν στο τραίνο, οι στρατιώτες δεν ήξεραν ούτε ποιος θα συνοδεύουν, ούτε που θα τους πάει. Τους είχαν φέρει βιωματικά από τη Μόσχα στην Πετρούπολη και στην αρχή υπέθεταν ότι θα μās συνοδεύουν ως το Σλοτσκιμπουργκ, για να γίνει εκεί η θανατική μās εκτέλεσις. Γι' αυτό φαινόταν πολλοί παραγμένοι, κι' έσκυβαν το κεφάλι τους σαν να έννοιον τον έαυτό τους λίγο ένοχο απέναντι μās. Την ατία της θλίψής τους την έμαθα μέσα στο βαγόνι. Η έντονη ζωγραφίστηκε τότε στα πρόσωπά τους, όταν τους είπα ότι είμαστε εργατικοί πληρεξούσιοι κι' ότι είχαμε καταδικαστεί μονάχα σ' έσοδα.

Οι χωροφύλακες, που μās συνοδεύουν επίσης, δεν παρουσιάζονται καθόλου στο βαγόνι μās. Κάνουν μονάχα την εξωτερική φρουρά, περικυκλώνουν το άμαξι, μπαίνουν σκοπό μπροστά στην πόρτα και επιβλέπουν προαόντων τους στρατιώτες της αποστολής».

Τα γραμμάτια μās, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, τα έπαρναν κυρίά οι στρατιώτες και τα έδωχαν στα ταχυδρομεία των σταθμών.

Ως το Τσιόμιν, πήγαμε με το σιδηρόδρομο. Από εκεί περάσαμε σε σαράντα Ελκίθρα κι' ακολουθήσαμε ως το Τολμπόσκ το ρεύμα του «Οβέδος».

Αφού διασχίσαμε διάφορες χώρες που τις θεώριζε ο τύπος, φτάσαμε στις 12 Φεβρουαρίου, τριακοστή τρίτη ημέρα του ταξιδιού μās, στο Μπερζόφ, όπου είχε εξοριστεί άλλοτε ο ποιητής Μεντενκόφ. (*) Ο σύντροφός του αυτοκράτορος Πέτρου. Κάνανε εκεί ένα σταθμάδιον ήμερών. Μας έμεναν ακόμα να διασχίσουμε έναν πενήντα βέρστια. Περιφερόμεθα ελεύθερα, γιατί σ' αυτό το απόγειο και μακρινό μέρος, η αρχή δεν φοβόντουσαν καμιά απόδραση.

(*) Ο ποιητής Μεντενκόφ υπερασπίστηκε στο Ιστορικό Έργο του Μεγάλου Πέτρου και πήρε εδωομένο της Αικατερίνης Α'. Μά η αυτοκράτειρα Άννα τον εξόρισε στο Μπερζόφ, όπου και πέθανε στα 1729. Ο αντίπαλός του «Οστερκιν» εξορίστηκε κι' αυτός στο Μπερζόφ και πέθανε επίσης εκεί το 1747. Σάρονται ακόμη στο Μπερζόφ οι τάφοι τους.

σι. Δεν υπήρχε παρά ένας δρόμος για να γινάσκουμε πόσο, ο δρόμος του «Οβέδος», κι' οι ποιοι δραπέτευαν από εκεί, θα ξαναεπιλαμβάνονταν άμεως.

Στο Μπερζόφ ζούσε ένας εξόριστος, ο γεωμέτρης Ροζκόφσκι. Όταν λοιπόν τον συνειληνύθηκα για τις πιθανότητες της επιτυχίας μās αποδράσεως, μου απάντησε ότι για να φύγει κανείς έπρεπε να τραβήξει κατ' ευθείαν προς τη δύση, ακολουθώντας το ρεύμα του Σόσβα.

Όστόσο, κατά μήκος του ρεύματος του Σόσβα δεν υπήρχαν δρόμοι. Λίγο πιο πέρα από το Μπερζόφ πέφτει κανείς σε ήγρια κι' άκαταήγητα μέρη. Ούτε κανείς αστυνομικού δεν φέρεται σε έγκασι χιλιάδων βερστών, ούτε ένας συνειλημένος Ρώσος... Κάθε τόσο υπάχουν μερικοί έλευνοι συνειλημένοι πρωτοπόνοι «Οστίακων». Ούτε πηλαιοί υπάχουν, ούτε καν άλογα και η συγκοινωνία γίνεται μονάχα με ρένους. Κανείς δεν μπορεί εκεί να καταδιώ-



Ο Τρότσκι
(Γελοιογραφία Σοβιετικής Εφημερίδας)

ξη ένα δραπέτη. Μά υπάχκει τεράστιος κίνδυνος να χαθεί ο τελευταίος στην έρημο, στα αιώνια χιόνια... Και βρισκόμαστε τότε στο Φεβρουάριο, στο μήνα των τρομερών χιονοπτώσεων...

Ένας γέρος επαναστάτης, ο οποίος ήταν μαζί μας, ο γιατρός Φάιτ, μ' οδήγησε πώς να προστηνθώ ότι ύποφρος από ισχυρά για κι' έτσι τα κατάρρεα να μείνουν μερικές ημέρες ακόμα στο Μπερζόφ. Ως γνωστόν, είναι αδύνατον να εξοριστείς ή ισχυρά για κι' αυτό μ' έβαλε στο νοσοκομείο. Βρήκα εκεί έλευθερία σχεδόν απόλυτη. Όταν... έννοιον τον έαυτό μου καλύτερα, έβγα να μ' έμενα έξω όρες ολόκληρες. Ο γιατρός μάλιστα μου συνιστούσε τους περιπάτους αυτούς. Κανένας άλλος δεν φοβόταν μήπως αποδράσω από το Μπερζόφ εκείνη την εποχή. Έπρεπε λοιπόν να έπωφελή-

θο της ευκαιρίας αυτής και να λάβω μια απόφαση... Τέλος αποφάσισα να δραπέτευσω, τραβώντας κατ' ευθείαν προς δύση, δηλαδή προς τα Ουράλια.

Ο Ροζκόφσκι απευθύνθηκε σχετικάς σ' ένα χωρικό των περιχώρων, γνωστό με το παρατσούκλι «Γιδοπόδαρος». Ο «Γιδοπόδαρος» λοιπόν υπήρχε ο οργανωτής της αποδράσεως. Τό έκανε αυτό χωρίς κανένα απολύτως σιμύρεον, κι' όταν μάλιστα αποκαλύφθηκε ο ρόλος του έπαξε σ' αυτή, τιμωρήθηκε κλημά. Μετά την επανάστασι του «Οκτωβρίου» του 1917, ο «Γιδοπόδαρος» δεν έμαθε άμεως ότι εγώ ήμουν εκείνος τον οποίο είχε βοηθήσει προ έντεκα ετών να δραπέτευση. Τό έμαθε μόλις το 1923. Ήθελε τότε να με διηγή τη Μόσχα και η συνάντησι μās υπήρχε θεσμοτάτη. Οι δικόι μου του φέρεσαν την επίσημη στολή του Ερυθρού Στρατού, τον πήγαν σε διάφορα θέατρα και το έκαναν όμοιο ένα φωνόγραφο και άλλα πράγματα. Έπειτ' από λίγον καιρό, ο «Γιδοπόδαρος» πέθανε εκεί στην υπερβόρεια πατρίδα του...

Για να φύγουμε απ' το Μπερζόφ, χρειάζονταν απόλυτος ένα ξεγυμνισμένο ρένον. Το σπουδαιότερο όμως ήταν να βρεθεί ένας οδηγός, ο οποίος θα δεχόταν σ' αυτή την εποχή να κινή ένα τέτοιο ταξίδι. Ο «Γιδοπόδαρος» βρήκε, τέλος, ένα Ξυριάνο, επιδέξιο κι' έμπειρο, όπως είνε όλοι οι άνθρωποι της φύλης του.

Μά δεν είνε μέθυσος; ρώτησα εγώ μόλις μου τον παρουσίασε.

Μέθυσος; Έκανε ο «Γιδοπόδαρος». Ναι, είνε χρονίως μέθυσος! Μά τιλάει καλά τα ρωσικά, τη διαλέκτο των Ξυριάνων, καθώς και δυο διαλέκτους των «Οστίακων», ή όποιες δεν μοιάζουν διόλου μετσίς τους. Δεν θα βρήτε καλύτερο οδηγό. Είνε τέλειος...

Όστόσο, ο τέλειος αυτός οδηγός ήταν εκείνος που πρόδωσε τον «Γιδοπόδαρο». Μά πάντως, χωρίς σ' αυτόν η απόδρασις μου πέτυχε.

Η αναχώρησι θα γινόταν μία Κυριακή, τα μεσάνυχτα. Εκείνη την ήμερα διότανε κάποια έρωσιςγενική παρόστασις, οργανωμένη απ' τις αρχές. Όλο το βράδυ, παροσιάζονταν δώ κι' εκεί και σε μια στιγμή που συνάντησα τον δικαστή του τόπου, του είπα ότι έννοιον τον έαυτό μου καλύτερα κι' ότι πολύ σίγντα θα μπορούσα να εξακολουθήσω το ταξίδι μου ως το «Ομνιτόσκ». Αυτό βέβαια ήταν ψέμμα και ύποπτος, μά χρειάζονταν...

Όταν έσημαναν μεσάνυχτα, πήγα κυρίά στην ούλη της καλύβας του «Γιδοπόδαρου». Ένα κομμάτι έλευθρο ήταν έτοιμο εκεί. Χαλύώθηκα σ' αυτό, ριχνοντας μία γούνα επάνω μου. Ο «Γιδοπόδαρος» με σκέπασε με μία πράδα ψηχρή, παγωμένη, που την έδεσε σταυρωτά με σχοινιά, και ξεκίνησαμε. Σε λίγο ή φάθα άρχισε να χεσταίνεται από την άνανσο μου, τα κούτσάλια της διαλύοντουσαν και κρύο νερό έπεφτε επάνω μου.

Έπληρα το δρόμο του Σόσβα. Στην αρχή του ταξιδιού, ο οδηγός μου, ο οποίος ήταν μεθυσμένος, αποκοιμήθηκε συχνά επάνω στη θέσι του και οι ρέννοι που τραβούσαν το έλευθρο στοιματούσαν. Τού λόγου γι' αυτό σκόνιζαν ολόκληρα... Δεν έπαυε εδωρα... Στο τέλος, του έβγαλα τον σκοφορ του, τα καμιά του κρυτάβλισαν κι' έτσι όλο το μεθύσι του πέρεσε σιγά-σιγά κι' εξακολουθήσαμε το ταξίδι μας...

Ήταν σ' αλήθεια ένα ύπεροχο ταξίδι μέσα στην παρθένα έρημο των χιονιών, άναμεσα από τα δέντρα των ελάτων, όπου έβλεπε κανείς να τρέχουν κοπάδια άγριων ζώων. Οι ρέννοι ξετρεχαν με παραφορά, βιάζοντας τη γλώσσα τους προς το πλάι και λαχανιάζοντας έννοια:

«Τοού... Τοού... Τοού...».

Τό μονοπάτι ήταν στενό, οι ρέννοι σφιγγόντουσαν ο ένας πλάι στον άλλον, και ξαφνικάόταν κανείς γιατ' δεν έδειχναν την παραμικρή στενωρύα. Περίεργα ζώα αυτά τα πλάσματα που δεν νοιάζονταν ούτε την πείνα, ούτε την κοίρα... Οι ρέννοι μας είχαν να φάνε σφυραγωτά όρες και όμως δεν έδειχναν ούτε ήγος καύσεως... Ο οδηγός μου μάλιστά μου έξηγησε ότι ή πείνα τους έδνε δύναμι... Έπρεπε να μ' έμια κανονικό, όχτω με δέκα βέρστια την ώρα, ακολουθώντας...

Από το ταξίδι βρήκαμε μία βδαιάδα, κατά τη διάρκεια της οποίας διανύσαμε έρωσιςγενική ήμερα. Όσο πλησιάζαμε προς τον Ουράλι, αναποτάσαμε διάφορες συνειληές εξοριστών. Έγώ παρουσιάζονταν σε όλους ως μηχανικός, μέλος της πολιτικής αποστολής του βαγόνου Τόλ. Μά έφαγα, σε λίγη απόστασι απ' τον Ουράλι, έπεσα μπροσ' σ' έναν υπάλληλο, ο οποίος είχε συμμετάσχει στην αποστολή αυτή και ήξερε από ποιους άπαρτίζονταν. Αμέσως άρχισε να μ' απευθύνει ένα σωρό έρωσις. Εύτηχως γιά μένα ήταν λίγο στο κέρμα και τον άπειθα με μία μπουκιά ρούμι που είνε άπύνη μου. Έτσι έλα σήγαν περιφρημα.

Στον Ουράλι το ταξίδι γινόταν με άλογα. Έκει παρουσιάζονταν ως υπάλληλος και τα κατάρρεα να φτάσω στο σιδηροδρομικό σταθμό. Ο χωροφύλακς που φύλαγε, με έδνε αδιάφορα, ν' αποβείω στην αποβάθρα τις βαλίτσες μου.

Στο σιδηρόδρομο δεν ήμουν καθόλου σίγουρος. Μπορούσαν να είχαν στείλει κανένα τηλεγράφημα από το Τολμπόσκ και να με πιάσουν σ' αποδράστη σταθμό. Γι' αυτό, σ' όλο τον δρόμο ήμουν γεμάτος άγωνία. Μά όταν, έπειτ' από είκοσιπέντε όρες, βρέθηκα στο άμεσο βαγόνι της γραμμής του Πέρι, έννοιον άμέσως ότι είχα κερδίσει το παιχνίδι...

Στην αρχή το εύχρηστο και σχεδόν άδειο βαγόνι μ' έφραξε στενό και πληκτικό. Βγήκα από πλάι-φύρα, όπου φρουρούσε ο άνεμος, ένω το σπαθί, απλώνοντας διόλωνα και άμέσως, απ' το στήθος μου, έβγαλε μια κραυγή ένστικτωδής, μία κραυγή χαράς κι' έλευθερίας!

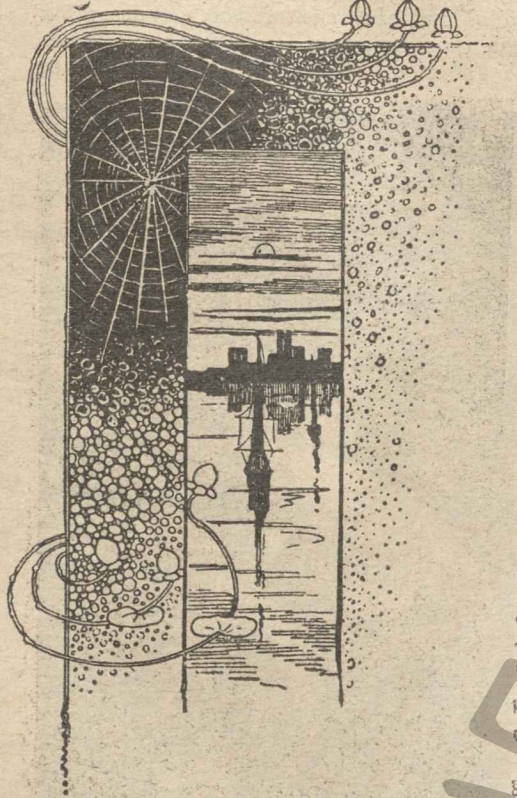
Σ' έναν από τους πρώτους σταθμούς, τηλεγράφημα στη γυναίκα μου, προσαρτώντας την αφήν να με συναντήσει σε μία διασταύρωσι του τραίνου. Εκείνη δεν περιμένε ένα τέτοιο τηλεγράφημα, ή μάλλον δεν το περίμενε τόσο γρήγορα.

Να πώς διαγέται ή ίδια σ' «Αταμνημονεύματα» της δσα έπαισιολογήσαν:

«Όταν έλαβα το τηλεγράφημα στο Τεριόκι, έφιν φιλανθικό συνειλημό έξω απ' την Πετρούπολη, όπου ζούσα απολύτως άπομονωμένη, μαζί με τον νεαρό γιό μου, δεν μπορούσα πεί να σταθώ στη θέσι μου, τόσο συγκινημένη ήμουν και τόσο έντυχης. Κατά την ίδια μέρα, έλαβα από τον σύζυγό μου μία έκτενη έπιστολή, στην οποία μου περιέγραφε το ταξίδι του στη Σιβηρία. Ήταν φανερό πως την έπιστολή αυτή την είχε γράψει πριν ακόμα αποφασίσει να δραπέτευση. Έκτινο όμως που μ' έκανε έντύπουι, ήταν ότι είχε εξαφανιστεί από το κείμενο του τηλεγραφήματος το όνομα του σταθμού, όπου μ' έδνε ραντεβό. Την άλλη μέρα το πρωί έφυγα για την Πετρούπολη και προσπάθησα να βρω σ' έναν οδηγό το όνομα του σταθμού, για τον οποίο έπρεπε να βγάλω έπιστολή. Ριφινδύνειντα μάλιστα και ζήτησα πληροφορίες. Σεικήθηκα τέλος, χωρίς να ξέρω που άκριβος έπρεπε να πάω. Είχα βγάλει έπιστολή για τη Βιάτκα. Το βαγόνι ήταν γεμάτο κηλητίες που ξαναγύριζαν από την Πετρούπολη, φροτωμένοι φώνα και τρώφιμα. Πήγαιναν στα ύποστατικά τους για να ριγοτάσουν το κερνάβι και δεν μιλούσαν για τίποτε άλλο παρά για τηγανιές, για χαζιόρι, για κρασί, κτλ. Μά δυσκολία άναρχουν αυτές τις συζητήσεις, τραγμένη καθώς ήμουν ολόκληρη με την ίδια του ραντεβού και με τον φόβο των άτυχημάτων που μπορούσαν να συμβούν. Και όμως κατά βάθος έννοιον ότι έλα θα πήγαιναν καλά. Περιμένα έντατατα με τη μεγαλύτερη άνημπορησία την άγνη, όποτε το τραίνο πού δεχόταν απ' την άνωθεν διεύθυνση, θα διασταυρωνόταν με το δικό μας στο Σαίμνο: Αυτό το όνομα το έμαθα στο βαγόνι και το θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή, γιατί αυτό ήταν το μέρος του ραντεβού. Τέλος τα δυο τραίνα διασταυρώθηκαν και

στάθηκαν. Έτρεξα άμέσως στο σταθμό. Μά δεν είδα κανένα εκεί... Πήδηξα με άγωνία στο τραίνο που είχε εθεί, δέσχεσα όλα τα βαγόνια του, μά κανείς, απολύτως κανείς, δεν φαινόταν πουθενά. Έξαφνα είδα σ' ένα βαγόνι τη γυναίκα του συζύγου μου... Ήταν λοιπόν εκεί... Μά πού... Πήδηξα τότε σαν τρελλή απ' το βαγόνι κι' έπεσα επάνω στον Τρότσκι, ο οποίος ξαναγύριζε τρέχοντας απ' το δικό μου τραίνο, όπου μ' άναζητούσε... Έργατεσάθηκαμε μαζί στο τραίνο του και συνεχίσαμε το ταξίδι μας. Μ' έκανε έντύπουι ή άμεριμνησία του συζύγου μου, ο οποίος μιλούσε δυνατά και γελούσε, τόσο μέσα στο βαγόνι, όσο και στους σταθμούς. Έγώ, έντύτως, φοβόμουν τόσο, ώστε θα ήθελα να τον κάνω άόρατο και να τον κρύψω, γιατί ήξερα πως, αν τον συνελάμβαναν πάλι, θα καταδικάζονταν σε ισόβια έσοδα. Μά αυτός παρουσιάζονταν σε όλους κι' έλεγε ότι αυτό ήταν το καλύτερο που μπορούσε να κάνει για να προσφυλάγεται».

Από τον σταθμό της Πετρούπολης, πήγαμε κατ' ευθείαν στη Σχολή του Περβολόκ, όπου μās υποδέχτηκαν οι σίγουροι φίλοι μας, οι Λίτκενς. Ποτέ μου δεν είδα ανθρώπους τόσο έπληκτους, όσο έγιναν αυτοί μόλις με είδαν. Τους παρουσιάζοντα σαν φάντασμα στη μεγάλη τους τραπέζια. Όλη ή οικογένεια του γιατρού με κύτταξε και όλων ή άνωτην είχε κοπεί. Δεν πίστευαν στα μάτια τους. Τέλος, ά-



ναγκάστηκαν να παραδεχτούν ότι πραγματικά εγώ ήμουν... εγώ!

Η όρες που εξακολουθήσαν ήταν πολύ γλυκιές. Μά ο κίνδυνος εξακολουθούσε και δεν είχε περάσει καθόλου. Πρώτος ο δόκτωρ Λίτκενς μās ξαναφανε στην πραγματικότητα. Ήμουν πολύ γνωστός στην Πετρούπολη μετά την επαφάτισι και μάλις έκανα την εμφάνισι μου πινεινά, θά μ' άναγνώριζαν και θά με συνελάμβαναν. Γι' αυτό, ή γυναίκα μου κι' εγώ αποφασίσαμε να φύγουμε για τη Φινλανδία, όπου ή έλευθερία που είχε άποκτηθεί με την επανάστασι, βρήκαμε πολύ περισσότερο απ' όπι βρήκαμε στην ύποστατη Ρωσία.

Τό πιο επανδύον σημείο ήταν ο σταθμός της Φινλανδίας. Όταν πήγαμε εκεί και μετρήσαμε στο τραίνο, λίγο πριν από την αναχώρησι που, έπιδόσανε στο βαγόνι μας πολλοί αξιωματικοί της χωροφυλάκας, οι οποίοι έπιδεωρόνταν τους ταξιδιώτες. Στα μέρη της γυναίκας μου ή όποις καθόταν κοντά στην πόρτα και τ' έδνε πρόστη, διάδωσα άμέσως τον κίνδυνο που διατρέχαμε. Περάσαμε τότε μια στιγμή νεύριξης ύπερπεντασίας. Όστόσο, οι αξιωματικοί μās κύτταξαν με άδιαφορία και προσπεράσαν. Αυτό ήταν το καλύτερο που είχαν να κάνουν.

Από καιρό τώρα, ο Λένιν κι' ο Μαρτίφ είχαν εγκαταλείψει την Πετρούπολη και ζούσαν

στη Φινλανδία. Ή έννοσις που είχε έπείλει στις φράσεις κατά το συνέδριο της Στοχόλμης τον Απρίλιο του 1906, παρουσιάζε τώρα ένα βαθύ σήγμα. Οι μενισέβικοι μετανοούσαν για τις τρέλλες που είχαν κάνει στο 1905. Οι μπολσεβίκοι όμως δεν μετανοούσαν για τίποτε κι' έμεναν ν' αποβέλειον σε καινούργια επανάστασι. Στη Φινλανδία πήγα κι' έπαρτήθηκα τον Λένιν και τον Μαρτίφ, οι οποίοι κατοικούσαν σε γειτονικά μέρη.

Στην κάμαρη του Μαρτίφ βσιούε, όπως πάντα, ή πιο έκκεντρική άταξία. Υπήρχε σε μία γωνία ένας σωρός έφημερίδων που είχε τό ήγρος άνθρωποι. Κουβεντιάζοντας ο Μαρτίφ, βυθιζόταν μέσα σ' αυτό των σωρό κι' έδρωσε ή άρρητο που ήμπερε. Άπάνω στο τραπέζι, που υπήχων χειρόγραφα γεμάτα σχήτες, για να στεγνώσουν. Τα μαγογνάκια του, άσκοπούτατα, άκαθάρστα, κρεμόντουσαν από τη λευκή του μύτη. Όπως πάντα, είχε ένα σωρό ιδέες, ιδέες λαμπρές και περιφρημα, μά που έλειπε μία, ή πιο σημαντική: δεν ήξερε πώς να τις ζωγραφιστοήρη.

Στην κάμαρη του Λένιν πάλι βσιούε, όπως πάντα, πώς ή υποδειγματική. Δεν έκάνηκε. Ή έφημερίδες που κρεμόντουσαν και που τις είχε σημάδεμένες, βυθιζόντουσαν τακτοποιημένες μαρσά του, επάνω στο γραφείο του. Και τό σπουδαίο ήταν ή άκαταήγητη βεβαιότης που έδειχνε το πρόσωπό του στο σκοπό του.

Ο Λένιν, στη συνάντησι μου μαζί του, έιδωσάσε τις έρωσις που είχα κάνει κατά τη διάρκεια της φυλάκισής μου. Μά με έμαφρηκε γιατί δεν είχα ταχθεί άμεσα όριστικά με τό μέρος των Μπολσεβίκων. Και είχε δίκιο.

Όταν μ' άπομαρτήσε, μ' έδωσε τις διενδύσεις διαφόρων γνωστών του στο «Ελισκίφ», όπου σκόπενα να εγκατασταθώ, για να μ' έμωον χρήσιμοι στην άναρχη. Πράγματι, οι φίλοι του Λένιν με βοήθησαν να εγκατασταθώ μαζί με την οικογένειά μου, σε μία γωνία άνετη του «Ογκλιμτσι», κοντά στο «Ελισκίφ». Ο διευθυντής της άστυνομίας του «Ελισκίφ» ήταν ά κ τ ι θ ι σ τ η ς, δηλαδή Φινλανδός έθνωσις κι' επαναστάτης και γι' αυτό μ' άποσέθηκε πώς θά με είδοποιούσε, μάλις παρουσιάζονταν κανένας κίνδυνος για μένα από την Πετρούπολη.

Έμεινα στο «Ογκλιμτσι» μερικές βδομάδες μαζί με τη γυναίκα μου και το παιδί μου που είχε γεννηθεί κατά τη διάρκεια της φυλάκισής μου. Έκει, στη μοναξιά, έγραφα το έργο μου «Μεταβίσις κι' έπιστολή», σχετικά με το τελευταίο ταξίδι μου στη Σιβηρία. Με τα συγκρατικά δικαιώματα που πήρα απ' αυτό, μπορούσα να φύγω στο εξωτερικό, διά Στοχόλμης. Ή γυναίκα μου και το παιδί μου έμειναν προσωρινώς στη Ρωσία. Ως τότε μόνονα με ανώδεκα μία νεαρή Φινλανδή ά κ τ θ ι σ τ η ς. Βεβήνη την εποχή, οι άκτιβιστάι ήσαν φίλοι μας. Μά στο 1917, έγιναν φασιστάι και οι χειρότεροι έχθροι της επαναστάσεως.

Η περίοδος αυτή της άιμονής μου στο έσωτερικό, βρήκαμε δέκα ολόκληρα χρόνια.

Έτσι πρόφτασα κι' έπληρα τότε στο Λονδίνο, όπου θά συνήρογο το συνέδριο του Κόμματος. Κατά τις πρώτες μέρες του συνεδρίου, ένας άνθρωπος με πληρώσε μέσα στην έκληρία, όπου γινόντουσαν ή συνεδριάσεις. Ήταν ένας άνδρας ήγρω άναστρατός, με πρόσφο στογγυλό, με ήπια ποτεξέχοντα, με καπέλο στογγυλό.

—Είμαι θάνατος της σης, μ' έπτε χαίρε-λάντας.

—Θάνατος της σης; τον ρώτησα ξαναπαύ-νος.

—Ναι, μ' απάντησε ο άγνωστος και άρχισε να μ' άμωι για τας μέδους που είχα γράψει στη φύλαξη.

Ο συνωλητής μου δεν ήταν άλλος από τον Μάξιμο Γκόρκι, τον οποίο για πρώτη φορά γνώριζα.

—Μ' έφάνεται, του απάντησα, ότι είνε περσιόν να σάς π' ότι κι' εγώ είμαι δικός σας θάνατος της σης.

(Ακολουθεί)

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

(Βουλγαρικό Διήγημα)

ΤΟΥ ΕΛΙΝ ΠΕΛΙΝ



ΕΙΧΑ λείψει μια έβδομάδα σε κνήγι άγχος. Οταν ξαναγύρισα στο χωρό, βρήκα όλους σχεδόν τους κατόικους του συγκροτημένου στη μικρή πόλη, να οργισμένους, αναστατωμένους. Ρώτησα μερικούς χωρικούς τι συνέβαινε κι εκείνοι μου άποκριθη ά ν πως ένα σκυλί λυσασμένο είχε δαγκώσει πολλά παιδιά και ζώα. Δέν πιστέψα άμέσως όσα μου είπαν, γιατί ήξερα πως οι χωριάτες ήσαν πάντοτε υπερβολικοί. Καί έκανα καλά να είμαι δύπιστος. Αργότερα έμαθα την αλήθεια. Ένα λυσασμένο σκυλί είχε δαγκώσει μονάχα ένα κοριτσάκι.

Τό κορίτσι αυτό λεγότανε Λιούμπα. Δέν ήταν πάνω από δέκα χρόνων. Όλοι στο χωρό την αγαπούσαν, επειδή ήταν φρόνιμη, πρόθυγη και πρόθυμη. Η μητέρα της, μια δυστυχισμένη χήρα που ψευτοζούσε από ένα χωράφι, ζήτησε την κόρη της στά μάτια, σάν εικόνα. Δέν είχε κανένα άλλον στον κόσμο...

Πήγα στίς τους μαζί με τον δήμαρχο. Καί είδα τη μάνα να κάθεται στο κεφαλόκαλο, τριγυρισμένη από πολλούς χωρικούς, και να οφείγει στην άγκυλιά της τη μονοχοκία της, που έβλαβε και αναστέναζε... Η μητέρα κοιτούσε τό κεφάλι της, βογγώντας κι αυτή. Καί όταν σήκωσε σέ μάς τό πρόσωπό της, ή έκφραση της μοιάζε της μού θυμίζει την άγωνία της έλαφινάς, όταν πληγωθεί από ένα βόλι τό ελαφάκι της.

Ό δήμαρχος κι' εγώ ζητήσαμε να δοίμε την πληγή. Τό σκυλί είχε δαγκώσει τη Λιούμπα πάνω από τό γόνατο. Τό καλύτερο φάρμακο σ' αυτή την περίπτωση ήταν ή καυτηρίαση. Όταν όμως έξηγήσαμε στη μητέρα τί σημαίνει αυτή ή λέξη, έκείνη άγκάλιασε πού σφιχτά την κόρη της και μάς είπε πως δέν θα μάς άφινε να βασανίσουμε έτσι τό παιδί της. Τού λόγου δ' δήμαρχος της μίλησε αστεγνά, λέγοντάς της ότι με την άρνησή της αυτή θα έπαυε την κόρη της στο λαμό της. Έκείνη δέν ήθελε ν' άκούσει τίποτα. Καί όμα είδε ότι επιμένουμε, πήρε τη Λιούμπα και κλειδώθηκε στην καλύβα της, χτυπώντας την πόρτα στά μούτρα μας.

Κανείς δέν θ' άγγίξει τη Λιούμπα μου! φώναξε άταλότητα από τό παράθυρο.

Ό δήμαρχος παρακάλεσε τότε έ να χωρικό να καθυλιώσει τ' άσπύ του και να πάει ν' ελδοκίηση τον γατρό που έμενε δέκα ώρες μακριά. Η ώρα όμως ήταν περασμένη και ο γατρός ήθελε την άλλη μέρα. Η μητέρα άκούμπησε στον ώμο του και τού διηγήθηκε τί συνέβη. Έπειτα τόν άρρηξε να κυττάξει την κόρη της. Αλλά μόλις τόν άκουσε να λέη ότι έπρεπε, πάλι μπει, να γίνη καυτηρίαση της δαγκωμάτας του σκυλιού, γιατί έτσι μονάχα θα μπορούσε ν' αποθί ή μικρή από βέβαιο θάνατο, άρχισε να φωνάζει τί δέν θα τόν άφινε ενά καλή ζωντανή τη Λιούμπα της.

Τό μόνο γατρικό που έκανε, ήταν να βάλει μερικά καταπλάσματα από μαγιόβιτα στην πληγή του παιδιού της.

Την τρίτη μέρα πήγανε και την είδαν ή κυρίες που έμεναν σ' ένα γειτονικό άρχοντικό ύποστατικό και της είπαν ότι ανέλαμβανε μεγάλες εύθυνες επιδοτήσεις τό γατρό να κάνει τό καθήκον του και ότι θα γινόταν άρρηξη, με τό άδικολόγητο πείσμα της, να παθάνη ή μονοχοκία της...

Η χωρική τά χρεώστηκε τότε και δέχτηκε ν' άφήση τόν γατρό νά καυτηριάση την πληγή της Λιούμπα. Μά ο γατρός έκανε μία άπρονοησία: Αράδισε σ' ένα τραπέζι τά χειρουργικά του όργανα κι' έβγαλε μία μικρή τομή να έλασπώθ. Η Λιούμπα φοβήθηκε βλέποντας τά τρομακτικά όργανα και άρχισε να φωνάζει και ν' αποσταλάζει τη μητέρα της που είχε βρει έξω από την καλύβα, να τη φυλάξει από τόν κακό εκείνον άνθρωπο...

Έπρεπε αυτό γιά νά ξαναπεί ή



Ακούμπησε στον ώμο του και τού διηγήθηκε τί συνέβη.

μητέρα στο δωμάτιο, να πετάξει τα όργανα του γατρού από τό παράθυρο και να δώση και τόν ίδιο με βλαστήμιες και κατόρες. Στάθηκε άδύνατο νά μεταπεισούμε τη χωρική, να της δώσουμε νά καταλάβη πως ήταν άνάγκη, ν' άφήση τό γατρό νά κάνει την έργασία του... Έκείνη ήταν άνένδοτη. Δέν θ' άφινε τόν εμψύχιασά να περπατήσει τό κορμάκι της...

Πηγαίναμε κάθε μέρα νά μιλούμε νέα γιά την κατάσταση της Λιούμπα. Η πληγή της είχε κλείσει, έβλεπε ή αλήθεια. Μά ή Λιούμπα είχε χάσει την πάλαι της δροσιά και δέν γελοόσε, δέν έπαιζε. Διαικώς παραπονέονταν ότι νοιούσε πόνο σ' όλο τό κορμί...

Πέρασαν τρεις σχεδόν βδομάδες από τη μέρα που τη δάγκωσε τό λυσασμένο σκυλί. Η μητέρα είχε άδυνατίσει τρομακτικά. Τό έλασμα του γατρού. Έκείνος κούνησε μελαγχολικά τό κεφάλι του.

Η μητέρα που είχε έλλείψει για λίγον καιρό ότι ή κόρη της έγινε καλά, άνησυχισε βλέποντας πη

Λιούμπα της νά χλωμαίνει, να μη θέλη νά βάλει τίποτα στο στόμα της. Μία μέρα, την πήγε στην εκκλησία ενός γειτονικού χωριού, που είχε μία θαυματουργή εικόνα. Μά όταν γύρισαν σπίτι, ή κατάσταση της μικρής χειροτέρευσε.

Μία νύχτα ήρθαν μερικοί χωρικοί στο σπίτι μου και με ζήτησαν. Τό λυσασμένο κορίτσι έβλεπε πολύ άσχημα! μου είπαν. Τό έπασαν δυνατό σπασμοί... Βγάξει άρρους από τό στόμα!... Δέν ξερούμε τί πρέπει νά κάνουμε...

Ντύθηκα άμέσως κι' έτρεξα στην καλύβα της χωρικής. Με την πρώτη ματιά που έβλεπα στη Λιούμπα κατάλαβα πως δέν έπληξε πιά καμιά έλπίδα σωτηρίας. Ήταν ξεπλωμένη στο στομάχι, γυμνή σχεδόν. Τά χέρια της και τά πόδια της γύριζαν έδώ κι' εκεί από τούς σπασμούς. Τά μάτια της ήσαν κατακόκκινα. Καί από τό στόμα της έβγαζαν άρροι και υπόκυρα βογγητά...

Πολλοί χωρικοί στεκόντουσαν

βίαις στο σπίτι τους, γιά νά μη βλέπουν τό φοβερό εκείνο θέαμα...

Ξαφνικά ή πόρτα άνοιξε άπότομα και ή μητέρα της Λιούμπα παρουσιάστηκε στο κατώφλι, με μούλια άγμένα, με ρούχα κουρελιασμένα—όμοια με φάντασμα...

Καί, προτού συνέλθουμε από την κατάπληξη μας, άφηνε πάνω μας, μάς έπρεπε πέρα, έκινε στο στομάχι, άρτασε την κόρη της, την έσφιξε με παρορμή στην άγκυλιά της και άρχισε νά μπιγή τέτοες δυνατές κραυγές, που δέν είχαν τίποτα τό ανθρώπινο, που έμοιάζαν με θρηνητικά ούρλιασμα καλού, προαισθανόμενου τό θάνατο... Η μόνη λέξη που ξεχωρίζαμε, ήταν: —Λιούμπα! Λιούμπα!

Την άρτασε από τό χέρι, προσπαθώντας νά την κάνει ν' άφήση την κόρη της.

Φυλάξου, δυστυχισμένη! της είπα. Τό παιδί σου δέν σ' άναγωνίζει πιά! Πρόσεξε μή σέ δαγκώσει!

Η μητέρα μ' άκουσε. Τό κατάλαβα από τη ματιά που μου έβλεπε. Δέν έδωσε όμως σημασία στά λόγια μου. Έσφιξε πού δυνατά τη Λιούμπα της στην άγκυλιά της, κόλλησε τά χείλη της στο άρρυσμένο στόμα του παιδιού της και έλε με τρομακτική φωνή:

—Εγώ είμαι, παδάκι μου, ή μαυούλα σου! Δάγκωσέ με στά χείλη, νά ύποφέρω κι' εγώ μαζί σου! Θέλω, καρδιά μου, νά δοκιμάσω τούς ίδιους πόνο, σ' όνα, άρρι δέν μπορώ νά σέ κάνω καλά!...

Κι' έτριβε τό στόμα της πάνω στα μελανάσμένα και άρρυσμένα χείλη της Λιούμπα...

Η μικρή είχε άναγνωρίσει τη μητέρα της. Κι' έγερνε τό κεφάλι κι της πρós τά πίσω, σάν νά ήθελε νά άντισταθί στον περασικό νά τη δαγκώσει... Είχαμε μαριμαρήσει όλοι από τόν τρόμο.

Έξαφνα ή Λιούμπα σπύραξε στά χέρια της μητέρας της.

Τά πόδια της άρριξαν νά συσπείρονται σάν νάβειλαν νά ξεκολλήσουν από τη θέσι τους. Τά μάτια της πετάχτηκαν έξω από τίς κόγχες. Καί τό παιδικό πρόσωπό της, με τά ήρεμα χαρακτηριστικά, πήρε την έκφραση του πόνου, τόν ζήτα νά στείρει γύρω του την καταισφρή...

Έξαφνα, μπιγόντας ένα βροχικό και άπαισιο ξεφρονιστό, ή άρρηστη άγκάλιασε τη μητέρα της από τόν λαιμό και τη δάγκωσε με λύσσα και παρορμή στα χείλη.

Τό στόμα της χωρικής γέμισε άρρους από τό στόμα της κόρης της και τά χείλη της μάτωσαν από τό δάγκωμα. Άπτόσο, ή μητέρα γελούσε από χαρά επειδή θα πέθαινε μαζί με τό παιδί της!

Την άλλη μέρα τό βράδυ, ή Λιούμπα ξεφύγισε μέσα σέ φορητό σπασμό. Η μητέρα της δέν έμαθε πως πέθανε ή κόρη της, γιατί ήταν και κείνη έτοιμόθνητη, δειμένη στενά σ' ένα δέντρο. Είχε λυσάσει από τίς δαγκωμάτες της Λιούμπα. Καί ύστερα από τρεις μέρες πέθανε κι' αυτή — δυστυχισμένη ίσως γιατί δέν κατέλαβε τόν θάνατο του παιδιού της γιατί ή τελευταία ανάπνοια που διατηρούσε από τη Λιούμπα της ήταν ένα άγριο και παράφορο φέλιμα!...

ΕΛΙΝ ΠΕΛΙΝ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ ΛΑΩΝ

Η ΤΡΟΜΕΡΕΣ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΕΙΕΣ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Ο τρόμος τών ίθαγενών πρós τούς μάγους. Η τρεμερά όργένωσης τών Σιμό. Ο μυστηριώδης και άόρατος άρχηγός τους. Πώς έκδικούνται και πώς τιμωρούν, κτλ.

Ε πολλούς λαούς της Αφικής ίδιός Άφρική, οι μάγοι θεωρούνται ως κακάκια πνεύματα που σκοπεύουν τη διαστροφή και τη συμφορά, και ότι γι' αυτό πρέπει με κάθε μέσον νά εξολοθρευτούν. Είτε τόσο τό μίσος σέ ώριμένους λαούς της Άφρικής εναντίον τών μάγων, όστε έχουν ενσταθεί και μυστικές εταιρείες με σκοπό την εξολόθρευση τών μάγων.

Αλλά δέν είνε μόνον αυτός ο σκοπός τών μυστικών εταιρειών της Άφρικής. Έχουν και άλλη αποστολή: Τιμωρούν την κλοπή και τη βία, χαλινάγουν τη φιλοδοξία των φυλών, κατακτούν τις άτιμήλιες μεταβίων ίσχυρών οικογενειών που καταλήγουν συχνά σ' αλλόκοτα δράματα κι' όργανώνουν τούς άνδρες της φυλής γιά νά είνε έτοιμοι ν' άντιμετωπίσουν τούς έχθρους των. Χάρη στις όργανώσεις αυτές που έχουν δικαστικό, θρησκευτικό και πολεμικό χαρακτήρα, μία φυλή άφρικανική, οι Μπάγκα, κατόρθωσαν ν' άντισταθούν νικηφόρα σ' ένα πόλεμο που βάσταζε περισσότερο από δύο αιώνας, εναντίον τών Φουλά, μιας άγρίας φυλής νομάδων.

Η πιο γνωστή και ή πιο τρομακτική από τίς μυστικές αυτές εταιρείες της Άφρικής, είνε ή λεγομένη τών «Σιμό». Ο άρχηγός της μυστικής αυτής εταιρείας είνε, ή μάλλον θεωρείται, ότι είνε, ένα αιώλο πνεύμα, παντοδύναμο και φοβερό, που τό βλέπει δια, που τό έσσει δια, που τά πλήγματα του είνε γρήγορα και τρομακτικά σάν τού κεραυνού και που δίνει τις πολύτιμες συμβουλές του μόνον στους άπαθείς του.

Ο άρχηγός αυτός κατοικεί σ' πνικνά δάση, μέσα στα άποια αιτάνε κανείς από πολλό στενά και λαβυρινθώδη μονατιά. Άλλοίονε στον άώρητο που θα τολμήση νά εισχωρήσει στό βάθος του «Τερό άλσους». Την πρώτη φορά έξιλοκοπείται άγρίως από άόρατα χόρα, και αν έπαναλάβει τό τροχό τήλημα του, τότε ο άρχηγός τών Σιμό τόν θανατώνει. Τό πτώμα μάλιστα του ξερατόστολου, όπως πιστεύουν οι ίθαγενείς, γίνεται τέτοιο άπείκτετο φρούς γιά τη φύσι δόλοκλη, όστε και αυτά τά θηρία και αυτά τά σκυλιά άνάμα, δέν τό πλησάζουν.

Συμβαίνει συχνά, όταν τό καλέσει ή άνάγκη, ο Σιμό νά ένασπασθί και νά πάει άνθρώπινη μορφή. Μά και τότε φορεί ένα ιδιόμορφο στούμι, τό οποίο γνωρίζουν μόνο τά μέλη της εταιρείας, οι μπημένοι. Δέν παρουσιάζεται άλλωστε παρά μονάχα τη νύχτα, άφού προηγουμένως ελδοκίηση με τό τσί-τσι-τσι, (τό τήλημα τών άγρίων της Άφρικής), νά κλειστούν όλοι οι άνθρωποι της φυλής, μέσα στα σπίτια τους. Γιατί όποιος θ' άντιπρόση τόν άρχηγό τών Σιμό θα πέθανε άμέσως. Εκτός αν είνε μπημένος στό φοβερό μυστήρια της εταιρείας.

Περιστασιακώς από τούς άνοτέρους βαθμωφόρους της εταιρείας και από μύστες μακαρομένους που με τρομακτικές άγγελίες την παρουσία του, ο άρχηγός τών Σιμό ταξιδεύει από δάσος σέ δάσος. Έ

πισκέπτεται τις περιοχές τών ελδών της εταιρείας, έξαφνίζοντες ξαφνικά από ένα σημείο και έμφανίζοντες σέ άλλα, μακριά από τό πρώτο, με νέα μορφή.

Είτε άγνωστο πόσο βαθμοί μπησέως ύπόχουν στίς μυστικές αυτές εταιρείες της Άφρικής, που παρουσιάζουν άρκετές όμοιότητες με τ' άρα μυστήρια. Τό μόνο που ξερούμε είνε ότι όσο γίνονται μέλη της εταιρείας, μπηνται από πολλό μικρά, μεταβίον δέκα και δώδεκα χρόνων. Τά παιδιά αυτά, οι ύποψητοι μύστες, δδηγούνται στα βάθη τών δασών, όπου διδάσκονται τά μυστήρια της εταιρείας, και ύστερα από τη διδασκαλία δέν έπιτρέπεται, κατ' ούδένα λόγον, νά ιδούν τούς γονείς τους. Τό νά ιδούν μία γυναίκα, όστω και τη μητέρα τους, άποτελεί έγκλημα. Άλλοτε μάλιστα τό έγκλημα αυτό έδεσμεύει άσπύχρητο και έμμεσως με τό θάνατο.

Οι μύστες μιλούν μεταξύ τους, μία ιδιόμορφη γλώσσα που μοιάζει

τού θύματος πηγαίνουν στο έλεον άλσος» και ζητούν με δυνατές φωνές τη βοήθεια του άρχηγού τών Σιμό. Προηγουμένως πρέπει νά δέξουν την ύποταγή τους στον μεγάλο άρχηγό, άποθόντας καταγής μερικά μεγάλα άφρικανικά κορδία και λίγο αίμα, από τό δόποιον πίνουν μερικές ρουφηξίες γιά νά δείξουν ότι άποκρυσσούν «όν ίσλαμισμό».

Έξαφνα τότε άνηχούν μακρινά ούρλιασματα και κραυγές. Αυτό σημαίνει ότι ο άρχηγός τών Σιμό άκούσε την αίτησή τους. Έπειτα από λίγο, ένας άνθρωπος τυλιγμένος με φάδες και σκεπασμένος μ' ένα κοκκίνο πέπλο, παρουσιάζεται. Είτε δ' άποσταλμένος του άρχηγού.

Πηγαίνοντχατα χορεύοντας, μνησέται γύρω του, και ύστερα φεύγει δίχως νά πη λέξη.

Την άλλη μέρα, αν ο δρόσσης του έγκληματος βρεί μπροστά στην πόρτα του μία κολοκίθα σπασμένη, αυτό σημαίνει ότι ή εταιρεία τών ά

ξαφνίστηκαν μαζί στο νερό. Έπειδή ποτέ άλλοτε δέν είχε συμβεί παρόμοιο περιστατικό, οι ίθαγενείς συνεπέραναν ότι ή έξαφνία του συγγρόφου των άφείλετο σέ κάποιο μάγο!

Κατέφυγαν λοιπόν άμέσως στον άρχηγό τών Σιμό και ζήτησαν απ' αυτόν ν' άνακαλύψη και νά τιμωρήση τόν ένοχο.

Την άλλη μέρα, δύο έύλα έκαμαν μπροστά στην πόρτα της καλύβας δύο άμοιρων άδών άνθρώπων, ένας άνδρογύνος ίθαγενής. Αμέσως ο άρχηγός τού χωριού διέταξε νά τούς συλλάβουν, τούς άνεκοίνωσε την καταδικαστική άπόφαση που είχε άπαγγείλει εναντίον τους ο άρχηγός τών Σιμό και τούς άγγέλλει ότι θα καυγόντουσαν ζωντανοί.

Οι δύο σύζυγοι, μολονότι δόλοτα άδών, κατέληφθησαν από τέτοιο φόβο, όστε παραδέχτηκαν κι' οι ίδιοι ότι είχαν μετανοήσκει σέ κροκοδείλους γιά νά διαπράξουν τό έγκλημά τους! Καί φρεσικά κήκων και οι δύο ζωντανοί.

Παρόμοιο φαινόμενο όμολογίας έγκλημάτων από ανθρώπους που δέν τά είχαν διαπράξει, παρατηρήθηκε και στη Δυτική Εθιοπία, κατά τόν Μεσαίωνα, όποτε χιλιάδες άνθρώπων όμολογούσαν στην Τερά Έξέταση ότι ήσαν μάγοι και πλήρωσαν με τη ζωή τους τη φοβερή όμολογία τους που την προαλούσε ο τρόμος τους ή μάλλον μία παράξενη ατύχησή, που καταντούσε πεποίθηση...

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΤΟΣ Ο «ΜΕΤΣΙ-ΙΕΡΩ» ΤΗΣ ΣΑΡΔΑΣ

Περίφημος γιά τη μακροβιότητά του, αλλά και γιά την άκαμωτή του όργανισμó του, ήταν ο Άντρι Ροβέρτος Ταύλο, οδ Μέγας Ιερώ της Σάρδας, καθώς τόν είχαν έπονοιάσει, ο όποιος πέθανε τό 1900, σέ ηλικία 134 ετών. Ο Ταύλο γεννήθηκε κοντά στο χωριό Σάρδα της Άγγλίας και έίχε πολλά χρόνια είχε την τιμή νά πλοοφείσει σ' ό γνωστότερος ήλικος της βασιλείας Βικτωρίας και σ' ηρωαίστες ταχυδρομικές διευθυντές τού κόσμου, γιατί διηύθυνε τό ταχυδρομείο τού χωριού του... Η βασιλίσσα Βικτωρία μάλιστα τού έκανε ένα τιμητικό τό δώρο, λίγους μήνες προ τού θανάτου του. Τού έπέλεξε όπλατή μία εικόνα της μέρας σέ καλλιτεχνικό πλαίσιο, με την έξής άφιερωση:

«Δόξον της βασιλίσσης Βικτωρίας, στον διευθυντήν τού ταχυδρομείου της Σάρδας, τόν άνδρα Ροβέρτο Ταύλο, ο όποιος έφθάσε σέ ηλικία που σπάνι φθάνει θνητός. Άπρίλιος 1899».

Ο Ταύλο, μέχρι της ημέρας τού θανάτου τού είχε δ' άποφύγει θάνατο όλες τις πνευματικές του δυνάμεις και συχνά διηγήτο με ζέση άποσπασμένα ιστορικά γεγονότα, τών όποιων ήτοχε σύγχρονα. Αλλά τό περισσότερο είνε ότι ο Ταύλο είχε μπει γεροντοπολλή κορο μέχρις ηλικίας... 108 ετών. Τότε μόνο παρέρυτσε ο άδελφός...



Η μάσες που φορούν οι Σιμό.

με σφύριγμα και που την καταλαβαίνουν μονάχα αυτοί. Άν κανείς τους πεθάνει, κατά τη διάρκεια της μνήσεως, οι συγγενείς του είδοποιούνται γιά τόν θάνατό του με ένα ξεχωριστό ημάδι: βρίζουν διπλά, μπροστά στην πόρτα τους ένα βάδο σπασμένο!

Όταν ή μνήσε τελειώσει, τότε ο μύστης νυφίει στο σπίτι του και ένασπασθί σέ άσχολίες του. Έξωτερικά, δέν ξεχωρίζει σέ τίποτε από τούς συγγενείς του. Υπόχουν όμως ώριμένους συνθηματικούς λέξεις γιά ν' άνογνωρίζονται οι μύστες μεταξύ τους.

Οι μύστες όφείλουν νά κρατούν άπόλυτη σιωπή σχετικώς με τό μυστήρια της εταιρείας. Όποιος τά φανερώσει, θανατώνεται ξαφνικά με μαχαίρι ή με δηλητήριο.

Συμβαίνει συχνά οι άρχηγοί τών εταιρειών αυτών νά είνε στην κοινή κοινωνική τους ζωή άσημαντα πρόσωπα. Ός έπί τό πλείστον όμως είνε άτομα σημαντικά.

Όταν γίνει κανένα έγκλημα στη χώρα, οι κοντινότεροι συγγενείς

κατάληψ, τόν καταδίκασε και πέθανε νά έτοιμασθί γιά νά πεθάνη. Άν ένα έξώ καιε μπροστά στο κατώφλι του, αυτό θα πη πως θα καζώντανός. Άν δει ένα κατάρχη κρεμασμένο στη στέγη τού σπιτιού του, πρέπει νά είνε βέβαιος ότι θα μπηγυθθί τóτε φορές άσους κόμπος έχει τό καμιάκι αυτό.

Σπάνια οι Σιμό τιμωρούν άδικα, όταν ύπόγειε πραγματικά ένοχοι. Χάρη στις πληροφορίες που δίνουν οι μύστες στο άνώτερο δικαστικό συμβούλιο της Έταιρείας, άποκαλύπτεται εύκολα ή αλήθεια. Δέν σιμβάνει όμως νά ιδόν όταν πηκείται γιά μάγεια. Τότε ή τιμωρία είνε άμελή, όσο και άδικη.

Νά τί δηγείται σχετικά ένας περιστατικό τού Γάλλου:

«Ένα βράδυ, λέγει, κατά τό συνουσία, τίς σπείρες ίθαγενείς γυρίζαν στο χωριό τους που βρισκόταν στίς όθες τού ποταμού Κοκονού. Έξαφνα, καθώς ελχαν πλησιάσει στην όχθη τού ποταμού, ένας κροκοδείλος άρταξε ξαφνικά τόν ένα απ' ατούς κι' έ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΝΤΕΛΓΚΙΝ



Μίτια Θεοδόροβιτς Ντέλγκιν κι' εγώ είχαμε γνωριστεί τον καιρό που υπηρετούσαμε μαζί ως αξιωματικοί σ' ένα σύνταγμα της Υπερκαυκασίας. Ήταν ο παλιός αγαπημένος μου σύντροφος, ο αχώριστος φίλος μου. Τον αγαπούσα για την ανδρεία του και για τη μορφολογία του, μιλώντας δεν έχω σε πολλά μεγάλα εκτίμησι την πνευματική του ισορροπία. Ο Ντέλγκιν είχε από καιρό σε καιρό μερικές «εμπνεύσεις» τόσο πρωτότυπες, ώστε άνησχυζα σε συζήτηση για τη διανοητική του κατάσταση... Μια μέρα ξάφνα ξύπιασε το κεφάλι του, φρόσε ούχα (θαγενούς) και πήγε κι' έμεινε ένα ολόκληρο μήνα σ' ένα χωριό της περιφέρειας. Ή έκανε έτσι στο διάστημα αυτό; Ένας Θεός μονάχα το ξέρει. Όταν γύρισε στο σύνταγμα, δεν θέλησε να μάς δώσει εξηγήσεις. Μά ο στρατηγάρχης τον φώναξε στο γραφείο του και του είπε ότι τον συγχωρούσε γι' αυτό που έκανε, επειδή ήταν καλός αξιωματικός, αλλά για τελευταία φορά... Από το περιστατικό που σας διηγήθηκα, θα καταλάβετε τον χαρακτήρα του φίλου μου του Ντέλγκιν!

Κάποτε, σε μια μάχη με τους Τσετσένους, πολέμου φιλής υπερκαυκασίας, ο Ντέλγκιν κι' εγώ σάσαμε από βέβαια θάνατο. Την ίδια βραδιά τον κάλεσα σπίτι μου για να του προσφέρω ένα σάκι, μη γνωρίζοντας πως ολόκληρος ο Ντέλγκιν σήκωσε για τη μεγάλη εκδούλωση που μου έκανε...

Καθόμαστε σ' έναν καναπέ και κοιτάζαμε τη φωτιά που σπασόβόλοιζε στο τζάκι. Από κοντέντα σε κοντέντα, ο Ντέλγκιν έφερε τη συζήτηση στο πρόβλημα του θανάτου και της μελλοντικής ζωής.

—Ο κίνδυνος που πέρασε σήμερα, μου είπε, πρέπει να σε πείσει ότι είνε αδύνατο να ξέρει ο άνθρωπος πότε θα πεθάνει... Τι γίνεται όμως μετά τον θάνατό του; Το πρόβλημα αυτό με απασχολεί από πολύ καιρό. Τι γίνεται από τη στιγμή που μάς χωράει η καρδιά ταχέως; Ποιό είνε το μυστήριο της άλλης ζωής; Έρχονται στιγμές που αμφιβάλλω αν υπάρχει τίποτα μετά θάνατον. Έρχονται ώστόσο και στιγμές που με διαμνίζει η έσθια να μάθω τι συμβαίνει στον άλλον κόσμο ή αν υπάρχει άλλος κόσμος... Πολλές φορές κάνω τον εξής συλλογισμό: Βλέπω έναν άνθρωπο νεκρό. Τον θυμάμαι. Χύνουμε στο φέρετρό του μερικά δάκρυα — άλλοτε ελλεικτική και άλλοτε φρενιτική. Ύστερα σκεπάζουμε την κάσα του, την καρφώνουμε, την κατεβάζουμε στον τάφο, της ορίζουμε από πάνω χώμα και αφήνουμε τον νεκροθάφτη ν' αποτελειώσει την εργασία του... Και φεύγουμε, βέβαια ότι αφήσαμε τον πεθάνοντα στο νεκροταφείο, στο βάθος του τάφου του... Και όμως!... Φαντάζομαι ότι ο νεκρός θα έχει παρακολουθήσει ο ίδιος την κηδεία του, ότι μάς βλέπει να σέρνουμε χώμα στο λάκκο του και ότι κάνει τις εξής σκέψεις:

«Γιατί κλαίνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Πούν θαθούν; Έμένα μήπως; Αδύνατο! Εγώ είμαι ελεύθερος, πό ελεύθερος απ' όλους, γιατί μπορώ να βρωσκωμω παντού!»

«Γιατί κλαίνε όλοι αυτοί οι άνθρωποι; Πούν θαθούν; Έμένα μήπως; Αδύνατο! Εγώ είμαι ελεύθερος, πό ελεύθερος απ' όλους, γιατί μπορώ να βρωσκωμω παντού!»

«Πιστεύω λοιπόν — συνέχισε ο Ντέλγκιν — ότι με τον θάνατο σπάζει το σώμα, αλλά το εγώ μας εξακολουθεί να υπάρχει... Ο θάνατος δεν είνε κάτι τόσο τρομακτικό, όσο φαντάζονται οι άνθρωποι. Είνε απλώς αλλαγή. Ώστόσο, τη λήξη αυτού του αίνιγματος δεν πρόκειται να τη βρούμε ποτέ...»

—Ο Ντέλγκιν σταμάτησε κι' έμεινε λίγη ώρα συλλογισμένος. Σεβάστηκε τη σιωπή του. Στο μεταξύ, η φωτιά είχε σβήσει σχεδόν στο τζάκι.

—Θα σου προτείνω κάτι! μου είπε ξαφνικά ο Ντέλγκιν. Θέλεις ν' αναλάβουμε την άμοιβα υποχρέωση να εμφανιστούμε ο ένας στον άλλον μετά τον θάνατό μας; Όποιος δηλαδή από τους δύο μας πεθάνει πρώτος, θα είνε υποχρεωμένος να παρουσιαστεί στον άλλον...

—Τι άνοησίες είνε αυτές που λές! τραύλισα, ανατριχιάζοντας χωρίς να το θέλω.

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

—Φοβάσαι όταν ακούς τέτοιες

νούς του. Τη στιγμή που μ' αποχωρούσε, μου είπε:

—Πρό παντός, μην ξεχνάς τη συμφωνία μας!

—Έννοια σου! του αποκρίθηκα σοβαρά.

Κατά βάθος όμως πίστευα πως η συμφωνία εκείνη δεν έπρόκειτο να πραγματοποιηθεί ποτέ.

Ένα ολόκληρο χρόνο είχαμε ταχισή διηγήματα με τον Ντέλγκιν. Άλλα άρκετερα, τα γραμμάτια του έγιναν αραότερα, φρόταν παύσαμε να γράφουμε ο ένας στον άλλον. Καθ' έκανα να γίνε λόγος γι' αυτόν.

Πέρασαν δεκαπέντε χρόνια. Στο μεταξύ είχα γίνει ταγματάρχης. Ύστερα τότε αίτησα άποστράτευση επειδή με είχε πάρει το όριο της ηλικίας και δεν έλαβα να έχω άλλη προαγωγή. Την έλαχε ακριβώς εκείνη πέθανε ένας φίλος μου και μου άφησε ένα μικρό κτήμα στη Νότια Ρωσία. Πήγα λοιπόν κι' εγκαταστάθη εκεί, ασχολούμενος ά-

—Θαμιάς τόπος! μου είπε ο μυστηριώδης κύριος με φωνή ξεσηχισμένη, που έμοιαζε με σδυμένο αντίλαλο...

—Πράγματι, θαμιάς τόπος! του αποκρίθηκα. Πέρασα εκεί τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου...

—Μήπως γνωρίζετε κανέναν αξιωματικό που τον έλεγαν Μίτια Θεοδόροβιτς Ντέλγκιν; με ρώτησε ξαφνικά ο συνομιλητής μου.

—Αν τον γνώριζα, φώναξα. Μά ήταν ο καλύτερος φίλος μου. Πόσο θα ήθελα να τον ξαναδώ!... Μήπως ξέρετε πού βρίσκεται;

—Μάλιστα! Είνε τώρα στην Πετρούπολη... Δεν αποκλείεται όμως να φύγει από τη μια στιγμή στην άλλη...

—Θέ μου! Πρέπει να τον δω εξάπαντος. Μπορείτε να μου πείτε τη διεύθυνσή του;

—Εύχαριστης!

Και μου την είπε.

Την άλλη μέρα το πρωί χτυπούσα με μεγάλη συγκίνηση την πόρτα του σπιτιού που μου είχε πει ο μυστηριώδης άγνωστος.

Φαντάζεστε τώρα τη λήξη μου όταν ή θυρωρός μου άνεκοίνωσε ότι ο Μίτια Θεοδόροβιτς Ντέλγκιν είχε πεθάνει. Δεν τον είχαν ακόμα σκεπάζει.

Ανέβηκα στο πρώτο πάτωμα. Ο άντράλαμος μόλις θύνηκα. Μπήκα στο δωμάτιο. Και είδα το νεκροκρεβάτι τοποθετημένο σε τρεις καρέκλες... Πλησίασα, με τρεμάμενα γόνατα, για να φιλήσω για τελευταία φορά τον συμπολιτή μου... Μά την ίδια στιγμή, αποσποχόρμητρα τρομαγμένος. Άνεγνώρισα στο πρόσωπο του νεκρού τον μυστηριώδη κύριο, με τον οποίο είχα συνεντάσει το βράδυ της προηγούμενης μέρας... Και τότε κατάλαβα γιατί είχα την εντύπωση ότι το πρόσωπο εκείνο μου ήταν γνωστό!... Κύριος ιδιός με πείσωνε...

—Από τι πέθανε; ρώτησα μια κυρία που έβλεπα, καθισμένη κοντά στο φέρετρο.

—Από κακοήγη πυρετό! μου αποκρίθηκε η κυρία. Πέθανε χθές το μεσημέρι...

—Χθές το μεσημέρι! φώναξα. Μά πώς είνε δυνατόν αυτό, αφού χθές το βράδυ τον είδα σ' ένα τραπέζι και κουβεντάσαμε μαζί τόσες

—Αυτήθηκα επειδή δεν μου δόθηκε η άδεια να ξαναδώ τον παλιό μου συνάδελφο...

Ένα βράδυ, κάποιος στρατηγός, που τον είχα γνωρίσει άλλοτε στην Υπερκαυκασία, με προσκάλεσε σ' ε-

να δείπνο που έδινε στο σπίτι του. Ήμουν υποχρεωμένος να πάω. Πέ-ρσας όμως τη βραδιά μου σχεδόν ανόητος, γιατί δεν γνώριζα κανένα ά-νταμέτα σ' όλους τους καλεσμένους του σπαρατηρού...

Όταν καθήσαμε στο τραπέζι, είδα αντίξυ μου έναν ηλικιωμένο κύριο με παρουσιαστικό παλιού στρατιωτικού, ο οποίος μου έκανε μεγάλη εντύπωση. Κάπου είχα ξανα-νιώσει αυτό το πρόσωπο... Μά πού; Τού κάναυ βασάνια τη μνήμη μου. Δεν μπορούσα να θυμηθώ... Και κείνο που μου φάνοταν πιο παρά-ξενο απ' όλα, ήταν ή ξαφνική και άνεξηγητη συμπάθεια που είχα αισθανθεί από την πρώτη στιγμή για κείνο τον κύριο...

Σε λίγο πρόσεξα μια άλλη λεπτομέρεια. Ο άγνωστος αυτός κύριος φανόταν σαν διαφανή, σαν να μην έβρισκαζε τα χέρια του και τα πόδια του, σαν να έβαινε μηχανικά...

Πιάσαμε κουβέντα μαζί. Κι' έμαθα πως ο συνομιλητής μου είχε υπηρετήσει άλλοτε ως αξιωματικός στην Υπερκαυκασία.

—Θαμιάς τόπος! μου είπε ο μυστηριώδης κύριος με φωνή ξεσηχισμένη, που έμοιαζε με σδυμένο αντίλαλο...

—Πράγματι, θαμιάς τόπος! του αποκρίθηκα. Πέρασα εκεί τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου...

—Μήπως γνωρίζετε κανέναν αξιωματικό που τον έλεγαν Μίτια Θεοδόροβιτς Ντέλγκιν; με ρώτησε ξαφνικά ο συνομιλητής μου.

—Αν τον γνώριζα, φώναξα. Μά ήταν ο καλύτερος φίλος μου. Πόσο θα ήθελα να τον ξαναδώ!... Μήπως ξέρετε πού βρίσκεται;

—Μάλιστα! Είνε τώρα στην Πετρούπολη... Δεν αποκλείεται όμως να φύγει από τη μια στιγμή στην άλλη...

—Θέ μου! Πρέπει να τον δω εξάπαντος. Μπορείτε να μου πείτε τη διεύθυνσή του;

—Εύχαριστης!

Και μου την είπε.

Την άλλη μέρα το πρωί χτυπούσα με μεγάλη συγκίνηση την πόρτα του σπιτιού που μου είχε πει ο μυστηριώδης άγνωστος.

Φαντάζεστε τώρα τη λήξη μου όταν ή θυρωρός μου άνεκοίνωσε ότι ο Μίτια Θεοδόροβιτς Ντέλγκιν είχε πεθάνει. Δεν τον είχαν ακόμα σκεπάζει.

Ανέβηκα στο πρώτο πάτωμα. Ο άντράλαμος μόλις θύνηκα. Μπήκα στο δωμάτιο. Και είδα το νεκροκρεβάτι τοποθετημένο σε τρεις καρέκλες... Πλησίασα, με τρεμάμενα γόνατα, για να φιλήσω για τελευταία φορά τον συμπολιτή μου... Μά την ίδια στιγμή, αποσποχόρμητρα τρομαγμένος. Άνεγνώρισα στο πρόσωπο του νεκρού τον μυστηριώδη κύριο, με τον οποίο είχα συνεντάσει το βράδυ της προηγούμενης μέρας... Και τότε κατάλαβα γιατί είχα την εντύπωση ότι το πρόσωπο εκείνο μου ήταν γνωστό!... Κύριος ιδιός με πείσωνε...

—Από τι πέθανε; ρώτησα μια κυρία που έβλεπα, καθισμένη κοντά στο φέρετρο.

—Από κακοήγη πυρετό! μου αποκρίθηκε η κυρία. Πέθανε χθές το μεσημέρι...

—Χθές το μεσημέρι! φώναξα. Μά πώς είνε δυνατόν αυτό, αφού χθές το βράδυ τον είδα σ' ένα τραπέζι και κουβεντάσαμε μαζί τόσες

—Αυτήθηκα επειδή δεν μου δόθηκε η άδεια να ξαναδώ τον παλιό μου συνάδελφο...

Ένα βράδυ, κάποιος στρατηγός, που τον είχα γνωρίσει άλλοτε στην Υπερκαυκασία, με προσκάλεσε σ' ε-

Η ΜΟΔΑ

ΚΑΘΩΣ ΜΑΣ ΠΡΟΚΑΘΟΡΟΥΝ οι μεγαλύτεροι παρισινόι Οίκοι Μόδας, θα είνε πολύ άν-βόγος, την άνοιξη και το καλοκαίρι, οι πλυσίδες.

Οι πλυσίδες δίνουν φάρ-δος στο φόρεμα χωρίς να το βα-ρύνουν, ηφλώνουν και λεπτύνουν την σιλουέττα.

Θα συντηίζονται επίσης το καλο-καίρι φρούστες δολιχίρες πλυσέ, ή γαργαρισμένες μόνο με πανό πλυσέ και ξαπλω γραβάτες και μικρά κοντά μανίκια και διάφορα δολάν με πλυσέ στενά ή πλατεία.

Για φορέματα λουσάτα, και για βραδινά τουαλέτες, θα είνε της μόδας τα γυαλιστερά ύφασμα-τα, και πρό πάντων το σατέν-λακέ σ' όλα τα χρώματα.

Πολύ σικ είνε ένα φόρεμα από σατέν λακέ, ολόμωρο, συμπληρω-μένο μ' ένα παλτουδάκι δόλοσπρο, ή άν προτιμάτε ρόζ άνθρο, ή πρά-σινο άνοιχτό, ή γαλάζιο.

Τα βραδινά φορέματα θα είνε όλομωρα πολύ νεαλότε στην πλάτη και κλειστά ήμισυ. Ή φρούστες των θα είνε πολύ μακρές, έφαρμιστές, μονόμικτες.

Δεν θα φρούσουμε όμως τόσο πολλά κομμάτια φανταζί, όπως συ-νηθίζουμε τώρα.

Τα βραδινά όμως παπούτσια θα είνε πολύ ιδιόρρυθμα, με τακούνια πολύ ήψηλά κι' έργασμένα με διά-φορα σχέδια, άσπασμένα, χρυσο-μένα, ρόζ, πράσινα ή κίτρινα.

Θα ίδουμε ακόμα χαρακτηριστικά ο-δύμια με λουλούδια πλεχτά, τα ό-ποια θ' άποτελούν το μεγαλύτερο μέρος του σκανδαλίου έπιτός και θ' άρύνουν να φαίνεται το πόδι σφιμέ-νο μέσα στην κεντημένη κάλσα, που θα είνε άν-δργα το βράδυ.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ

Ή πνευματική και σωματική ύ-περκόπωση, ή άνεπαρκής τροφή, ή άπνοια, ή λήθη, τα δάκρυα κλπ. χα-λώνε άμέσως τα μάτια και συχνά παροναίξεται ολόκληρο σ' αυτά έ-νας κύκλος σκιοεινός, ο οποίος δί-νει μια θλιβερή όψη στο πρόσωπο.

Μόλις αντιληφθήτε ότι τα μάτια σας είνε μαυρισμένα γύρω, πρέπει να προλάβετε και να σταματήσετε την αίτια του κακού, γιατί αν αυτό εξακολουθήσει, μπορεί να έχη κα-κές συνέπειες και για τα ίδια τα μάτια.

Άλλοτε τα κομμένα και μελαν-ασμένα μάτια έθεωρούντο γοητευτι-κά και ή κυρίες έβαφαν υελανό το δόγμα κάτω από τα μάτια. Στην έποχή μας όμως θαμιάζεται προ-τά από όλα ή γερή και άσπλη ά-μορφα, και ή γυναίκα που έχει μαύρους κύκλους γύρω από τα μά-τια της, προσπαθεί να τους εξα-λείψη.

Ή επέλιψη με Huile de myr-the, γύρω στο βλέφαρο είνε πολύ άφελεια σχετικώς, καθώς και ή πλύσις με νερό χαμομηλιού, ή μα-ροουλού.

Είνε οι μαύροι κύκλοι έπιμένον, τότε κάνουνε τοιαύτες πλύσεις με την εξής λυσόν:

Eau distillée 500 gr.

Sommités de tomarin 80 >

όδες!

Ή κυρία άνασκήωσε το κεφάλι της και με κύτταξε τρομαγμένη, σαν να είχε αντίξο της κανένα τρελλά.

Όσο για μένα, είχα παύσει έλ-δ-ακρος από τον φόβο μου. Ώστε ο Ντέλγκιν είχε τηρήσει τη συμφω-νία μας!... Οι άνησυχία λοιπόν δεν πεθάνουν μετά τον θάνατό τους!...

Θ. ΟΥΣΠΕΝΣΚΥ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

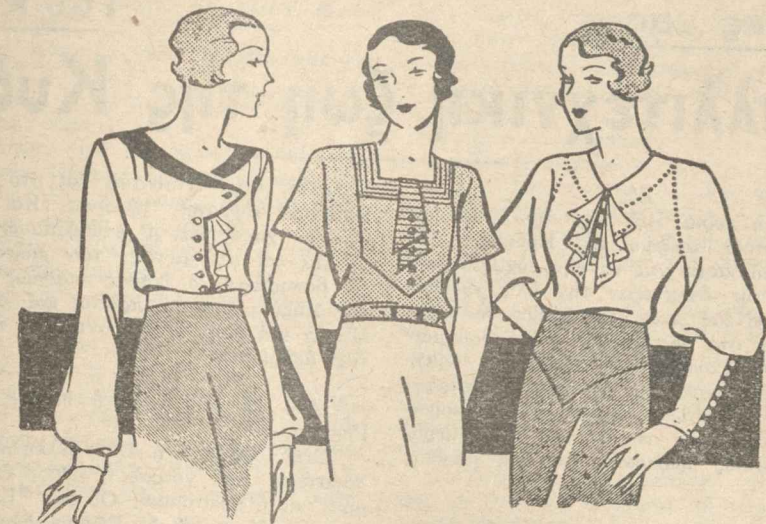
ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ



1) Μπλούζα από κρέπ άσπρο, με γισκά και κουμπιά μαύρα. 2) Μπλούζα, σχεδίου κίμονο, με πλαστρόν και γραβάτα, έργασμένα με δελονιές. 3) Μπλούζα, γαργαρισμένη με δελονιές, με ζαμπώ και με κουμπιά.

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τά καλλυντικά, ή μόδα τό σπίτι, ή κουζίνα, κλπ.)

Μετά δέκα πέντε ήμέρες δε πλύ-νετε με την βοήθεια ενός μικρού δαμπακιού το πέριξ του ματιού δέ-μα με το εξής μίγμα:

Eau de roses 15 gr.

Eau de vie 15 >

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Είνε πολύ της μόδας τώρα τε-λενταία στά παράθυρα και στις μπαλκονόπορτες ή τουλίμες κουρτι-νες, ή όποιες και στολίζουν όραιά ένα δωμάτιο και δεν έμποδίζουν τον ήλιο και το φώς να μπουνε μέσα.

Είνε πρό πάντων της μόδας ή κουρτίνες από τουλί άπλό, κεντημέ-νο με μικρές δούλες, γαργαρισμένες γύρω με στενό πλυσέ από τουλί άπλό ή με φράντζες.

Άν θέλετε μπορείτε να μην ελ-

Μόλις κυθεί κρασί σ' ένα τραπέ-ζουάνηλο πρέπει άμέσως να σκε-

Άν είνε άπόλυτος ανάγκη να στείλουμε συγχαρητήρια σε άντα-μέ μας πρόσχα, ενώ διασχίζατε σε περίοδο πένθους, θα μεταχειρι-στούμε χαρτί ή κάρτα δολιχίρα, γιατί θα ήταν πολύ άταστο να στεί-λουμε εύχας σε χαρτί ή κάρτα με μαύρο περιώριο.

Όταν μάς καλέσουν σ' ένα γά-μο, είτε πάμε είτε όχι, είμαστε ύ-ποχρεωμένοι να στείλουμε τουλάχισ-τον μερικά άνθη.

Κοσμήματα στη γύφη δεν προ-σφέρουν, παρά μόνο οι άντρες της και οι στενοί συγγενες του γαμ-πού.

Οι στενοί φίλοι μπορούν να προ-σφέρουν διάφορα άλλα όδωρα προ-τιμώτερα, χρήσιμα για το σπίτι και όχι προσκατικά, άποκλειστικά όδηλαή για τη νύφη.

Στο γάμο ενός προεστειμένου μας, όταν δεν θα μάς είνε δυνατόν να προσφέρουμε ιδιαίτερος ένα όδωρο άξίας, τότε θα συμπληρώσουμε με τους συνάδελφους μας για ν' άγο-ράσουμε όλοι μαζί κάτι όδωρο και διαλεχτό και θα το προσφέρουμε εν όνόματι όλων στον προεστειμένο ή στην προεστειμένη μας.

Ή Δις ΑΙΑΝΑ

Μπλούζα πλεχτή, γραμμωτή, με μοτίφ,

Μπλούζα πλεχτή, γραμμωτή, με μοτίφ,

Μπλούζα πλεχτή, γραμμωτή, με μοτίφ,

Μπλούζα πλεχτή, γραμμωτή, με μοτίφ,

Μπλούζα πλεχτή, γραμμωτή, με μοτίφ,

Μπλούζα πλεχτή, γραμμωτή, με μοτίφ,

Μπλούζα πλεχτή,

Η καλλιτεχνική ζωή της Κυβέλης



Επίγειο και της πό ελπε.

Κατά το Πάσχα του 1903, όλος ο θίασος της «Νέας Σκηνής», μαζί με την Κυβέλη και τον κ. Μυράτ, ξαναγύρισε στην «Αθήνα» κι άρχισε πάλι τις παραστάσεις του στο θέατρο της «Ομόνοιας». Η μεγαλύτερη επιτυχία της σαιζόν εκείνης ήταν η «Έντα Γκάμπλερ» του Ίφεν. Όχι μόνο επισημάνθηκε λαμπρά, μα άρεσε και στο Κοινό και τραβήξε μια μακρινά σειρά παραστάσεων. Για πρώτη φορά στην «Αθήνα» στάθηκε τόσο πολύ στην σκηνή έργο του Ίφεν, που όλογοι έβγαζαν μύδα στον τόπο μας. Μα και η απόδοσις του έργου ήταν δυνατή και το σύνολο του παζαριού θαυμάσια άρμονιόμειο. Στο έργο αυτό η Κυβέλη έπαιζε το ρόλο της Τέας. Ήταν ιδεώδης εμφάνισις! Μα τον πρώτο ρόλο του έργου, δηλαδή την «Έντα», τον έπαιζε η δις Ειμαρμένη Σανθάκη. Μόλις ο θίασος ξαναγύρισε στην «Αθήνα», ο Χρηστομάνος ξαναπέρασε την παλιά του πρωταγωνιστική. Καί πραγματικά στο έργο αυτή η δις Σανθάκη ήταν τέλεια. Είχε μια επιτυχία αφάνιστη.

Τότε ακόμα —για νάμιασε άκριβεις— η Σανθάκη έπαιζε στην Κυβέλη. Ο Χρηστομάνος ακόμα δεν είχε τόση έκτιμησι στην Κυβέλη, όση στην Σανθάκη. Γι' αυτό η Κυβέλη εξήλεσε τρομερά την αντίπαλό της.

Σ' αυτό δέ το Ίφενικό έργο, ο Χρηστομάνος έκανε σαν τρελλός απ' τη χαρά του για την επιτυχία της Σανθάκη. Άνευνοατέβαινε από την σκηνή στην πλατεία κι' από την πλατεία στη σκηνή και τρέβοναζε τα χέρια του, έλεγε γεμάτος ένθουσιασμό: —«Αχ, αν την έβλεπε ο Ίφεν!... Θά την πάω να παίξει στη Γερμανία... Τι όνειρο! Τι όνειρο! Το ίδιο όνειρο που παρουσίασε η Κυβέλη όταν έπαιζε τη «Σπίθα». Κι' η δύ τους μπορούν να δώσουν μαθήματα στις Εύρωπαίες καλλιτέχνιδες... Να, μπορούν να τις διδάξουν!...»

Τό καλοκαίρι του 1903 τό πέρας η «Νέα Σκηνή» στην «Αθήνα». Έσημειωσε και μερικές άλλες επιτυχίες έκτος από την «Έντα Γκάμπλερ» του Ίφεν. Επαίχθη τότε και το δράμα του κ. Γρ. Σενοπούλου «Ο Τρίτο».

Κι' η Κυβέλη παρουσιάσθη και σε νέα έργα, μα ξαναπαίξε και τους παλιούς της ρόλους. Μα είχε άρεσει έπιστοιασθεί έκκεν το καλοκαίρι από την δεσποινίδα Σανθάκη.

Κατά το τέλος του καλοκαιριού, έπειδή το θέατρο της «Νέας Σκηνής» ήταν μόνο καλοκαιρινό, άπερασίσθη μια μεγάλη τουρνέ στην Τουρκία, Ρουμανία και Ρωσία.

Μόλις έμπηκε το φθινόπωρο, ο θίασος άνεχώρησε για την Πόλη. Έκει έδωσε μόνο δυο παραστάσεις στο Ίπποδρόμιο «Βαριετέ», που ο Χρηστομάνος τό μεταμόρφωσε πρόχειρα σε θέατρο.

Από την Πόλη, η «Νέα Σκηνή» τραβήξε για τη Ρουμανία, στη Βουκουρέστι. Εκεί τότε η «Ελληνική» παροιμία ήταν στην άκμή της. Πλούσιοι Κεραλλόντες και Ουαλοί διπύθησαν όλη την οικονομική ζωή της Βουκουρέστι. Μόλις έφτασε εκεί ο «Ελληνικός» θίασος, η παροιμία άναστατώθηκε! Οι εμύστες δεν έποδταναν να πονούναν σε νύκτα, χορούς και έσπεριδες. Όλοι οι όμογενείς ένοιούσαν να τους περιποιηθούν. Ή δέ Κυβέλη ήταν ένθουσιασμένη από την όραία και ποικίλη αυτή ζωή.

Από τη Βουκουρέστι, η «Νέα Σκηνή» έπηγε στην πρωτεύουσα της Ρουμανίας, στο Βουκουρέστι. Κόσμος πολλός και διαλεκτός έπήγαινε στις παραστάσεις. Μα και πολλοί Ρουμάνοι ήθοιοι έπηγαν να ιδούν τους καλλιτέχνες μας. Και κατόιν έξεφράζοντο πολύ καλακεντικά. Ίδιωτέρως δέ για το όραίο, τεχνικό και παρθετικό παζάριο της Κυβέλης. Άφού έδόθηκαν πέντε παραστάσεις στο Βουκουρέστι, η «Νέα Σκηνή» πήγε στην Κωνσταντινα, στο

Γαλάτσι, στην Ντουίτσα και στο Σουλινά. Σ' όλες αυτές τις πόλεις υπάρχον άφθονοι Έλληνες. Και παντού οι εμύστες έγένοντο δεκτοί με χαρές και μ' ένθουσιασμό. Τα γλέντια δεν έλειπαν.

Μα και στα μεταξόν των πόλεων ταξείδια έάναν στο Δουναβί με τα βαποράκια, ο θίασος διαρκώς διασκεδάζε, γλεντούσε, τραγουδούσε. Μαζν μ' αυτόν, πρώτοι και καλύτεροι οι νεαροί άρραβωνιασμένοι Μυράτ και Κυβέλη χαϊρόντουσαν τη ζωή, τραγουδώντας και γλεντώντας άμέρμιοι.

Από τη Ρουμανία, ο θίασος της «Νέας Σκηνής» έπέρασε στη Ρωσία.

Στην Όδησσό η «Ελληνική» παροιμία περιποιήθηκε πολύ τους εμύστες. Και γενικά η ήθνη επιτυχία εκεί ήταν μεγάλη. Όχι όμως και η οικονομική. Οι «Ελληνες» δεν μπορούσαν να ικανοποιήσουν το θίασο, οι δέ Ρώσοι δεν έδειξαν σοβαρό ενδιαφέρον για τη «Νέα Σκηνή». Έτσι έμεινε το ήθικό κέρδος και η οικονομική καταστροφή.

Έκει συνέθη κι' ένα μικρό έπεισόδιο, μα σιά μέσα στις όμοιες σχέσεις του κ. Μυράτ με την Κυβέλη. Άς τό αναφέρουμε κι' αυτό. Άνάμεσα στις άλλες οικογένειες όμογενών που περιποιήθηκαν τους εμύστες στην Όδησσό, ήταν και η οικογένεια Σκλάδου. Ήταν οικογένεια ευγενική και πλούσια. Ο κύριος, τέλειος άριστοκράτης κι' η κυρία, όραία κι' έξυπνοτάτη. Ο κύριος και η κυρία Σκλάδου λοιπόν έκαμαν ένα όραίο και μεγαλοπρεπές γένημα προς τιμήν της «Νέας Σκηνής». Παραυερέθησαν όλοι οι εμύστες κι' ο Χρηστομάνος.

Μα κατά το γένμα, ο κ. Μυράτ φανέται ότι φιλοετίριζε την κ. Σκλάδου και την έκανε να λή όραία κι' έβιναν πράγματα. Αυτό το έλαφρό φλέτο του κ. Μυράτ και η προσοχή που έδινε στην κ. Σκλάδου ένεύοναση την Κυβέλη. Κι' όνι μόνον έταραχθήκε κι' ένειρισθη, μα έδειξε και με όποιο τοτρό τη διασκεδάζει της. Σηκώθηκε έξαφνα από το τραπέζι έξω φρενών και παρακάλεσε τον κ. Νίκο Παπαγεωργίου —εμύστη κι' αυτόν τότε— να την συνοδεύση. Τον πήρε από το χέρι κι' έφυγε, φανερόντας έπιδεικτικώτατα τη στενοχωρία της.

Ήταν φανερό, ότι η Κυβέλη έζήλεψε από τον τρόπο του κ. Μυράτ. Ή ζήλεια



Η κ. Κυβέλη στο δράμα «Ραχλά» του κ. Γρ. Σενοπούλου (1909).

Τον ίδιο χειμώνα —του 1903 προς το 1904— ο θίασος της «Νέας Σκηνής» έπηγε και στην Αίγυπτο. Ήταν μαζί κι' η Κυβέλη κι' ο κ. Μυράτ. Μα και η δις Ειμαρμένη Σανθάκη, που ήταν ακόμα τότε η πρωταγωνίστρια του θιάσου.

Η επιτυχία στην Αλεξάνδρεια ήταν μεγάλη. Ο θίασος άρχισε με την «Νύφη μου», που ένοήτευσε το διαλεκτό Αιγυπτιακό Κοινό. Κι' έπειτα έπαιξε όλες τις επιτυχίες που είχε παίξει στην Αθήνα τα δυο προηγούμενα καλοκαίρια. Ή δις Σανθάκη είχε τους πούτους ρόλους, αλλά κάποιον έρωταγονιστή έφερε και η Κυβέλη.

Από την Αλεξάνδρεια, η «Νέα Σκηνή» έπηγε στο Κάιρο. Έκει νέες επιτυχίες, νέοι θαύματα! Οι όμογενείς μα και η ήθνη κοινωνία έξέστησαν την καλλιτεχνική προσπάθεια του Χρηστομάνου και τα ταλέντα των εμύστων του.

Έκει η «Νέα Σκηνή» έδινε ημέρες ετυχίας. Και νοήμα έβιναν κι' οι εμύστες χαλαπενοήσαν. Γλέντια ξενύχτια, έκδοιες κάθε τόσο. Μα μάλιστα έκδοις των εμύστων από τό πάκο του Μπαράξ έμεινε άλυπημένη. Σ' αυτή το γλέντι και η φουλατορία έδωσαν τα νότια.

Η Κυβέλη, η Σανθάκη ο Μυράτ, ο Παπαγεωργίου και η άλλη παρκα βλο νέοι κι' εύθυμοι, έπαιδαν, τραγουδούσαν, έπαιζαν.

Ο κ. Μυράτ δινηέται δλ σ' αυτή την έκδοιη η δις Σανθάκη του έβουλογήθη, ότι τον αγαπούσε. Άφηνε ότι η Κυβέλη, μετά σχετικόν ούζοποσίαν, φηλορούσε με τον κ. Παπαγεωργίου, οι άλλοι ήταν συνοπισμένοι έλκω κι' ένοι κι' η δις Σανθάκη έρεβόσε μόνη. Ήταν βαδάα. Ο κ. Μυράτ την έπλησσε και της έλετε:

— Πώς ήθελε να μάντευσά μια φορά το μυστικό της καρδιάς σου!

— Δέ, χραιλάει να κοπάτης τόσο, του άπάντησε έκείνη. Σα τό λέω εγώ: Γιατί να βιαστής ν' άρραβωνιαστής;

Ο κ. Μυράτ δεν τό πρόμεινε κι' έμεινε βοι.

δός από την έκκληξη. Έπαυολούθησε μικρή σιωπή. Κι' έπειτα ακούστηκε από πέρα το γέλιο της Κυβέλης.

— Άκου, έλεε τότε ο κ. Μυράτ. Αυτό το γέλιο έρχεται σαν ελπίδα στα λόγια σου...

— Πρώτη φορά σου λέω τη σκέψη μου, έπρόσθεσε η δις Σανθάκη. Αυτό τό κορίτσι δεν ήταν για σένα.

Άν όλα τα έπεισόδια που συνέβησαν κατά το διάστημα που ο κ. Μυράτ ήταν άρραβωνιασμένος με την Κυβέλη, εινε φανερόν ότι όλοι γύρω του του έλεγαν, ότι έκείνη δεν τον αγαπά. Έκείνος όμως την αγαπούσε. Γι' αυτό δεν έπιστευε κανένα. Έξ άλλου το έπεισόδιο που συνέβη στην Όδησσό με την κ. Σκλάδου του έδινε την έντύπωση ότι η Κυβέλη τον αγαπά και τον ζήλευει.

Και κατά την ημέρα της έκδοις των εμύστων στο πάκο του Μπαράξ του Κάιρου, η δις Σανθάκη έπρόσπαθη να τον πείση, ότι η Κυβέλη δεν είναι γι' αυτόν και ότι δεν τον αγαπά. Μα έκείνος δεν τό σπούε.

Ήταν βέβαιος για της Κυβέλης την αγάπη. Μάλιστα έκείνο το βράδυ, που γύριζαν από τό πάκο στο Κάιρο, η Κυβέλη ήταν πολύ διαχυτική μαζί του. Όλη τρυφερότης και χάδια. Ο κ. Μυράτ, γεμάτος χαρά, ήταν βέβαιος πως τον αγαπούσε. Μα μία μέρα πάλι κατά τη διαμονή του στην Αίγυπτο, έλαβε νέα δειγματα της ζήλειας της Κυβέλης. Κι' έτσι ακόμα πιο πολύ έπεισθη πως έκείνη τον αγαπούσε.

Έπληγε να έπισκεφθή την παλιά του φίλη Ίωάννα Κάζιρα. Κι' άρχισε πολύ να γυρίση στο ξενοδοχείο, όπου έμεινε μαζί με την Κυβέλη και με τη θετή μητέρα της.

Η Κυβέλη τον πρόμεινε με αγωνία. Μα όταν είδε πως άρνούσε, έπιασε από το κρεβάτι και έσκαπώθηκε καλά. Κι' όταν έκείνος έγύρισε από της μιλούσε, έκείνη έκανε ότι δεν άκουε. Δέν τούδινε καμιά απάντησι. Αυτό ένέφρισε τέλος τον κ. Μυράτ, ο όποιος άρνούσε, της πέταξε τα σκεπάσματα κι' άρχισε να φωνάζει. Έκείνη τότε έπαιξε μία παράξενη νευρική κρίσι. Πατάχθηκε επάνω απ' το κρεβάτι, έβαλε τα χέρια στην καρδιά της, έκαμε λίγα βήματα νευρασμένη και ξαφνικά σωριάστηκε στο πάτωμα!

Έτρεξε η κυρά Μαρία κι' ο Μυράτ και την σήκωσαν. Κι' έπειτα με πολλή κόπο την συνέφεραν.

Ο κ. Μυράτ δεν έκανε πιά να της λέη λόγια αγάπης. Ένοιουσε πως δλ' αυτά τάκανε απ' τη ζήλεια της, γιατί τον αγαπούσε.

Από την Αίγυπτο, ο θίασος της «Νέας Σκηνής» ξαναγύρισε στην Αθήνα κι' άρχισε από το Πάσχα του 1904 να παίξη πάλι στο θέατρο της στην «Ομόνοια».

Αυτό το καλοκαίρι ο θίασος έμεινε χωρίς την δις Σανθάκη κι' ο Χρηστομάνος προσέλαβε την Δημοπούλου. Ή σαιζόν άρχισε με λεπτά Παρωϊάνα έργα. Με τις «Δυο σχολές» του Κατς και διάφορες άλλες Γαλλικές κομεντί του ίδιου είδους.

Την ίδια εποχή, το Βασιλικό θέατρο είχε βάλει όλες τις δυνάμεις του. Έδινε κλασσικά έργα με σαρκοθεσίες πολυτελείς και με πρωταγωνιστή την Μαρία Κοτοπούλη, που ήταν τότε στην έποχή των πρώτων της μεγάλων θριάμβων.

Έκείνο το καλοκαίρι ο θίασος της «Νέας Σκηνής» έπάλαινε με απόγνωσι. Μα το Κοινό έφρεγγε πιά. Έπληγαν για ναυάγιο! Ο Χρηστομάνος άρχισε να τραβά τα μάλια του.

Και τότε του ήλθε η ιδέα ν' αλλάξη πρόγραμμα και να παίξη σόαν έργα. Άνέλασε λοιπόν την αίσχρη Γαλλική κομεντία «Κορώλια και Σιω» και πάλι το Κοινό ξαναγύρισε στη «Νέα Σκηνή» για να ιδή το αίσχρογράφημα αυτό.

Έτσι εσώθηκε έκκεν το καλοκαίρι η «Νέα Σκηνή» από το οικονομικό ναυάγιο και την όριστική διάλυσι. Άρχισε όμως να ξεπέφτει από ήθνη άπονη.

Κατά το ίδιο καλοκαίρι —του 1904— ο θίασος της «Νέας Σκηνής» έπληγε για μία σειρά όλίγων παραστάσεων και στη Σύρο.

Ο θίασος είχε τότε άνεκδήγητες φτώχειες! Και η επιτυχία του στη Σύρο ήταν περιβλεμματική. Ότισό άρχισαν η παραστάσεις, Το Κοινό της Σύρου ήταν τότε πολύ συντηρητικό και αίσθηρό. Κι' έπειδή η «Νέα Σκηνή» ήταν πάλι σαν θεατρική επανάστασις, έγινε δεκτή στην άρχη με πολλή ψηρότητα.

Συνάαα όμως ο κόσμος έπληκωνε. Ο θίασος άρχισε ν' άρσεται. Ίδιαίτερα άρεσε το παζάριο της Κυβέλης. Μάλιστα σε μερικές παραστάσεις της έγιναν και ένθουσιαστικές έκδηλώσεις.

Και τέλος η «Νέα Σκηνή» έφυγε από τη Σύρο, άφίνοντας πολύ καλές έντυπώσεις, μα και με άρετά κέρδη.

Τρία χρόνια περίπου είχαν συμπληρωθεί που ήταν άρραβωνιασμένοι ο κ. Μυράτ και η Κυβέλη, όποτε ένα βράδυ του καλοκαιριού του 1904, ο κ. Μυράτ πήρε την μορμία άπόρσι.

— Άκου έδω, Κυβέλη, της έλετε.

— Λέγε, Σ' άκούω.

— Εινε καρός να παντρευτούμε. Δέν μπορούμε να ζούμε άρραβωνιασμένοι έπ' άπειρον και να μένουμε και στο ίδιο σπίτι. Αυτό για μένα καταντά μαρτύριο και δέν εινε σωστό και για τα μάτια του κόσμου...

— Μα... Έκαμε η Κυβέλη, δέν μπορώ να παντρευτώ...

— Γιατί; ρώτησε ο κ. Μυράτ έκπληκτος.

— Γιατί αγαπώ άλλον.

Ο κ. Μυράτ δέν έπρόμεινε ποτέ κάτι τέτοιο. Ό,τι άλλο έπρόμεινε, έκτός από μία τέτοια απάντησι, Κι' όμως έπροχώρησε σε νέα έρώτησι:

— Και ποιόν αγαπάς;

— Τόν Χρηστομάνο.

Ο κ. Μυράτ έγέλασε! Του φάνηκε άστείο τό πράγμα. Κι' όμως —όπως είδαμε— πριν ακόμα άρραβωνιασθεί με τον κ. Μυράτ, από τους πρώτους μήνες της προσλήφειώς της στη «Νέα Σκηνή», η Κυβέλη είχε αγαπήσει τον Χρηστομάνο. Με μία αγάπη παράξενη, μυστηριώδη.

Και ο κ. Μυράτ είχε άκούσει από τότε κάτι τέτοιο. Είχε άκούσει και το περίεργο γεγονός, ότι η Κυβέλη φιλούσε με έρωτα το παλτό του Χρηστομάνου, όπως αναφέραμε. Μα δέν έδωσε τότε σημασία. Τώρα όμως, έπειτα από ζωή άρραβωνιασμένων τριών χρόνων, έπει από τόσα σημεία ζήλειας της Κυβέλης, τό πράγμα του έκανε ζωηρή έντύπωση.

Σκέφτηκε λίγο. Κι' έπειτα έλεε στην Κυβέλη:

— Τότε, να σου άποδώσω την ελευθερία σου κι' έσύ να κανονίσης τη ζωή σου σύμφωνα με τα αισθήματά σου.

Η Κυβέλη σαν άκουσε αυτό, ξαφνίστηκε. Δέν ήξερε τί να κάμει. Κι' έξαφνα έπιασε επάνω στο κρεβάτι του κ. Μυράτ προθύμτα κι' άρχισε να κλάει, να κλάει σαν παιδί, που τό μάλωσαν...

Ο κ. Μυράτ μόλις βρέθηκε μπροστά σε μία τέτοια κατάσταση, έπειτα από τρία χρόνια που αγαπούσε παράφορα την Κυβέλη, τάχασε κι' ένθυσήθηκε σε σκέψεις. Προσπάθησε να νοούση τό παράξενο αυτό αισθήμα της Κυβέλης για τον Χρηστομάνο κι' άρχισε να συλλογίζεται.

Και τους συλλογισμούς του αυτούς ο κ. Μυράτ μάς τους διηγείται έτσι:

— Έλτα πως θάνα μία νοσηρά κατάσταση της φαντασίας της και πως θα περάση. Ζήλεψα όμως την δύναμη της γοητείας του Χρηστομάνου, που μπόρεσε να προκαλέση ένα τέτοιο έρωτικό παρωϊόσημα σε μία άγνη παιδική καρδούλα. Κι' όμως αυτός ήταν ένας καμπούρης κι' αυτή μέσα στο άνθος της όμορφιάς και της υγείας της! Μα ο Χρηστομάνος την γοητεία του αυτή την πότμε σ' όλες τις γυναίκες της «Νέας Σκηνής», σαν μαγικό βοτάνι, γιατί όλες τον αγαπούσαν κι' όλες άλληλοζήλευοντο όταν έκείνος έρωτοτροπούσε κατά προτίμησιν και έκ πρόθεσιν με μίαν απ' αυτές. Και κατάλαβα πως ύπρχε στην ένέογκά του αυτή κάποιος ύπεροδόνιος σατανικός σκοπός. Ήθελε να τις έχη όλες ύποχρεώτες και να τις συγκρατή ύποταγμένες για τό έργο του. Έκείνη που πρωταγωνιστούσε κάθε φορά ήταν η αγαπημένη του. Και η άλλες έδαιμόνωντο...

Όταν η Κυβέλη έπαιζε την «Κόρη του Ίερφθες», την έδαιμάσε μέχρι άποθέσεως. Και η άλλες ήταν ζολιασμένες. Όταν η δις Σανθάκη έπαιζε την Δορίνα, ήταν τό Ιδαίμιά του, κι' η άλλες έδέχοντο μόνο την άδιαφορία του και την παρρησίαν του. Κάποτε και τό μισος του. Έτσι όλες η γυναίκες του θιάσου φθονούσαν κι' έζήλευαν ή μια την άλλη και θάδιναν και την ψηχή τους για ένα χαμόγελο του γόγυ καμωτού...

Ο κ. Μυράτ, που από τότε τί ήξερε δλ' αυτά, τον μισούσε άληθινά έκείνο το βράδυ. Ότισό έβλεπεν ότι χωρίς τον Χρηστομάνο ήταν χαμένος! Έτρεπε να ζητήσει την βοήθεια του αντίπλη του, για να τον άναστή η Κυβέλη. Άποφάσισε λοιπόν την άλλη μέρα να τον ειπεί και να του τά πει όλα.

Πραγματικά την άλλη μέρα ο κ. Μυράτ τό διηγήθηκε όλα στο Χρηστομάνο. Έκείνος τάχασε με περιέργεια στην άρχη και μ' έφρασι έγοισιού και περιφάνειας κατόπιν.

— Έχετε καθήκον να προσπαθήσετε την ετυχία μου, ένόησαν ο κ. Μυράτ.

Κι' έπρόσθεσε παιχνιδιάρικα:

— Έκτός αν είστε άρτεμεινόμενοι μαζί της...

Ο Χρηστομάνος έδειξε πως δέν είχε διαθέσι να κατακτήση την Κυβέλη. Με κάποια πικρα, μα και ειλικρίνεια έλεε:

— Τό κοινοκόμισμα! Τι ν' άναστή από μένα;

Και με τρόπο έδειξε στον κ. Μυράτ την κατωφύρα του. Κατόιν από την σπουδαία αυτή ο Χρηστομάνος προσπάθησε να βοηθήση τον κ. Μυράτ. Έκανε συμμαχία μαζί του για να άναστή οσοδήποτε η Κυβέλη τον άρραβωνιαστικό της. Του έφριξε σ' όλα δέκα.

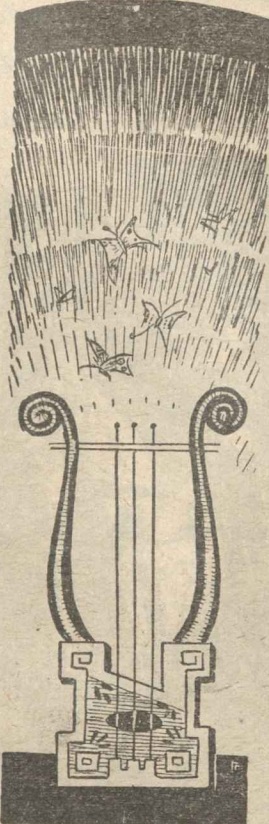
Έδειξε πως τον έκτιμούσε...

Έτσι η Κυβέλη άρχισε να έκτιμά πιο πολύ και ν' αγαπά τον κ. Μυράτ.

Έπειτα ο Χρηστομάνος την πήρε ιδιαίτερα και της έλεε με τρόπο ότι δέν ταίριαζε και κοινωνικώς ακόμα να έμ με τον κ. Μυράτ τόσον καρό μαζί και να μη παντρευθούν. Της σύστησε ζωηρά να κάμει τό γάμο της με τον άρραβωνιαστικό της.

Τότε πιά η Κυβέλη έπείσθη.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.



Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΤΡΙΝΗ ΚΑΡΔΙΑ



ΠΟ-τή μέρα που έφυγε ο Τριστάν από τον πύργο, η Βέρθα δεν άφησε διόλου από τα χέρια της ένα μικρό και πολύ παράξενο βιβλίο που της είχε χαρίσει εκείνος.

Είχε εκατό πενήντα φύλλα από περγαμηνή. Και κάθε σελίδα ήταν εικονογραφημένη από το χέρι ενός επιδέξιου τεχνίτη, με τρόπο όμως παράδοξο. Στη μέση της σελίδας υπήρχε ένα μεγάλο λευκό τετράγωνο, πλαίσιο μόνον από διάφορες συνδυαστικές εικόνες ζωγραφισμένες με κόκκινο, χρυσό και γαλάζιο χρώμα... Κι έτσι, κάθε σελίδα του τόμου αυτού φαινόταν σαν να περιέμενε να γραφτεί μία ιστορία στο λευκό τετράγωνό της—μία ιστορία λυπητερή ή ευχάριστη...

Ο Τριστάν, ο άνθρωπος που χάρισε στη Βέρθα το βιβλίο, ήταν εξίσου παράξενος με το δώρο του.

Είχε παρουσιάσει ένα βράδυ στον πύργο του πατέρα της Βέρθας και ζήτησε για λίγες μέρες άσυλο, που του το έδωσαν ευχαρίστως. Από τους τρόπους του και την ημιλία του έδειχνε πως ανήκε σε οικογένεια ευγενών. Μα όταν τον ρώτησαν πού ήταν, από που έρχοταν και πού πήγαινε, δεν θέλησε να δώσει εξηγήσεις... Άφησε το κεφάλι του να πέσει στο στήθος του, και δεν άνοιξε το στόμα του. Και οι άλλοι σεβάστηκαν τη σιωπή του... Κατάλαβαν πως ο άγνωστος έκρυβε κάποιο μεγάλο πόνο στην ψυχή του.

Ο άγνωστος επισκέπτης έμεινε πολλές μέρες στον πύργο. Στο διάστημα αυτό γνωρίστηκε με τη Βέρθα, την κόρη του πυργοδεσπότη, την ώρα που Βέρθα με τα μακριά κατάξανθα μαλλιά και τα γαλάζια μάτια... Ο Τριστάν ήξερε να διηγείται παραστατικά τα κατορθώματα των ήρωων του καιρού εκείνου και της ωραιότερας έρωτικής ιστορίας κι η Βέρθα τον άκουγε σαν μαγεμένη... Η καρδιά και μελαγχολική φωνή του έκανε την καρδιά της να συγκινείται βαθιά.

Μα ενώ ο Τριστάν δεν φαινόταν να νοιώθει κανένα αίσθημα κοντά στη Βέρθα, εκείνη άνοιξε σιγά-σιγά να αισθάνεται, κάθε φορά που δρισκόντανε σιμά του, μια παράξενη ταραχή, που έκανε και την ίδια να φοβάται. Συχνά, την έπιανε η επιθυμία να πηδή Τριστάν τι ένιωθε με την παρουσία του... Όταν όμως αντίκριζε το αυστρήρο και μελαγχολικό του πρόσωπο, πάγωνε δόξαληξη και δεν τολμούσε να του ανοίξει την καρδιά της. Κι επειδή δεν είχε κανένα, στον πύργο του πατέρα της, για να του πη την πόνο της, έλυσε από τον καμμό της μέρα με τη μέρα...

Ένα πρωί, ο Τριστάν είπε στον πυργοδεσπότη πως θάφαινε σε λίγες ώρες. Τον ευχαρίστησε για την φιλοξενία και του ζήτησε την άδεια να του επιτρέψει να κάνει ένα δώρο της κόρης του για ένθιμο. Ο πατέρας δεν έφερε καμιά αντίρρηση. Τότε ο Τριστάν πήγε και βρήκε την

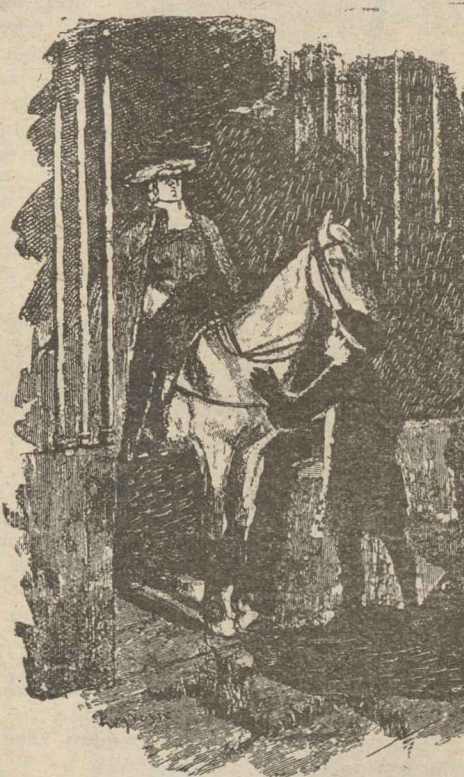
Βέρθα στον κήπο. Όταν εκείνη τον είδε μπροστά της, δεν μπόρεσε να κρύψει την ταραχή της. Εκείνος, όμως, φύραμος και άτακτος πάντα, έβγαλε από την τσέπη του το βιβλίο που αναφέραμε στην αρχή και της το έδωσε λέγοντας:

—Να μου επιτρέψεις, δεσποινά μου, να σου χαρίσω αυτό το βιβλίο, για να με θυμάσαι...

—Φεύγεις, λοιπόν; φιδύσεις η Βέρθα. —Ναι...Σήμερα το απόγευμα...Πρέπει να συνεχίσω το δρόμο μου...Πάρε αυτό το βιβλίο...

Η Βέρθα πήρε το βιβλίο, σκύβοντας το κεφάλι, για να μη δει ο ξένος πως τα μάτια της είχαν διαρρέσει... Αλλά μόλις άνοιξε το βιβλίο, νομίζοντας πως θα έγραφε καμιά έρωτική ιστορία, και είδε άγραφες τις σελίδες του, δεν μπόρεσε να κρύψει την απορία της:

—Μα το βιβλίο αυτό, είπε, δεν γράφει τίποτα! Τα περιθώρια των σελίδων του είχε πολύ καλά εικονογραφημένα.



Ο άγνωστος παρουσιάστηκε ένα βράδυ στον πύργο...

Δεν βλέπω όμως διόλου κείμενο...

—Το βιβλίο αυτό έχει μια ιστορία πολύ παράξενη, της αποκρίθηκε ο νέος. Δεν θα σου χρησιμεύσει σε τίποτα να την μάθεις... Πρέπει ωστόσο να ξέρεις πως όταν αγαπήσεις και ο καλός σου θα λείψει από κοντά σου, ή ζωής του και τα έργα του, ή χάρες και οι πόνοι του θα γράφονται από ένα άδοστο χέρι, στις λευκές σελίδες αυτού του βιβλίου... Πολλές πολιτείες γύρισα ως τώρα και είδα πολλούς ανθρώπους... Κανένα όμως δεν βρήκα άξιο να αποκτήσει το μοναδικό του βιβλίο... Κανένα άλλο, εκτός από σένα! Γι' αυτό σου το χαρίζω!

Και της το έδωσε—γυρίσε να υποπτεύεται πως η Βέρθα τον αγαπούσε!

—Μα, τόσο καιρό που λείπεις από την πατρίδα σου—τόν ρώτησε η κοπέλα—δεν άφησες εκεί καμιά αγαπημένη

γυναίκα για να γράφεται τώρα στο βιβλίο ή ζωή της...κι έτσι να παρακολουθής τις σκέψεις και τα έργα της, τις χαρές και τις λύπες της;

Ο ξένος κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του κι' αποκρίθηκε με φωνή βαθιά, με φωνή που φαινόταν σαν να έρχοταν από άλλο κόσμο:

—Εγώ δεν έχω καρδιά να αγαπήσω... Αυτά ήταν τα τελευταία λόγια που άκουσε η Βέρθα από το στόμα του Τριστάν.

Το απόγευμα της ίδιας μέρας ο αινιγματικός νέος καβάλλισε το άλογό του κι' έφυγε από τον πύργο. Και από εκείνη την ημέρα, δεν άφησε ούτε στιγμή από τα γέλια της το άγραφο, το μαγεμένο βιβλίο...

Κάθε βράδυ, όταν έμεινε μόνη στο δωμάτιό της, έπαινε το βιβλίο, το άνοιγε και διάβαζε στις σελίδες του τις περιπέτειες του νέου που αγαπούσε. Ο Τριστάν δεν της είχε πη ψέμματα. Η Βέρθα αγαπούσε τώρα ένα παλληκάρι, από τα τριόβια της καρδιάς της. Και η φλόγα της αγάπης της έκανε το άδοστο χέρι να νοιώθει στις σελίδες του βιβλίου τι έκανε ο καλός της...

Η Βέρθα παρακολουθούσε έτσι τον Τριστάν να περνά από βουνά και θάλασσες, από κάμπους και ποτάμια. Τον είδε να γνωρίζεται με καλούς και κακούς ανθρώπους, με πονηρούς και ενάρετους... Τον είδε να κάθεται πολλές φορές στην άκρη κάποιου γκιρεμού, βαρύνει και συλλογισμένος, και η καρδιά της χτυπούσε τότε γοργώτερα από το φόβο.

Μα ποτέ δεν είδε το πικραμένο χέλι του να γελάει...

Η σελίδες του βιβλίου γέμιζαν μιά-μιά από το άδοστο χέρι. Και το πιο περίεργο ήταν πως η εικονογράφηση κάθε σελίδας ήταν ανάλογη με την ψυχική κατάσταση ή τις περιπέτειες του Τριστάν, που εξιστορούσαν σε κείνη τη σελίδα...

Μια μέρα, η Βέρθα διάβασε στο βιβλίο ένα παράξενο περιστατικό που συνέβη του Τριστάν σ' ένα χωριό. Στο χωριό αυτό, ο νέος γνωρίστηκε με μια καμπούρα γοργά μάγισσα, που περπατούσε λυγισμένη στα δύο, ακουμπώντας σ' ένα ψηλό ραβδί. Η μάγισσα τον πλησίασε, ενώ εκείνος καθόταν σε μια πέτρα, και του είπε:

—Εγώ μονάχα ξέρω τι γίνεται στην ψυχή σου και γιατί είσαι έτσι μελαγχολικός...

Ο Τριστάν δόθηκε δροχίο, μ' ένα πήδημα να κινιόταν τη γοργά τρομαγμένος.

—Πώς το ξέρεις; ρώτησε.

—Όχι τα ξέρω ενώ! αποκρίθηκε η μάγισσα. Θέλεις να σου πω τι έχεις, γιατί δεν ανθίζει ποτέ το γέλιο στα χείλη σου; Γιατί μόλις γεννηθήκες, μια κακή μοίρα πέταξε στην κούνια σου, σ' άγγιξε στην καρδιά με το ραβδί της και σου την κάρωσε την καρδιά... Από τότε δεν μπορείς να αγαπήσεις... Το κακό γνώρισες όλο τον κόσμο, προσπαθώντας να μαλακώσεις την καρδιά σου, να την κάνεις να χτυπήσει για τους ανθρώπους... Στα στήθη σου έχεις μια πέτρα!...

Ο Τριστάν, μόλις άκουσε τα λόγια

αυτά, σκέπασε το πρόσωπό του με τα δύο του χέρια...

Η γοργά τον πλησίασε περισσότερο.

—Θέλεις να σου πω—έξακολουθούσε δείχνοντας τα κίτρινα, σουδερρά δόντια της—τι πρέπει να κάνεις για να αποκτήσεις ανθρώπινη καρδιά;

—Αν το κάνεις αυτό, φώναξε ο Τριστάν, θα σ' ευγνωμονώ σ' όλη μου τη ζωή!...

—Θα σου το πω, λοιπόν... Δεν ξέρω, όμως, αν θάχης τη δύναμη να ακολουθήσεις τη συμβουλή μου... Αυτό που θα σου ζητήσω είναι τόσο δύσκολο!

—Πέ μου τι πρέπει να κάνω και να είσαι θεατής πως το χέρι μου δεν θα διατάσσεται διόλου... Είμαι ικανός για τα πάντα, φτάνει μονάχα να νοιώσω και εγώ να χτυπήσει στα στήθη μου καρδιά ανθρώπου!...

—Άκουσε...Να γυρίσεις άμέσως στον πύργο του πατέρα σου. Να βρεις τη μητέρα σου, που σε λατρεύει. Και να την σκοτώσεις!... Μόλις θα την δεις να πέφτει νεκρή στα πόδια σου, θα νοιώσης να γίνεται ένας σπασμός μέσα σου κι' άμέσως η πέτρινη καρδιά σου θα μαλακώσει και θ' άνοιξη να χτυπάει δυνατά. Ο μεγάλος πόνος θα σε κάνει να αισθανθής στα στήθη σου και μεγάλη αγάπη!...

Ο Τριστάν κινιόταν τη μάγισσα με μιάτη ορθάνοιχτα από τρόμο.

Ύστερα, όρμησε στο άλογό του, το καβάλλισε και γάβηκε σαν καπνός.

Στο σημείο αυτό, το άδοστο χέρι σταμάτησε την αφήγησή της περιπέτειας του Τριστάν.

Η Βέρθα δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι εκείνη τη νύχτα, από την αγωνία. Περβίπε να έρθει η άλλη νύχτα για να διαβάσει τη συνέχεια, για να δει αν ο αγαπημένος της είχε τη δύναμη να κάνει το φρικτό εκείνο έγκλημα.

Και την άλλη μέρα το βράδυ, η Βέρθα, ενώ διάβαζε τις σελίδες του μαγεμένου βιβλίου, πληροφορήθηκε ότι ο Τριστάν δεν έδινε απάντηση στην συμβουλή της μάγισσας...

Μα όταν είδε τη μητέρα του να ξεφύγει από τα πόδια του, μ' ένα μαχαίρι κοσμομένο στην καρδιά και να παρακαλάει το Θεό να συγχωρήσει το παιδί της, η καρδιά του άρχισε να χτυπά, με τόσο δυνατά ώστε δεν μπόρεσε να βαστάξει και σταυρώσει...

Και ο Τριστάν έπεσε νεκρός δίπλα στο πτώμα της μητέρας του.

Και η Βέρθα είδε τότε, τρελλή από απελπισία, πως είχε γεμίσει και η τελευταία σελίδα του βιβλίου. Είχε γραφτεί πια δόξαληξη ή θλιβερή ιστορία του Τριστάν...

ΣΑΡΑ ΓΚΡΑΝΜΟΥΖΕΝ

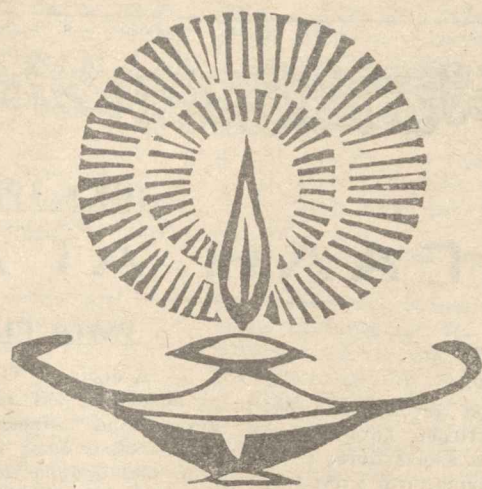
Γνωμικά

—Δεν άρκει να είμαστε λογικοί. Πρέπει να μάθουμε να ζούμε αρμονικά και με τους παραλογισμούς.

—Ο συγγραφέας είναι θαλασσοπόρος και μετά θάνατον.

—Η φύσις μας έδωσε την όρεξη κι' εμείς επινοήσαμε τη λιχουδιά.

—Η ζωή, που τη νομίζουμε τόσο σύντομη, αποτελείται από πολλές μέρες, που συχνά μας φαίνονται ατελείωτες.



Γ' ΑΛΛΗΛΕΓΜΕΝΑ ΚΑΙ Γ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Εύδυμα Λόγια

Στο δικαστήριο:
—Από πού είσαι, μαρτυς;
—Από το χωριό μου.
—Και πού είναι το χωριό σου;
—Καμιά ώρα μακριά από δω.
—Και πως το λέγε;
—Τι να το κάνεις, κύριε-πρόεδρος; Μουντζό το να πάει κατά διαβόλου!...

Μεταξύ φίλων:
—Καλέ, είδες αββάδια! Να ξεχάσει κοντά μας αυτός ο κύριος, που κι' αν πάει! —Και να μην ξέρουμε, τουλάχιστον... για ποιά από τις δυο ξεχάσει!...

Σε μια συναναστροφή μιλούν για τους πόνο των δοντιών.
—Ω, δόξα τω Θεώ—λέει μια κυρία—είχα το ετύχημα να διατηρήσω όλα τα δόντια μου γερά.
—Και η μικρή κόρη της προσθέτει:
—Αλήθεια, η μαμά τα προσέειπε πολύ τα δόντια της. Κάθε βράδυ τα βάζει μέσα σ' ένα ποτήρι νερό.

Ο ύποψος φίλος να υποόσος—Κύριε, θα να ζητήσω την κόρη σας!
—Ο υέλλων πεθερός—Πάρ' της, παιδί μου. Είμαι ο υόνος, που υού την υέλλων υόκληση. Οι άλλοι υού υέλλων... υόνος το χέρι της!

Η μαμά—Έλα, Νινούλα μου, καληνύχτισε τη δασκάλα σου. Φίλησέ την πριν κοιμηθείς.

Η μικρή—Δεν τη φιλώ, μαμά, θα με δειξή.

Η μαμά—Γιατί θα σε δείρη; Τι άνοσιες λές!

Η μικρή—Μά, προχθές, που πήγε να την υίληση ο υπαυτής, τον έλαστρούεις!

Η γεροντοκόρη—Τώρα, κύριε Νικό, θα ξεχάσεις στο νέο μας σπίτι να μας βλέπτε συχνά. Δεν ε'ν' έτσι;

Ο νέος—Πολύ ευχάριστος, όταν περνά από δω θ' ανεβαίνω πάντα πάνω.

Η γεροντοκόρη—Και περνάτε συχνά;

Ο νέος—Μά, να σας πω την αλήθεια... ποτέ!

Ερωτικές γλώσσες.
Εκείνος—Πόσο γλυκειά, πόσο ωχία είσαι σήμερα! Έτσι υούρεται... να σε φάω.
Εκείνη—Μπα! Και γιατί, λοιπόν, δεν με τρώς;
Εκείνος—Γιατί ο γιατρός υού έχει άπαγοεύσει να τρώω... γλυκά!

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΠΙΝΕΤΑΙ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το δελφίνι είναι το γοργώτερο ψάρι του κόσμου. Κάνει είκοσιπέντε μίλια την ώρα.

Η έτησία επιχορήγησης του τελευταίου Τσάρου της Ρωσίας ήταν 2.000.000 λίρες στερλίνες!

Υπολογίζεται ότι μια φάλανα, από τις πιο μεγάλες όμως, μπορεί να δώσει 60 τόνους λάδι.

Πόσο γερό είναι το χαρτί πάνω στο οποίο τυπώνεται τα τραπέζονομαυιά της ή Τράπεζα της Αγγλίας, υποείτε να το καταλάβετε από το εξής πείραμα: Ένας Άγγλος πήρε δυο εκατοστάκια, τσάτρεψε κι' έφτιαξε μ' αυτά ένα στρονί. Από το στρονί αυτό κατόπιν κούμασε ένα βάρος 300 οκάδων. Και το χαρτίνο στρονί δεν κόπηκε.

Σ' όλον τον κόσμο υπάρχουν περί τις 6000 διάλεκτοι.

Το κρύο νερό, κατά τη γνώμη πολλών γιατρών, είναι το καλύτερο διαγερτικό. Έπεινε στην καρδιά έντονότερα κι' από το μπάνιο ακόμα.

Τα τεχνητά γέια και τα τεχνητά πόδια ήταν γνωστά και στους αρχαίους Αιγυπτίους. Τα κατασκεύαζαν δε για τους ανάπηρους οι ιερείς, σ' όποιον εκείνη την εποχή ήσαν και γιατροί.

Στα διαυγή νερά ή ακτίνες του ήλιου φτάνουν σε βάθος 1.500 ποδών.

Το γελιδόνι, σχετικώς με το μέγεθός του έχει το μεγαλύτερο στόμα απ' όλα τ' άλλα πουλιά.

Η αγριόπαπια, ή αγριόχηνες κι' οι κύκνοι, όταν αποδημούν, πετούν σε ύψος 2.000 ποδών.

Το γεράκι πετάει ψηλότερα απ' όλα τα πουλιά.

Επί 10.000 κροκότων των Ηνωμένων Πολιτειών, σ' 7 είναι κοφάλας.

Η τίγρις έχει πολύ μεγαλύτερη μυϊκή δύναμη από το λιοντάρι.

Η Πετρούπολη είναι κτισμένη σ' ένα μέρος το οποίο ήταν πάλι ένα απέραντο έλος.

Η κατασκευή της σαρμάνιας είναι επινόηση των καλογέρων του 17ου αιώνα.

Τα φύλλα των νεοανών θεραπεύουν τα τραύματα και τις πληγές. Έχουν δηλαδή αντισηπτικές και επουλωτικές ιδιότητες.

Ένας Γερμανός δόκτωρ λέγει ότι το κλάμα ωφελεί τις γυναίκες. Ζωηρεύει την υγεία των ματιών τους και χαλαρώνει τα νεύρα όταν ε'νε υπερβολικά. Κλάιτε, λοιπόν, κυρίες και δίδες κλάιτε στα γέια, στα καλά καθούμενα γυρίσ' λόρε κι' άσφορη.

Το σπινάκι στον ελληνικό πικρό είναι γλυκό επί της αντιστοτητικής του Σαλένσκι.

Από 85 σφαίρες που πέσαν σε μια μάχη, υπέλογισθη ότι μόνον 7 μια επιτυχάνε, σ' σκοτό της.

Ο μικρότερος νάνος του κόσμου γεννήθηκε στη Γαλλία το 1740. Ήταν ύψους 20 δακτύλων και βάρους 8 λίτρων.





ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΟΥ Κ. ΓΡΗΓΟΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

(ΜΙΑ ΠΑΛΙΑ ΖΑΚΥΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τὸν κίνδυνο αὐτόν, ἡ Τζένη τὸν ἔβλεπε τώρα μεγάλη. Καὶ δὲν ἔξερε τί νὰ κάνει: Νὰ τὸ γράψῃ ἀμέσως τοῦ Πιέρου, ζητώντας τὴ βοήθειά του, τὴν ἐπαύρασή του, ὅπου καὶ ὅπως θὰ ἔκρινε αὐτός; ἢ νὰ περιμένῃ ἀκόμα, ὥς νὰ φτάσῃ, πὺν λένε, ὁ κομπὸς στὸ χτένι;... Ἐποτίμησε τοῦ δεύτερου. Καὶ περιέμενε.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ-πρωί, ἡ μητέρα της τῆς εἶπε:

— Ὁ πατέρας σου εἶνε πολλὸ λυπημένος. Τοῦ εἶπα ὅσα μοῦ εἶπες χτές καὶ ἀπόρρησε ὅπως καὶ ἐγώ. Εἶνε δυνατό νὰ μὴ σοῦ ἀρέσῃ ὁ Ρίκος ὁ Λάντζας; Τὸ θεωροῦσε περιττὸ καὶ νὰ σὲ ρωτήσῃ. Ἄς εἶνε, θὰ σοῦ μιλήσῃ καὶ ὁ ἴδιος. Βιάζεται, βλέπεις, νὰ δώσῃ τὴν ἀντήρησι, γιὰ τὴ ἀργοπορία μας θὰ μπορούσε νὰ παρεξηγηθῇ. Καί, καθὼς σοῦ εἶπα καὶ χτές, εἶν' ἓνα πράγμα πὺν ὁ πατέρας σου τὸ θέλει πολὺ.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ θέλω καὶ θὼλοῦ! ἀποκρίθηκε ἡ Τζένη μὲ τὸν ἴδιον τόνο.

Τὸ μεσημέρι, ὁ κόντε-Δερίδας τὴν ἐκάλεσε στὸ γραφεῖο του. Ἦταν μὴν μεγάλη σάλα τοῦ ἀρχοντικοῦ, γεμάτη βιβλιοθήκες καὶ εἰκόνες. Σὲ μιὰν ἄσπρη ἦσαν τὸ σκρίνιο τοῦ κόντε, ἓνα βαρὺ, πολὺπλοιο, παρὰ-ξένο ἔπιπλο, βενετσιάνικο, ὅλο συρτάκια καὶ ντουλάπια, κομὴ καὶ στυλνὸ. Μπροστὰ σ' αὐτὸ καθισμένος σὲ μιὰ στοργικὴ πολυθρόνισσα, ὁ Δερίδας ἔγραφε. Ἐνα μάτσο κλειδάκια κρεμῶσαν ἀπὸ τὴν κλειδαριὰ ἐνὸς συρταριοῦ πὺν ἦταν μωσανισχὰ. Ὅλ' αὐτὰ ὑπερετοῦσαν τὸ σκρίνιο πὺν κάθε του σχεδὸν συρτάρι, κάθε ντουλάπα καὶ κάθε διαμέρισμα εἶχε τὸ κλειδί του. Ἐκεῖ-μέσα φύλαγε ὁ Δερίδας τὶς περιγραμμένες του, τὰ οἰκονομικὰ ἔγγραφα, τὰ πὺν πολὺτιμα μπίζου, τὰ κειμήλια καὶ τὰ λεφτὰ του. Τὸ σκρίνιο ἀντικατοῦσε ἓνα σημεῖον χρηματοδότου, λιγότερο βέβαια στερεὸ καὶ ἀπαράβαστο, ἀλλ' ἡνὶκὸς ὅμως καλλιτέχνημα.

Ὅταν εἶδε τὴν κόρη του, προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ. Φαινόταν ὅμως ἡ στενωχώρα του.

— Εἰν' ἀλήθεια αὐτὸ πὺν μοῦ εἶπε ἡ μητέρα σου; τὴ ρώτησε. Κἀθὼς... Ὁ Ρίκος ὁ Λάντζας μᾶς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ μᾶς στείλῃ προξενιὸ, καὶ σὺ τὸν βοήσεις... ἀντιπαθητικὸ καὶ δὲν ἐννοεῖς νὰ τὸν πάρῃς παρὰ μὲ τὴ βία;

— Τὶ θὰ πῇ νὰ τὸν πάρω μὲ τὴ βία; ρώτησε καὶ ἡ Τζένη. Θὰ μὲ βιάσῃ νὰ παντρευθῶ χωρὶς νὰ θέλω;

— Ἀ! δὲ θέλεις νὰ παντρευθῇς; ἡ δὲ θέλεις ν' ἀπάρῃς τὸ Ρίκο;

— Δὲν ἔξερω... ἴσως, ἂν μὲ ζητοῦσε κανένας ἄλλος... ἀλλ' αὐτὸν οὐκ, δὲν θὰ τὸν δεχτῶ μὲ τὴ θέλησή μου.

— Καὶ γιὰτί, παρακαλῶ;

— Γιὰ τὸ λόγο πὺν εἶπα χτές στὴ μαμά.

— Ναί, ἔξερω... Δὲ μοῦ λές, Τζένη: ἂν σὲ ζητοῦσε ὁ Πιέρους ὁ Τζιμης, θὰ δεχόσουν;

— Μ' αὐτὸς ἀποκλείεται. Δὲν θὰ δεχόσαστε σεῖς καί, φυσικὰ, οὐτ' ἐγώ.

— Κανένας ἄλλος;

— Ποῖός; Δὲν ἔξερω ἄλλον πὺν... νὰ μὲ ἱκανοποιῇ.

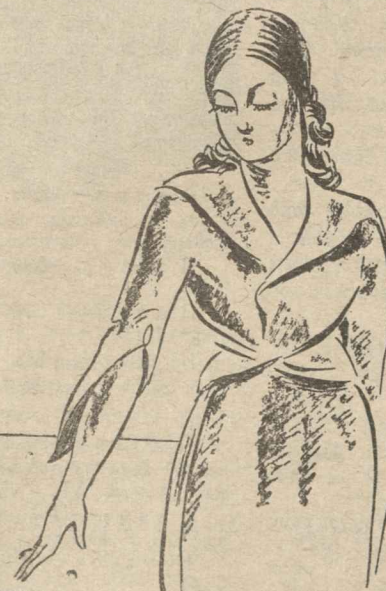
Ὁ Δερίδας σηκώθηκε φωνάζοντας:

— Τζένη, πιάστηρες!... Ὁ Τζιμης λοιπὸν σὲ ἱκανοποιεῖ, αὐτὸς μόνον σάρσει!

Ἡ Τζένη, ἀτάραχη, καθισμένη στὴν καρέκλα ὅπου εἶχε καθίσει ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀποκρίθηκε:

— Δὲν τὸ κοῦβω... Τὸ εἶπα καὶ τῆς μαμιάς, τότε πὺν ἔγιναν ἐκεῖνα... Ἄν δὲν ὑπῆρχε ἡ ἔχθρα, ἂν μὲ ζητοῦσε ὁ καὶ Τζιμης καὶ ἂν τὸ θέλατε καὶ σεῖς, δὲν θάχα ἀντίρρηση. Ἀλλὰ γιὰ τὸν καὶ Λάντζα ἔχω. Καταλαβαίνω πὺν δὲν θὰ μωρέσω ποτὲ νὰ ζήσω μαζί του εὐτυχισμένη. Καλὸς καὶ ἄξιος μορεῖ νὰ εἶνε, μὰ γιὰ μένα ἔχει κατὰ τὸ ἀποκρουστικὸ.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν θέλω, ἀποκρίθηκε ἡ Τζένη.



— Ἀνοήσιες! Ὁ Ρίκος ὁ Λάντζας ἔχει ὅλα τὰ προσόντα. Καὶ τὰ σωματικά, καὶ τὰ ἠθικά, καὶ τὰ κοινωνικά. Μπορεῖ νὰ σοῦ προσέξῃ τώρα κάποια ἀντιπάθεια, — δὲν ἔξερω, οὐτε σὺ ἔξερες γιὰτί — εἶμαι ὅμως βέβαιος πὺν ὅλα τὸν γνωρίζεις ἀπὸ κοντὰ — δηλαδή σὰν ἀρραβωνιστικὸν σου, γιὰτί ἀρκετὰ τὸν γνωρίζεις — θὰ τὸν συμπαθήσεις. Ἀκριβῶς γιὰτί ἡ ἀντιπάθειά σου δὲν ἔχει κανένα λόγο. Εἶνε μὰ ἰδέα, πὺν θὰ τὴ διώξῃ μὴ ἄλλη. Βάλ' το στὸ νοῦ σου, ἄρχισε νὰ τὸ συλλογίσῃς, καὶ θὰ ἰδῇς. Ἐκτός... ἂν ἀγαπᾷς ἄλλον!

— Ὁχι, ψιθύρισε μὲ κόπο ἡ Τζένη, ἄλλον δὲν ἀγαπῶ.

— Τότε, παιδί μου, ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω τὸ Ρίκο Λάντζα! Ἐχω πληρὴν πεποίθησι πὺν αὐτὸς ὁ γάμος θὰ σὲ κάνει εὐτυχισμένη. Ἐχε καὶ σὺ πεποίθησι σὲ μένα. Μόνον ὁ πατέρας σου ἔχει πούδς σου ταιριάζει. Καὶ σήμερα θὰ τοῦ μῆνός σου πὺν δέχομαστε. Ναί;

— Ὁχι ἀκόμα! φώναξε ἡ Τζένη. Παράκα, σὲ παρακαλῶ, ἀφήσέ με τοῖλάχιστο νὰ σκεφθῶ... νὰ βάλω τὴν ιδέα... μπορεῖ, καθὼς λές, νὰ τὴ συνηθίσω.

— Ὡς πότε;...

— Μὰ... κανένα μῆνα...

Ἡ Τζένη ζήτησε τόση προθεσμία μὲ τὴν ἐλπίδα πὺν ὥς τότε ὁ Πιέρους θάχε γυρίσει. Μὰ ὁ κόντες οὐτε νὰ τὰκούσῃ:

— Ἐνα μῆνα; ἀστεῖα; Μὰ καὶ ἐδδομάδα ἂν ἀργούσαμε, θὰ τὸν χάναμε. Θὰ τοῦ κωφανόταν — ἄ, εἶνε πολλὸ περήφανος ὁ Ρίκος! — θὰ μᾶς ἀφνε μάρμαρο καί... θὰ γύρευε τὴ Νανά τοῦ Κεράλα.

Ἡ Τζένη κοίταξε τὸν πατέρα της παρὰ-ξένα. Κάποια ἐλπίδα γεννήθηκε ἔξωρα στὴν ψυχὴ της.

— Γιατί τὴ Νανά; ψιθύρισε.

— Γιὰ κείνη πὺν ἔξερω ἐγώ, ἀποκρίθηκε ὁ Δερίδας. Προτιμᾷ βέβαια ἐσένα, τὴν οἰκονομική μας, μὰ τοῦ ἀρέσει καὶ ἡ Νανά. Μοῦ τὸ εἶπε ἓνας στενός του φίλος, πρὶν νὰ σὲ γυρίσῃ. Ἄν ἰδῇ λοιπὸν πὺν ἐμεῖς τὸ συλλογίσαστε καὶ τὸ ψυλλογοῦμε, τότε καὶ αὐτὸς θὰ προτιμήσῃ τὴ Νανά, πὺν δὲν εἶνε βέβαια ἀνόητη σὰν καὶ σένα καὶ τρέχοντας θὰ πῇ τὸ ναί.

Ἡ Τζένη εἶχε κάνει πὰ τὸ σχέδιό της.

— Καλὰ, εἶπε, ἀφοῦ εἶνε τόσο βία... δώστε μου καιρὸ δυὸ-τρεις ἡμέρες μόνον.

— Ὡς τὸ Σάββατο;...

— Ναί... ὥς τὸ Σάββατο...

— Σύμφωνα. Πήγαινε τώρα καί... ἄρχισε ἀμέσως νὰ τὸ σκέπτεσαι.

Ὁ κόντε-Δερίδας ἔδωσε πρόθυμα τὴ μικρὴ αὐτὴ προθεσμία, γιὰτί ἦταν βέβαιος πὺν, τώρα πὺν ἄκουσε καὶ γιὰ τὴ Νανά, ἡ Τζένη θὰ ἔκανε νὰ βολεύσῃ τὸ Ρίκο ἀντιπαθητικῶς. Εἶχε τὴν ιδέα πὺν καὶ τὸ πὺν ἀγγελικὸ κορίτσι ζηλεύει λιγάκι σὲ τέτοια περίσταση. Κι' ἡ ἔχθρα, καὶ ἡ πὺν ἀσυνείδητη, κάνει πολλὰ...

Μὰ καὶ ἡ Τζένη ἦταν σχεδὸν βέβαιη πὺν εἶχε βρεῖ τὸ ὀρθὸ σωτηρίας καὶ πὺν καμμιὰ ἀνάγκη δὲν ἦταν νὰ γράψῃ γιὰ τὸν κίνδυνο τοῦ Πιέρου καὶ νὰ τὸν κἀν νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ Παρίσι πρὶν καταφάσῃ ἀκόμα τὸν πατέρα του.

Τὸ ἴδιο ἀπόγεμα, κατὰ καλὴ σύμπτωση πῆγε στὸν Δερίδα ἡ Νανά μὲ τὴν μητέρα της:

Εἶχε νὰ δώσῃ τῆς Τζένης ἓνα γράμμα τοῦ Πιέρου. Οἱ δυὸ κυρίες καθίσαν στὴ σάλα, ὅπου ἦταν καὶ ἄλλες ρίμτες καὶ τὸ δυὸ κορίτσια κλειστήκαν στὸ σαλονάκι νὰ πῶν τὰ δικὰ τους.

Ἡ Τζένη διάβασε πρῶτα τὸ γράμμα τοῦ Πιέρου. Τῆς εἶπε πὺν τὴν ἀγάπην καὶ τὸν πόθον καὶ τὸν ἐλπίαν.

— Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν θέλω, ἀποκρίθηκε ἡ Τζένη.

— Ἄν δὲν ἀγαποῦσε τὸν Πιέρου, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, πὺν εὐχαριστῶς θάπαρνα τὸ Ρίκο. Ἄν, ἐννοεῖται, εἶχε τὴν τύχη νὰ μὲ ζήτησῃ...

— ἴσως... Δὲν εἶνε κακὸς... Πλούσιος, ἀπὸ μεγάλη οἰκονομία, μὲ καλὸ, λένε οἱ, χαραχτήρα, καὶ ἀρκετὰ μορφωμένος... Ἀλλὰ... ἐγὼ θὰ προτιμῶσα ἓνα νεότερο... νὰ, σὰν τὸν δικὸν σου...

— Ἀ!... αὐτός;...

— Τὶ; ἀπόρρησε ἡ Τζένη δὲ σάρσει;...

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ καὶ πὺν δὲ σάρσει... ἀλλὰ... δὲν μ' ἐνθουσιάζει.

— Μὰ γιὰτί, καίμην; Ἐγώ, ἂν δὲν ἀγαποῦσα τὸν Πιέρου, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, πὺν εὐχαριστῶς θάπαρνα τὸ Ρίκο. Ἄν, ἐννοεῖται, εἶχε τὴν τύχη νὰ μὲ ζήτησῃ...

— ἴσως... Δὲν εἶνε κακὸς... Πλούσιος, ἀπὸ μεγάλη οἰκονομία, μὲ καλὸ, λένε οἱ, χαραχτήρα, καὶ ἀρκετὰ μορφωμένος... Ἀλλὰ... ἐγὼ θὰ προτιμῶσα ἓνα νεότερο... νὰ, σὰν τὸν δικὸν σου...

— Ἀ!... αὐτός;...

— Τὶ; ἀπόρρησε ἡ Τζένη δὲ σάρσει;...

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ καὶ πὺν δὲ σάρσει... ἀλλὰ... δὲν μ' ἐνθουσιάζει.

— Μὰ γιὰτί, καίμην; Ἐγώ, ἂν δὲν ἀγαποῦσα τὸν Πιέρου, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, πὺν εὐχαριστῶς θάπαρνα τὸ Ρίκο. Ἄν, ἐννοεῖται, εἶχε τὴν τύχη νὰ μὲ ζήτησῃ...

— ἴσως... Δὲν εἶνε κακὸς... Πλούσιος, ἀπὸ μεγάλη οἰκονομία, μὲ καλὸ, λένε οἱ, χαραχτήρα, καὶ ἀρκετὰ μορφωμένος... Ἀλλὰ... ἐγὼ θὰ προτιμῶσα ἓνα νεότερο... νὰ, σὰν τὸν δικὸν σου...

πὺν κοιτῶν νὰ κἀν τὸν πατέρα του νὰ πῇ τὸ ναί καὶ νὰ γυρίσῃ ἀμέσως γιὰ νὰ τὴ γυρίσῃ. Ἐλπίσῃ μάλιστα — πρόσθετε — νὰρθῇ μαζί με τὸν πατέρα. Καθὼς θὰ ἔξερε, δὲν τὰ ἔχει τόσο καλὰ μὲ τὴν μητέρα μου, ἀλλὰ προσπαθῶ τώρα νὰ δὲν συμφορῶσω. Ἡ εὐτυχία μας δὲν θέλω νάχῃ τὴν παραμικρὴ σκιά. Καὶ θὰ εἶχε μὴ μὴν ἂν ἔκανε πεθερὰ μὴ λυπημένη γυναῖκα καὶ ἀποτραβηγμένη σχεδὸν ἀπ' τὸν κόσμο, ὅπως εἶνε τώρα ἡ καίμην ἡ μητέρα μου...». Ἡ Τζένη συλλογίστηκε: «Καλὸ θάταν βέβαια νὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ μὰ καὶ ἂν δὲν θὰ τὸ κατώθωνε ποτὲ ὁ Πιέρους, ἡ εὐτυχία μου μαζί του δὲ θάταν μικρότερη. Γιατί θάταν ἡ τέλεια εὐτυχία. Καὶ τὸ τέλος δὲν ἐπιδέχεται ἀσέση...».

Ἐπειτα εἶπε τῆς Νανάς:

— Ἀλήθεια, σὸ σπῖτι σου... δὲν ὑποπεύθηκαν ἀκόμα αὐτὴ τὴν ἀλλογραφία; Τὶ λένε πὺν λαβαίνεις τόσο συχνὰ γράμματα ἀπ' τὸ Παρίσι;

Ἡ Νανά τὴν ἠσώχισε:

— Τίποτα. Ἡ μητέρα μου τὸ ἔχει. Ὁ ἀδερφός μου μόνον μὰ φορὰ εἶχε στὸ σπῖτι δταν ἦθε ὁ ταχυδρόμος μὲ γράμματα γιὰ μένα. Ἄλλως σὺ γράφεις ἀπ' τὸ Παρίσι; μὲ ρώτησε ὁ Πιέρους χωρὶς ἄλλο.

— Ναί, ναί, οὐκ, ὁ Πιέρους τοῦ εἶπε. Ἀλλὰ τίποτε περισσότερο. Ὅτε νὰ τοῦ δείξω τὸ γράμμα ζήτησε, οὐτε ἄλλη ἐρώτησι μὴ ἔκαμε. Καὶ νὰ σοῦ πῶ τὴν ιδέα μου; Μαντεύει πὺν πρόκειται γιὰ σένα καὶ γ' ἀγάπην τοῦ φίλου του — ἄ, τὸν Πιέρου τὸν ἀγαπᾷ πολύ! — καί... τὰ στραβά μάτια.

— Μαντεύει δηλαδή πὺν ὁ Πιέρους μοῦ γράφει μὲ σένα;...

— Ὁχι, Τζένη.

— Ναί, αὐτὸ ὑποθέτω... Δὲ βλέπει ἄλλωστε πόσο συχνὰ ἐρχομαι τώρα ἐδῶ;

— Θέ μου! πόση εὐγνωμοσύνη θὰ χρωστῶ σὲ σένα, Νανά, καὶ στὴν οἰκονομική σου, ἂν γίνῃ αὐτό!... Μὰ καὶ ἂν δὲν γίνῃ...

— Θὰ γίνῃ! νὰ εἶσαι βέβαιη! εἶπε ἡ Νανά, γιὰ νὰ μὴν ἐξακολούθησιν οἱ ἐκφορᾶς αὐτῆς τῆς εὐγνωμοσύνης πὺν τὴ στενοχώρουν.

— Ἐλπίσῃ, ψιθύρισε ἡ Τζένη.

Κι' ἔπειτα ζωηρότερα:

— Μοῦ φαίνεται ὅμως, πὺν ἐπὶ Νανά, θὰ παντρευθῇς πρὶν ἀπὸ μένα.

— Γιατί; ἔκαμε ἡ Νανά σταν.

— Διότι καίμην ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς φιλενάδας της πὺν ἔδειχνε πὺν κατὰ ἔξορον.

— Γιατί... σὲ λίγες ἡμέρες.

— Ἄντις;...

— Τὶ, σοῦ φαίνεται παρὰ-ξένο;

— Τὸ πρᾶγμα οὐκ, ἀπὸ τὸν ὅτι πρῶτος πὺν θὰ μὲ ζήτησε...

Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται παρὰ-ξένο πὺν τὸ ἔχεις ἐσὺ.

Ἡ Τζένη γέλασε:

— Κατὰ τύχη... Κάπου τὰκουσε ἡ μαμιά καὶ μοῦ τὸ εἶπε. Ὁχι γιὰ νὰ σοῦ τὸ πὺν βέβαια... Μποροῦσα ὅμως ἐγὼ νὰ κρατήσω τέτοιο μυστικὸ καὶ...

— Μὰ τί ἄκουσε ἡ μαμιά σου;

— Νά, πὺν τὸ πρόσωπο αὐτὸ ἀποφάσισε τώρα νὰ παντρευθῇ... πρῶτηρα φαίνεται, δὲν τόξε στὸ νοῦ τοῦ... καὶ ἀπὸ τῆς κοπέλλης, λέει, πὺν ἔχει, ἐνὸς τοῦ ἀρέσει περισσότερο.

— Ἀ! ὅχι πὺν θὰ μὲ ζήτησῃ...

— Μὰ καί! Μὰ κυρία φίλη μου, πὺν τῆς τάλεγε αὐτὰ, τοῦ εἶπε: «Καὶ γιὰτί δὲν τὴ ζητᾷς;». Κι' ἐκεῖνος τῆς ἀποκρίθηκε: «Αὐτὸ σκεπτοῦ νὰ κάμω, ἂν καὶ δὲν ἔξερω τί ιδέα ἔχουν γιὰ μένα...».

— Ποῖός εἶνε, τελοσπάντων, αὐτός;...

— Δὲν τὸν μαντεύεις;

— Ὁχι...

— Ὁ Ρίκος ὁ Λάντζας!

Ἡ Νανά ἔγινε κατακόκκινη. Ἦταν ὁλοφάνερο πὺν τὸ ὄνομα τῆς προσέγγισε μὴ πολλὴ ζωηρὴ συνάντησι. Ἀπλάδι κάθε ἄλλο περὶ μένα.

Ὁ Ρίκος ὁ Λάντζας! Μὰ ἦταν ὁ καλύτερος γαμπρός τοῦ πατέρα, τοῖλάχιστο ὅσοι ἀπὸ τὸν Πιέρου Τζένης! Ἄν ἀλήθεια τὴν εἶχε διαλέξει, μεγάλῃ ἡ τύχη τῆς Νανάς τοῦ Κεράλα! Ὅσοις ἀπὸ ἀξιοπρέπειας, ἀπὸ περηφάνειας, προσπάθησε νὰ κρύψῃ ὁλοσκόπου τὴν ἐντύπωσιν της. Κι' εὐθὺς μόλις μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, ἔκαμε σχεδὸν μὲ ἀπογοήτευσι:

— Ἀ!... αὐτός;...

— Τὶ; ἀπόρρησε ἡ Τζένη δὲ σάρσει;...

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ καὶ πὺν δὲ σάρσει... ἀλλὰ... δὲν μ' ἐνθουσιάζει.

— Μὰ γιὰτί, καίμην; Ἐγώ, ἂν δὲν ἀγαποῦσα τὸν Πιέρου, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, πὺν εὐχαριστῶς θάπαρνα τὸ Ρίκο. Ἄν, ἐννοεῖται, εἶχε τὴν τύχη νὰ μὲ ζήτησῃ...

— ἴσως... Δὲν εἶνε κακὸς... Πλούσιος, ἀπὸ μεγάλη οἰκονομία, μὲ καλὸ, λένε οἱ, χαραχτήρα, καὶ ἀρκετὰ μορφωμένος... Ἀλλὰ... ἐγὼ θὰ προτιμῶσα ἓνα νεότερο... νὰ, σὰν τὸν δικὸν σου...

— Ἀ!... αὐτός;...

— Τὶ; ἀπόρρησε ἡ Τζένη δὲ σάρσει;...

— Δὲ μπορῶ νὰ πῶ καὶ πὺν δὲ σάρσει... ἀλλὰ... δὲν μ' ἐνθουσιάζει.

σου... Νέος εἶνε βέβαια, δὲ λέω... μὰ μοῦ φαίνεται πὺν μοῦ πέφτει μεγάλως. Σαράντα χρονῶν ἄντρας... — Ὁχι! ἡ μαμιά λέει πὺν εἶνε μόνον τριανταπέντε. — Ἐστὼ... Πάντα πὺν πὺν... σεβαστὸς ἀπ' ὅσα θὰ τὸν ἡθελά... Δύσκολα θὰ ἐξοικονομῶν μαζί του... Ἐμεῖς, βλέπεις, εἶμαστε παιδιὰ... Καὶ σὺ, καὶ ἐγώ, καὶ ὁ Πιέρους, καὶ ὁ ἀδερφός μου... Ὁ Ρίκος ὁ Λάντζας εἶνε ἀπὸ ἄλλη γενεά... Ἡ Τζένη ἀντιπονήσκει:

— Ὅστε τώρα πὺν θὰ σὲ ζητήσῃ, καὶ βέβαια θὰ ρωτηθῇ, θὰ πῇς οὐκ;

Ἡ Νανά κοίταξε γύρω της σὰ νὰ τρώμαζε.

— Σιγὰ! ψιθύρισε. Δὲν εἶπα αὐτὸ... δὲν ἔξερω τί θὰ κάμω... Θὰ σκεφθῶ καὶ θάπαρσῃ... Κι' ἄλλες κοπέλλες εἶκοσα χρονῶν ἦσαν μεγάλως καὶ δὲν τὸ μετάνοισαν. Ὅπως δὲποτε, θὰ σὲ παρακαλέσω πολλὴ... μὴν πῇς τίποτα τῆς μαμιάς σου... Μπορεῖ νὰ φτάσῃ σταδιὰ τοῦ πὺν εἶπα... γέρο, καὶ δὲν εἶνε σαστὸ, ἔ;

Κι' ἡ Νανά τελείωσε μ' ἓνα βιαστικὸν γελάκι.

— Ἀ! τὸ λές! φώναξε ἡ Τζένη. Οὐτε λέξι τῆς μαμιάς γιὰ δὲ αὐτὰ! Θὰ μὲ μάλωνα πὺν σοῦ τὸ πρόφασα, ἐνθὸς δταν μοῦ τὸ εἶπε, ἀπ' τὴ χαρὰ της καὶ αὐτὴ ἡ καίμην, μοῦ σύστησε νὰ μὴ τὸ βγάλω ἀπ' τὸ στόμα μου...

— Ὁχι, ἔκαμε καλὰ πὺν μοῦ τὸ εἶπες ἐμένα. Καὶ μὴ φοβάσαι, Ἐγὼ δὲν θὰ τὸ πῶ σὲ κανένα, οὐτε τῆς μαμιάς.

— Κόμμα ὅμως πὺν δὲν σ' ἐνθουσίασε. Στὴν ἀρχή, νὰ σο

Η μυθικές κοιλάδες τών διαμαντιών

Είνε αληθινή ή ιστορία του Σεβάρ του Θαλασσινού; "Ενας παλιός θρύλος της Μαλαισίας. 'Η κοιλάδα τών διαμαντιών. 'Η τραγικές περιπέτειες δύο 'Ολλανδών χρυσοδηρών κτλ.

ΠΟΙΟΣ δέν έχει διαβάσει τά «Παραμύθια της Χαλιμάς» καί ποίος δέν ξέρει την ιστορία του Σεβάρ Θαλασσινού καί τις εκπληκτικές του περιπέτειες στην άπρόσιτη κοιλάδα τών διαμαντιών;

Ο Σεβάρ Θαλασσινός, όπως θα θυμάστε, είχε στην κοιλάδα τών διαμαντιών, ή οποία ήταν γεμάτη από μυθικά πλάσματα, τόσες τρομαχτικές περιπέτειες, ώστε ή μόνη του επιβίωση ήταν να φύγει μακριά από εκεί. Ούτε μια στιγμή δέν συλλογίστηκε τά διαμάντια καί τ' άλλα πολυτάλα πετρώδη που ήταν σταμμένα καταγής. Μά, όσο κι' αν πάσχιζε, δέν τά κατάρρενε να βγεί μονάχος του από εκεί μέσα. Όταν ξαφνικά είδε ένα μεγάλο όνειρο να παρουσιάζεται ξαφνικά σ' εκείνη τη βαθεία κοιλάδα. 'Ο Σεβάρ άρχισε τότε να τό θεομυσταγωγού ή να τόν πείθει μαζί του καί τ' όνειρο στο τέλος τόν άρπασε να γαντζωθεί στο ένα του πόδι. "Επειτα άνοιξε τις τεράστιες φτερούγες του, τόν σηκώσανε ψηλά μαζύ του κι' έτσι τόν έβγαλε από τη φρικτή κοιλάδα τών διαμαντιών...

Τό περίεργο σχετικάς εινε ότι όλα τά παραμύθια τών προτογονών λαών κάνουν λόγο για παραιοιες περιπέτειες καί περιγραφών μυστηριώδεις κοιλάδες που τις φηγόνε φανταστικά φιδάκια ή κακοί δαίμονες καί που τριγυρίζονται από παραιοιους καί άποστολούς βράχους. "Εκει μέσα υπάρχουν άράντιστοι ήρωες από πολύτιμα πετρώδη, που βρίσκονται στη διάθεση όποιου μπορεί να φτάσει εκεί μέσα καί απ' όπου όμως, όταν κανείς μπει μια φορά, δέν τά κατάρρενε πειά να ξαναβγεί...

Οι Ιθαγενείς της Μαλαισίας καί οι Παπούαι μάς λένε, διηγούνται μια ιστορία που μοιάζει καταπληκτικά με τους παλιούς θρύλους της Ανατολής. Λέγε δηλαδή ότι στη Νέα Γουινέα που βρίσκεται προς βορράν της Αυστραλίας, υπάρχει μια άπρόσιτη κοιλάδα, γεμάτη από διαμάντια. Αυτή την κοιλάδα όμως δέν μπορεί να την πλησιάσει κανείς, γιατί μόλις πατήσει τό πόδι του εκεί μέσα, πεθαίνει άμέσως από μυστηριώδεις καί θανατηφόρες άναθυμιάσεις που βγαίνουν από τη γη...

Οι Ιθαγενείς της Μαλαισίας καί οι Παπούαι πιστεύουν ότι εινε αληθινή αυτή ή ιστορία καί όταν δύο Εύρωπαίοι άποφάσισαν να εξερευνήσουν, έδω καί πολλά χρόνια, την κοιλάδα αυτή, τους έδωσαν ένα σωρό ποιάματα κι' άκριβεις οδηγίες. Μά όπως ήταν μοιραίο καί όπως τό προέβλεπον κι' οι Ιθαγενείς, οι δύο εξερευνητές δέν ξαναβρήκαν ποτέ από τη Νέα Γουινέα. "Ολοι τότε πίστεψαν ότι οι φανταζόμηναι αυτοί Εύρωπαίοι θα είχαν κομηθεί στη σκιά του δέντρου κούτας, που δηλητηριάζει με τη μυρωδιά του κάθε κορυμαμένο όδοιπόρο, που θα καθήση να ξεκουραστεί κάτω από τά κλάδα του. Τό κούτας» εινε γνωστό σ' όσους ζούνε στις τροπικές χώρες καί φυτρώνει συνήθως στη Νέα Γουινέα καί στα γειγώσα νησιά.

Υπάρχουν λοιπόν στην πραγμα-

τικότητα αυτές ή παραμυθένες κοιλάδες τών διαμαντιών; Οι περισσότεροι επιστήμονες χαμογελούν ειρωνικά καί δέν δίνουν καμιά σημασία σ' αυτούς τους παλιούς θρύλους. Ξεχνούν όμως ότι όλοι οι θρύλοι δέν εινε φανταστικά δημιουργήματα τών διαφόρων λαών κι' ότι ή αίτία που προκαλέσει τη δημιουργία τους ήταν πάντα μια αληθινή ιστορία, ένα ιστορικό γεγονός, καί που είχε σχέση με την πραγματικότητα.

Πώς όμως τώρα μπορεί κανείς να μάθει την αλήθεια; Μόνο όταν άσολοιθής στο παράδειγμα τών δύο Εύρωπαίων που άναβήκαμε, φτάνει να προσέχει τά θανατηφόρα κούτας» καί ν' άντίζει στις τρομακτικές άρρώστειες που θεωρούν τους ταξιδιώτες του Ισημερινού. Εινε εύκολο λοιπόν μια τέτοια εξερεύνηση; "Οχι καί τόσο βέβαια. Οι κίνδυνοι της εινε πάντα μεγάλοι. Μπορούσά τους όμως δέν άποσποζόσανε μερικά νέα καί τοίμηροι 'Αμερικανοί επιστήμονες, που ξεκίνησαν έδω καί λίγον καιρό από τη Νέα Υόρκη για να εξερευνήσουν αν υπάρχουν σ' αλήθεια αυτές ή μυθικές κοιλάδες τών διαμαντιών. Άρχηγός αυτής της εξερευνητικής άποστολής εινε ο Σεβαστιανός Κούμαν, ένας νεαρός καθηγής της γεωλογίας. Μά καί τ' άλλα μέλη της άποστολής εινε ορυκτολόγοι, μηχανικοί, βοτανολόγοι κτλ. "Ολοι αυτοί οι επιστήμονες που άποδιώσθηκαν στις 'Ολλανδικές 'Ανατολικές Ινδίες, έχουν ένα σκοπό να εξερευνήσουν μεθοδικά όλες τις άγριες περιοχές της Νέας Γουινέας καί τών γειτονικών νησιών της, με την έλπίδα ότι θα κατορθώσουν να ανακαλύψουν τη μυστηριώδη κοιλάδα τών διαμαντιών.



Τό όνειρο του Σεβάρ Θαλασσινού.

που περιγράφουν οι θρύλοι τών Ιθαγενών της Μαλαισίας καί ή όποια σύνορα εινε ή ίδια κοιλάδα που άναφέρει καί ο Σεβάρ Θαλασσινός.

Αυτή την έλπίδα τους τη στήριζον στο γεγονός ότι ή άποστολή τους έχει εφοδιαστεί με τά τελευταία επιστημονικά μηχανήματα καί με ειδικές προσωπικές για τά άσφυξιγόνα αέρια ή τις δηλητηριώδεις άναθυμιάσεις που άναδίδονται από τά άγριους εκείνα έδάφη τών τροπικών χωρών.

Πρώην ξεκίνησαν όμως για τό έσπευσμένο της Νέας Γουινέας, θέλησαν να συγκεντρώσουν κάθι χρησιμής όδηγία καί κάθι παλιά ιστορία που θα μπορούσε να τους χρησιμεύσει στην εξερεύνησή τους. Γι' αυτό λοιπόν, ή πρώτη δουλειά του Σεβαστιανού Κούμαν ήταν να μάθει ποιοι ήταν οι δύο Εύρωπαίοι που άφθνησαν τόσο μυστηριώδεις στην κοιλάδα τών διαμαντιών. 'Ο καθηγής της Κούμαν όμως από έπιμονες προστάσεις κι' άναζητήσεις, κατώφλωσε, τέλος, να άκούση από τους γεροντότερους Ιθαγενείς ενός χωριού τη μόνιμη άσθεντική άρχηγία για την περιπέτεια τών δύο τοίμηρων εξερευνητών που άναβήκαμε καί την έδμοσύνη έσχάτος σε μια μεγάλη έφημερίδα της Νέας Υόρκης, ή οποία καί χρηματοδοτεί την άποστολή τών νεαρών επιστημόνων.

«Οι δύο αυτοί Εύρωπαίοι, γράφει ο Σεβαστιανός Κούμαν, ήταν άποικοι 'Ολλανδοί. Τά όνόματά τους δέν μπορεί βέβαια να τά μάθουμε κανείς, γιατί οι Ιθαγενείς τά προσέφεραν μ' ένα τόσο άκατάληπτο, ούτε όμως καί κανείς από τους άποί-

κους τά ξέρει. Φαίνεται ότι οι δύο αυτοί 'Ολλανδοί ήταν χρυσοθήρες κι' εξερευνητές της Νέας Γουινέας, για να βρούνε κοιτάσματα πολύτιμων μετάλλων καί πολύτιμους λίθους...

Εισαχόρησαν λοιπόν στις άνεξερευνήτες άγριες περιοχές του νησιού καί μια μέρα, ύστερ' από έξαιπλη έκταση πορείας κι' άκαρπες έρευνες, έφτασαν σε μια στενή καί βαθειά κοιλάδα, τό έδαφος της όποιας άκτινοβολούσε παράξενα.

«Ο ένας απ' αυτούς γονάτισε άμέσως για να παρατηρήσει καλύτερα από τί προερχόντουσαν οι σπινθηροβολισμοί που τους είχαν θαμπώσει τά μάτια. Κι' είδε κατάπληκτος ότι ήταν αλήθεια αυτό που είχε περάσει μια στιγμή από τό μυαλό του...

Τό έδαφος ήταν σταμμένο από πετρώδη κάθι σχήματος καί κάθι μεγέθους καί τό καθένα απ' αυτά τά πετρώδη ήταν κι' από ένα διαμάντι.

«Ενας άράντιστος πλούτος κοιτόταν έρημος κι' εγκαταλείλειμένος στα πόδια τών 'Ολλανδών. Αυτά τά διαμάντια άξίζανε ένατοίμηρα διόλκηστρα δεσποταμοφύλων καί παρουσιάζαν ένα παραμυθένιο θέαμα που έκανε τους δύο χρυσοθήρες να τά χάσουν.

«Η άνέλιπτη όμως τύχη τους δέν άργησε να καπλήσει σε μια φρικτή τραγωδία, πριν προφτάσουν να πάρουν από κάτω ούτε ένα διαμάντι... Έκείνος που είχε γονάτισε για να παρατηρήσει καλύτερα τό έδαφος, σπείρασε ξαφνικά κατωγής, σαν κεραυνόβλητος. "Ήταν νεκρός! 'Ο άλλος, από μια άστροπαία διάσθηση, κατάλαβε ότι κινδυνεύει κι' αυτός καί ν' ένα πλήρη άπομαρύνθηκε από τόν πεθαιμένο σύντροφό του κι' άρχισε να τρέχει σαν τρελλός για να βγεί από την καταραμένη κοιλάδα.

«Ο 'Ολλανδός αυτός, ύστερ' από πολλές περιπέτειες, κατώφλωσε να φτάσει τέλος, σ' ένα χωριό Ιθαγενών καί να βγεί απ' αυτούς κάποια βοήθεια. Μά δέν μπόρεσε ν' άντίζει πολλές ήμέρες στον πυρετό που τόν έξαντλούσε, καί πέθανε, άφου πρώτα άρρηγίθηκε στους Ιθαγενείς πως είχε χαθεί ο σύντροφός του καί σε ποιά μέρος βρισκόταν ή κοιλάδα με τά διαμάντια. "Όσο για τόν θάνατο του συντρόφου του, τόν άπέδωσε στις δηλητηριώδεις άναθυμιάσεις που έβγαναν από τό έδαφος της άνεξερευνήτης άγιάς εκείνης περιοχής της Νέας Γουινέας».

«Ο καθηγής της Κούμαν, σχολιάζοντας την παραπάνω άρχηγή του 'Ολλανδού χρυσοδηρήα στους Ιθαγενείς, άναφέρει ότι καί σε πολλά άλλα μέρη του κόσμου υπάρχουν σπηλιές καί άνοιγματα μέρη, απ' όπου βγαίνουν δηλητηριώδεις άναθυμιάσεις μονοειδίου του άνθρώπου.

Με τις άντισφωριζόντες μύσκες όμως που θα χρησιμοποιήση τώρα ή άποστολή τών 'Αμερικανών, κίνδυνος δηλητηριάσεως από θανατηφόρες άναθυμιάσεις δέν παρουσιάζεται πειά κι' έτσι υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες ότι θα κατορθώσουν οι θαρραλοί 'Αμερικανοί να φτάσουν στην κοιλάδα τών διαμαντιών...

Με τις άντισφωριζόντες μύσκες όμως που θα χρησιμοποιήση τώρα ή άποστολή τών 'Αμερικανών, κίνδυνος δηλητηριάσεως από θανατηφόρες άναθυμιάσεις δέν παρουσιάζεται πειά κι' έτσι υπάρχουν μεγάλες πιθανότητες ότι θα κατορθώσουν οι θαρραλοί 'Αμερικανοί να φτάσουν στην κοιλάδα τών διαμαντιών...

Η... ΓΡΗΛΑ



ΠΡΟΣΩΠΑ

ΙΡΜΑ, 38 χρόνων, άφρα άκόμα καί κομψή. ΛΙΑΝ, 46 χρόνων, άσχημη καί άκομψή. ΠΕΤΡΟΣ, 42 χρόνων, ψηλός, με λυγρή κορμοστασιά.

(Στο σπίτι της 'Ιρμας. Σ' ένα μικρό σαλόνι. 'Η 'Ιρμα προβάλλει ένα καπέλλο. 'Η Λιάν την κοιτάζει με ύφος ειρωνικό).

ΙΡΜΑ.—Σ' άρέσει λοιπόν τό νέο μου καπέλλο; Τώρα μόλις μου τό έστειλε ή καπελλού μου.

ΛΙΑΝ.—Εινε χαριτωμένο. 'Αλλά...

ΙΡΜΑ.—'Αλλά;

ΛΙΑΝ.—Δέν έχει καθόλου μπόρο.

ΙΡΜΑ.—Τόσο τό καλύτερο. 'Απεχθάνομαι να καπέλλω με μπόρο. Θέλω να φορώ ένα καπέλλο που να μη ρίχνει καμιά σκιά στο πρόσωπό μου, να μη μου έμποδίζει τό ρώς.

ΛΙΑΝ.—Κι' όμως, ξέρεις, στην ηλικία μας εινε κάπως τολμηρό να έχουμε έκτεθειμένο έντελός στο ρώς τό πρόσωπό μας.

ΙΡΜΑ.—Γιατί;

ΛΙΑΝ.—Ρωτάς γιατί; Μά πρέπει να κάνουμε καθε τι, για να κρύβουμε τις ρυτίδες μας.

ΙΡΜΑ.—Τις ρυτίδες μας!

ΛΙΑΝ.—Μά βέβαια. Έχουμε κιόλας άρκετες ρυτίδες, κι' εσύ, κι' εγώ.

ΙΡΜΑ. (κοιτάζοντας στον καθρέφτη).—Μου φαίνεται ότι ή δική μου ρυτίδα εινε άνεπαίσθητη.

ΛΙΑΝ.—'Οχι δά, φίλη μου. Εινε μάλιστα πολύ πολύ έντονη ή δική σου ρυτίδα από τις δικές μου.

ΙΡΜΑ.—Δέν μου φαίνεται...

ΛΙΑΝ.—Ναι, ναι... Για καπνίζει καιά. Τό δάμα σου εινε ζαρωμένο γύρω από τά μάτια σου καί τό στόμα σου.

ΙΡΜΑ.—Καί όμως. Περω άόμοια για νέα κι' άμορφη.

ΛΙΑΝ.—Καλή μου 'Ιρμα... Δέν θέλω να σ' άπογοητεύω καί να σε βγάλω από την αίσθηση σου, αλλά πρέπει να ξέρεις ότι όλοι λένε για σενα : —'Εί' άμορφη που ήταν άλλοτε ή κυρία Λεντού!

ΙΡΜΑ.—Καί δέ, λένε : —'Εί' άμορφη που εινε άόμοια!

ΛΙΑΝ.—'Οχι... 'Οχι. Μιλούν όλοι για την άμορφη σου, σαν για καί περασμένο, καί που τή μόνο στη μνήμη τους.

ΙΡΜΑ.—'Όποτε δέν υπάρχει πειά έλπίς να μ' άγαπήσει κανείς;

ΛΙΑΝ.—Είσαι πολύ άφελής, 'Ιρμα. Πιστεύεις ότι εινε δυνατόν στην ηλικία μας να έμπνεύσουμε έρωτα;

ΙΡΜΑ.—'Οχι... 'Οχι. Μου γράφει καί τό έλπίς. Μά γιατί σκέφτον. Οι γονείς μου με πάντρεψαν όταν ήμουν άκόμα πολύ νέα, κι' ένα πλούσιο, αλλά πολύ μεγαλειότερο μου άνδρα, τόν άπιο δέν άγαπούσα. Τού ήμουν πιστή καί άφοσιωμένη από καθήκον, άν κι' αυτός ήταν φοβερά ζηλιάρης καί γυναικάς. Τόσο ζηλιάρης, ώστε σκότωσε σε μια μονομαχία κάποιον νεό που άγάπησα, χωρίς να τό θέλω. Πόσο πόνεσα, πόσο έλαχνα τότε! Κι' ύστερα πειά δέν τόλμησα να ιδώ άλλον άνδρα στα μάτια, άν καί είχα πολλούς θαυμαστάς. "Επειτα πέθανε κι' αυτός καί τό μόνο μου παιδί κι' υπέφερα φρικτά. "Ήθελα να σκοτωθώ. Μά τώρα που είμαι χήρα κι' έλεύτερη, άρχισα να νοσταλγώ μια νέα ζωή.

ΛΙΑΝ.—Εινε πολύ άσφαλ.

ΙΡΜΑ.—"Ήθελα, άφου πέρασε τά πρώτα μου νεύματα χωρίς εύτυχία, να άποσπασω στη ζωή μου μένει άκόμα κι' ένα σύντροφο σεργιάνι, τρυφερό... Φοβάμαι την μοναξιά.

ΛΙΑΝ.—Σού είπα, 'Ιρμα, εινε πολύ άσφαλ τώρα πειά. Έγώ είμαι ελκωνής, δέν θέλω να σε κοιτάζουν καί να σε κάνουν να έλπίζεις κι' άδύνατα.

ΙΡΜΑ. (με πολλή λύπη).—Είσαι βέβαιη ότι δέν εινε δυνατόν πειά ν' άρέσει;

ΛΙΑΝ.—Ν' άρέσει; Χμ... Ναι, ίσως από μακριά, όταν θα φορής μια όμορφη τουαλέτα κι' ένα καπέλλο με μπόρο καί με βέλο. 'Ισως τότε θα κινής καλήν έντύπωση. 'Αλλ' όταν θα ιδούν τό πρόσωπό σου από κοντά, τότε θα πούν : —'Εξάσας πειά!

ΙΡΜΑ.—Θεέ μου!... Πόσο λυπάμαι κι' αυτά

που μου λές!...

ΛΙΑΝ.—Είμαι θλίπεις ελκωνής φίλη εγώ. Σου λέω την αλήθεια. Κι' ή αλήθεια εινε κάποτε πικρή. Μά έλα τώρα, άς μιλήσουμε για καί άλλα. "Εμαθα ότι ο Πέτρος Λατούρ, βρίσκεται στην πόλη μας;

ΙΡΜΑ.—'Ο Πέτρος Λατούρ; "Α, αυτός δέν ήταν ποτέ θαυμαστής μου, μολονότι εγώ τόν εύρισκα άρκετά συμπαθητικό. Μπορώ μάλιστα να σου πώ ότι μ' άπέφευγε, μολονότι τόσο άλλοι τρελλανόντουσαν για μένα "Ήμουν πάρα πολύ όμορφη. Δέν εινε έτσι;

ΛΙΑΝ.—Ξεχασε τι ήσουν άλλοτε, τωγρή μου φίλη! Κόιταξε τώρα να ξήσης μια ζωή ήσυχη καί λογική, σαν αυτή που ζω εγώ. Καί να φορής καπέλλω με μπόρο, σαν τά δικά μου. Στην ηλικία μας πρέπει να προσέχουμε να μην είμαστε γελοίος. 'Ο κόσμος παρεξηγεί εύκολα.

ΙΡΜΑ. (σκεφτική).—Ναι, ναι, έχεις δίκιο. "Ετσι εινε.

ΛΙΑΝ.—Καί τώρα σ' άφίνομ. Πρέπει να πάω στην άγορά. 'Αντίο. Καί μη ξεχνάς τις συμβουλές μου.

ΙΡΜΑ.—'Αντίο.

('Η Λιάν φεύγει).

ΙΡΜΑ.—'Ετσι λοιπόν; Δέν εινε πειά δυνατόν να μ' άγαπήσουν. Πρέπει να τό πάρω άπόφασι. Είμαι καί γρηλά, γρηλά!... (Βλέπει στον καθρέφτη). Κι' όμως, τό πρόσωπό μου δέν εινε άκόμα τόσο μαρμαμένο. 'Αλλά δέν θα τό καταλαβαίνω φαίνεται εγώ ή ίδια. Πρέπει



Κάθεται στο τραπέζι, πλάι στην άγαπημένη της γατίτσα...

να προσθέσω ένα μπόρο στο καπέλλο μου. "Εχει δικιο ή Λιάν. Μά χρειάζεται λίγη σκέψη. (Κάθεται στο τραπέζι, πλάι στην άγαπημένη της γατίτσα). "Εγώ πειά...

(Μπαίνει ξαφνικά ο Πέτρος).

ΙΡΜΑ. (έλεπόντας τον ξαφνικά).—'Α... Θεέ μου!...

ΠΕΤΡΟΣ.—Μην προμάζετε, κυρία 'Ιρμα. Δέν είμαι κανένα φάντασμα. Είμαι εγώ, ο Πέτρος Λατούρ, άλώζωντας.

ΙΡΜΑ. (τού δίνει τό χέρι. 'Ο Πέτρος τό φιλεί).—'Εμαθα πως εστε στην πόλη μας, μί δέν σάς περιμένα να ήτε με δότε σήμερα. Καθήσασ. Δέν έχετε άλλάξει σχεδόν καθόλου. Είστε πάντα ο ίδιος.

ΠΕΤΡΟΣ.—Κι' εσείς είστε πάντα χαριτωμένη.

ΙΡΜΑ.—'Ω, εγώ δέν είμαι ή ίδια πειά. Μά καθήστε λοιπόν. ('Ο Πέτρος κάθεται κοντά της).

ΠΕΤΡΟΣ.—'Επ' τέλος, βρήκα πάλι στην πόλη μας.

ΙΡΜΑ.—Μά ποί βρισκόσαστε τόσο κοντά; ΠΕΤΡΟΣ.—Ταξιδεύω πολύ, άγολιστρία. Μά μπορώ τώρα να ξεκουραστώ πειά. 'Απόγευμα μόν άρκετά σημαντική παρουσία.

ΙΡΜΑ. (σαν να μην πρόσεξε την τελευταία φράση του Πέτρο).—Καί πως με θυμηθήκατε έτσι ξαφνικά;

ΠΕΤΡΟΣ.—Περνούσα από τό σπίτι σας καί είδα ξαφνικά την Λιάν Τιγελ. Την άνεγνωρισα άμέσως. Δέν ήταν πολύ καλύτερη στα νεύματα της, από ότι εινε τώρα. Μου είπα ότι μένετε έδω. Θέλησα λοιπόν να σάς ξαναδώ κι'

άνέβηκα.

ΙΡΜΑ.—Ευχαριστώ πολύ. 'Αλλά ύστερα από τόσα χρόνια, με βρίζετε πολύ διαφορετική, δέν εινε έτσι;

ΠΕΤΡΟΣ.—Να σάς πώ λοιπόν την αλήθεια; 'Η Λιάν μου είπα ότι δέν είστε πειά όμορφη καί μου κίνησε έτσι την περιέργεια να σάς ξαναδώ. "Ω, Θεέ μου!... 'Εσείς δέν είστε όμορφη πειά! 'Αλλ' εγώ σάς βρήκα θελκικωτάτη.

ΙΡΜΑ.—'Ω, κύριε Λατούρ... "Όταν ήμουν πραγματικά όμορφη, μ' άπορεύγατε.

ΠΕΤΡΟΣ.—Ναι, εινε αλήθεια. Σάς απέσπασε. Είσατε τόσο τέλεια, τόσο καταπληκτικά όμορφη, ώστε μου έμπνέατε φόβο. Ναι, μη γελάτε... 'Η θεία, ή άγαλμωπώδης σας όμορφιά με κρατούσε σε άπόσταση. Δέν τόλμυσα να σάς άγαπήσω. Σας έθαύμαζα μόνον από μακριά, με δέος, σαν μια θεά.

ΙΡΜΑ.—Μου φαίνονται πολύ παράρενα τά λόγια σας.

ΠΕΤΡΟΣ.—Πώς να σάς τό πώ, δέν έσώσατε μια γυναίκα για μένα, είσατε μια νεράιδα. Πώς ήταν δυνατόν να τόλμυσω καί να σάς άγαπήσω; Τά έχανα μπροστά σας, τά μάτια μου θαμνώναν, όπως μπροστά στον ήλιο...

ΙΡΜΑ.—'Αλλοίμονο!... Τώρα ο ήλιος της άμορφιάς μου έχει βασιλέψει πειά...

ΠΕΤΡΟΣ.—Μά εινε τόσο όμορφη, τόσο μαγευτική τό ήλιοβασιλέμα της!... Καί μπορεί, έπ' τέλος, να σάς κοιτάξει κανείς χωρίς να θαμνώνεται. Δέν έχετε πειά τό άγέγραχο εκείνο ύφος σας. Είσατε πάλι καλή, πάλι γλυκιά...

ΙΡΜΑ.—Είμαι καί γρηλά.

ΠΕΤΡΟΣ.—'Οχι. Είσατε γοητευτική.

ΙΡΜΑ.—Καί ή ρυτίδα μου σάς γοητεύουν κι' αυτές;

ΠΕΤΡΟΣ.—Λοιπόν, ναι, με γοητεύουν καί ή ρυτίδα σας. Εινε άλλωστε τόσο άμυδρή. Μά έτσι, όπως είστε τώρα, είστε λιγώτερο θεά καί πιο πολύ γυναίκα. Δέν είστε πειά ένα άγαλμα, μια θεά μια έξοτική. "Έχετε ζήσει, έχετε πόνεσει. Δέν είστε πειά ένα μάμορο άσπώ καί άγλυτο. Είστε μια ψυχή που νοιάζει... Τά μάτια σας έχουν κλάψει. 'Η καρδιά σας έχει πονέσει...

ΙΡΜΑ.—Ναι, έχω κλάψει πολύ. "Έχω πονέσει πολύ.

ΠΕΤΡΟΣ.—Μπορείτε τώρα να χαρίτε, άν θέλετε.

ΙΡΜΑ. (άναστενάζοντας).—Εινε πολύ άργά πειά...

ΠΕΤΡΟΣ.—'Οχι δά. Εινε άκόμα καιρός. 'Η Λιάν μου είπα ότι πρέπει πειά να έλπίσω σε τίποτα, ότι γέρασα...

ΙΡΜΑ.—Ναι, γέρασα...

ΠΕΤΡΟΣ.—Μπορείτε λοιπόν να ξαναπαντρευτείτε.

ΙΡΜΑ.—Τώρα πειά; 'Η καλή μου φίλη, ή Λιάν, μου είπα ότι δέν πρέπει πειά να έλπίσω σε τίποτα, ότι γέρασα...

ΠΕΤΡΟΣ.—'Η Λιάν; Μά αυτή εινε γρηλά καί άρρηστη. Σας έμαρνα, δέν τό καταλαβαίνετε; "Ας εινε όμως... Την εύκαιρότητα που έγινε ατρία να σάς ξαναδώ.

ΙΡΜΑ.—Με έρωτάς;...

ΠΕΤΡΟΣ.—'Ερωτάς να τό καταλάβετε; "Ιρμα. Κι' άκόμα πρέπει να καταλάβετε ότι σάς άγατώ. Ναι, σάς άγατώ... Πέστε μου, θέλετε να γίνετε γυναίκα μου;

ΙΡΜΑ. (συγγνωμένη).—Μά με τί σωστά σας, με θέλετε για γυναίκα σας; Εσείς ποί μ' άπορεύγατε όταν ήμουν πολύ νέα;

ΠΕΤΡΟΣ.—Σας είπα, 'Ιρμα. 'Η άσπλη μαρμαμένη άμορφιά σας μου πρόσφεραν φόβο. Δέν τόλμυσα να σάς έπιθυμήσω. Δέν μπορούσα να έλπίσω ότι εσείς ή τόσο όμορφη, θα δεχόσαστε την άγάπη μου. Τώρα όμως τόλμω...

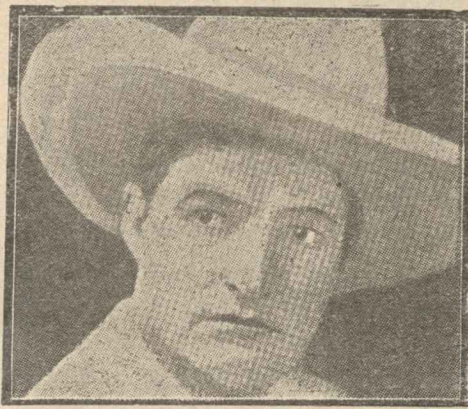
Τώρα σάς άγατώ καί θα σάς τό άποδείξω.

ΙΡΜΑ.—Πώς;

ΠΕΤΡΟΣ.—Να, έτσι. (Την άγκαλιάζει καί τη φιλεί σαν τρελλός).

ΙΡΜΑ. (με μισοκλειστά τά μάτια, μεθυσμένη, παραξαισμένη).—Θεέ μου!... Κι' εγώ σάς άγατώ... 'Αλλά τί θα πη ή Λιάν;

ΠΕΤΡΟΣ.—'Η Λιάν; Θα σκότωση στά κακά της. Θα πλανιάσει. Θα ζαρώση καί θα γίνη πάλι άσχημη...



Ο Τόμ Μιξ.

Δημοσιεύουμε μία ενδιαφέρουσα συνέντευξη του κ. Δ. Μ. Μοντγκόμερυ, με τον πασίγνωστο κινηματογραφικό άστέρα Τόμ Μιξ, στην όποιον ο καλύτερος κόνουμπό της 'Αμερικής αποκαλύπτει όλη του την προσωπικότητα, τα μυστικά της ζωής του και τις τρέλλες του.

«Είμαι πολύ περίεργος άνθρωπος—μου έπρεπε από την πρώτη στιγμή ο Τόμ Μιξ. Δέν μου άρεσουν τρία πράγματα: τ'ό «τέννις», τ'ό «μπριτζ» και ο χορός. Αλλά τ'ά τρία πράγματα μου δηλητηριάζουν πάντα τή ζωή. Βρίσκω ότι ο χορός είναι μια πολύ μεγάλη άνοησία. Πιό άνόητα, όμως, καί πιό κουτά είναι τ'α λεγόμενα «ντινέ ντανσάν». Αλλά πειά δέν υποφέρουν! Άκούστε, λοιπόν, για νά ιδήτε αν έγω είμαι. Κάθε φορά που πηγαίνω νά δειπνήσω με τούς φίλους μου σ' ένα νυχτερινό κέντρο του Χόλλυγουντ, μου έρχονται όλα ανάποδα και φεύγω στο τέλος νησιτικός, έχασμίζοντας ένα σωρό κατάρες για τίς έξωφρενικές μώδες της εποχής μας. Μόλις καθήσουμε σ' ένα τραπέζι και μ'ας σεβήσουν τ'ό πρώτο πιάτο, ή ορχήστρα αρχίζει άμέσως ένα τρελλό φόξ. Οί φίλοι μου τότε σηκώνονται σάν ήλεκτριμένοι και τρέχουν στην πίστα για νά χορεύουν. Έγω μένω μόναχος με κάποια κυρία. Στήν αρχή, προσπαθώ νά τήν πείσω ότι δέν χορεύω, αλλά τ'ό λέω μου. Η κυρία με κυττάζει μ' ένα ύποπτο βλέμμα σάν νά μου λέν: «Α! σ'ας εύναριστώ πάρα πολύ... Τέτοια προσβολή δέν τήν περιμένα από σ'ας!...» Τι θέλετε νά κάνω τότε; Νά δείξω ότι προτιμώ ένα πιάτο σοππά από μια όμορφη κυρία που θέλει νά χορεύη μαζί μου; Σηκώνομαι, λοιπόν, κι' έγω και χορεύω. Για νά ευχαριστήσω, μάλιστα, τήν κυρία της δειγνύει ότι είμαι ένας πρώτης τάξεως χορευτής. Αυτό, ως-όσο, τ'ό πληρώνω πολύ άκριβιά, γιατί, όταν σταματάει ή ορχήστρα, βρίσκομαι έκσφενδονισμένος στην άλλη άκρη της αίθουσής! Γυρίζω έπειτα στο τραπέζι μου και βλέπω με απογοήτευσι ότι ή σοππα έχει εξαφανιστεί. Άς είναι όμως, έργεται τ'ό δεύτερο πιάτο, μ'α ή ορχήστρα τώρα ξαναρχίζει και μαζί μ'α αυτήν ή ίδια ιστορία του χορού. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι δέν καταφέρνω νά φάω τίποτα. Γι' αυτό άκριβώς λέω ότι δέν ύπάρκει πιό άνόητο πράγμα από τ'ό γορό! Κι' έπειτα, κάθε ήμέρα είναι υποχρεωμένος κανείς νά μαθαίνει καινούργια θήματα, σάν νά μη έφταναν όσα έχουμε μάθει ως τώρα.»

Ο Τόμ Μιξ έχει, επίσης, τή γνώμη ότι ή γυναίκες είναι πιό δυνατές από τούς άνδρες.

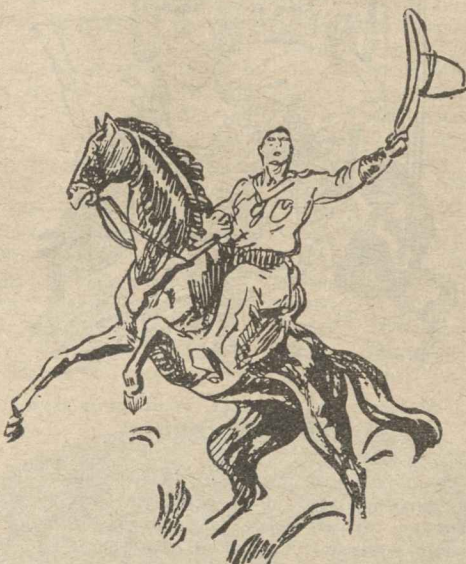
«Έχουν καταστρέψει τόν έαυτό τους

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Ο ΤΟΜ ΜΙΞ ΚΑΙ Ο ΤΟΝΥ

—μου εξηγεί—και γι' αυτό φταίμε ε-
μείς κι' όχι εκείνες. Τους παραχωρήσα-
με πάρα πολλά και τώρα δέν μπορούμε
νά τους πάρουμε πίσω τίποτε. Τις βλέ-
πετε νά πηγαίνουν παντού και νά κά-
νουν τ'ά πάντα... Ούτε μπορεί πάλι κα-
νείς νά συζητήσει μαζί τους. Δέν έμολο-
γούν ποτέ ότι έχετε δίκιο. Έγώ σ'ας θε-
βαιώ ότι ως τώρα δέν μπόρεσα ποτέ νά
κατατροπώσω σ'ε μια συζήτηση μια γυ-
ναίκα... Α! Η γυναίκες είναι τρομερά
πλάσματα! Τις φοβάμαι!...»

Θέλησα τώρα νά τόν ρωτήσω για τ'ά
μελλοντικά του σχέδια και για τήν και-
νούργια του παραγωγή που ετοιμάζει.
Ο Τόμ Μιξ μου απάντησε πρόθυμα:
«Δέν πρόκειται, βέβαια, ν' αλλάξω
τ'ό είδος μου. Προσπαθώ τώρα, περισσό-
τερο από κάθε άλλη φορά, ν' άρέσω σ'α
παιδιά. Μά, πιστέψτέ με, δέν είναι εύκολο
πράγμα νά είναι κανείς είδωλο τών παι-
διών. Οί μικροί θαυμαστές μου βλέπουν
τ'ά ελαττώματά μου πιό γρήγορα από
τούς μεγάλους. Αυτό λοιπόν μ' αναγκά-
ζει νά είμαι πάντα σ'ε καλή «φόρμα», ό-
πως λένε στη γλώσσα τους οί φίλαθλοι,
για νά μη τούς απογοητεύω, γιατί περι-
μένουν πάντα από μένα μεγάλα πράγμα-
τα... Προσπαθώ νά κάνω διαρκώς κάτι



Ο Τόμ και ο Τόνυ.

καλύτερο. Θέλω νά δώσω στο παιδί που
θα πληρώσει 20 σέντες για νά ιδή τ'ό
φίλμ, ένα φίλμ που νά αξίζει σ'ε αλήθεια
τόσο κι' όχι 10 σέντες. Άν δέν τ'ό πετύ-
χω, θά μου φανή ότι χάνω τ'ό χέρι μου
στην τσέπη του και τ'ό κλέβω τ'ά 10
σέντες που θά πληρώσει πάρα πάνω για
νά μη σ'όν κινηματογράφο.»

Ο Τόμ Μιξ προσέχει ακόμη, με μια
πατρική στοργή, νά δίνει πάντα από τήν
δθόνη τ'ό «καλό παράδειγμα» στα παι-
διά, γιατί έφέρει ότι τόν μιμνούναι σ'ε
κάποι. Γι' αυτό δέν καννίζει ποτέ, όταν
παίζει μπροστά στη μηχανή, ούτε μεθο-
δικά σ'ε τ'ό μπρά, παρά μόνο κάνει δι-
αρκώς ήρωικά κατορθώματα και παίζει
άσχημα παιχνίδια στους ληστές και
στους κακούργους... «Όσο για τίς ήρωϊ-
δες του, είναι πάντα απλά κι' άθωα κο-
ρίτσια: δασκαλίσσες, κόρες αποίκων,
κλπ., κλπ.

Ο Τόμ Μιξ, τ'ό είδωλο αυτό τών παι-
διών, έχει κερδίσει από τίς ταινίες του
πάρα πολλά χρήματα, που τ'ό επιτρέ-

πουν νά κάνει μια άνετη ζωή και νά ι-
κανοποιή όλες του τίς ιδιοτροπίες.

«Έχω πολλά στίκια, μου αναφέρει
μ' ένα σμυγ χαμόγελο ο αγαθός «κόνου-
μπό». Τώρα τελευταία μάλιστα αγόρα-
σα μια μεγάλη έπαυλη στο Ουέστ. Είμαι
πολύ ευχαριστημένος από αυτό τ'ό «ράν-
τσο» μου. Έχει ένα άπέραντο πάρκο, ό-
που θά μπορούσε νά κατασκηνώσει τ'ό
μεγαλειότερο ίπποδρόμιο τ'ό κόσμου. Μέ-
σα σ' αυτό τ'ό πάρκο έγω πολλά «τεο-
ραίν» για «τέννις» και μια δεξαμενή για
κολύμβημα, με τόσες πολύχρωμες πλάκες
από πορσελάνη, ώστε ντρέπεται κανείς νά
μπή εκεί μέσα μ' ένα κοινό κοστούμι τ'ό
μπάνιου! Έμένα όμως δέν μ' άρέσει αλ-
τή ή έπαυλη, γιατί δέν μου άρέσουν ή
πολυτέλειες. Έδώ και λίγα χρόνια ζούσα
σ'ε μια κατασκήνωσι κ' α ο υ μ π ο υ ε
μ' ένα κρεβάτι, ένα μαγαζί, ένα πι-
ροβι κι' ένα κουτάλι. Αλλά ήσαν λίγα
μου ή πολυτέλεια! Η μεγαλοπρέπεια
λοιπόν της Ελλάδας μου στο Ουέστ με στε-
νονοει... Θέλω νά με πιστέψετε. «Ο-
ταν γυρίζω τ'ό βράδυ και περφορίζομαι
μέσα σ'ε άπέραντα διωκτικά της, νοιώ-
θω σάν νά μου σφίγγη κάτι τήν καρδιά.
Εδνυχώς που έργονται κάποτε-κάποτε νά
μου κρατήσουν συντροφιά οί φίλοι μου.
Καταλαβαίνετε τώρα τί τρέλλες κάνουμε
μέσα σ' αυτό τ'ό έρρημο ανάκτορο. Οί φί-
λοι μου παίζουν τέννις, κολυμπούν από
τ'ό πρωί ως τ'ό βράδυ και ύστερα από τ'ό
δείπνο, αρχίζουμε όλοι τ'ό «μπριτζ»... Μέ-
σα σ'ε μια έδωμάδα αυτή ή μεγαλοπρε-
πής έπαυλη που μου κάθεται στο στήμά-
χι, μεταβάλλεται σ'ε τρελοκονιείο...»

Άφού όμως δέν σ'ας άρέσει σ'ότ'ό τ'ό
σπίτι, τότε γιατί κάθεται εκεί πέρα; τόν
ρωτήσα περίεργος.

—Άν δέν καθόμουν σ' ένα τέτοιο
σπίτι, ο κόσμος θά νόμιζε ότι δέν αξίζω
ούτε ένα σέντε! Μ'ας άπαντά με σοβαρό-
τητα ο Τόμ Μιξ. Ένας κινηματογραφι-
κός «άστηρ» πρέπει νά ζή μέσα σ'ε μια
άσφονταστη πολυτέλεια. Σεγνάτε λοιπόν
τ'ό στίτι τ'ό Τσάου Τσάπλιν στο Μπέ-
θερν Χίλλς; Η μήπως τ'ό στίτι τ'ό
Χένολν Λόρν δέν είναι μεγαλοπρεπές σάν
ανάκτορο; Τ'ά είδωλα τ'ό Κοινού ποέπει
νά κάθονται σ'ε αστροκαταυλά παλάτια.
Βρίσχετε ότι έγω άδικο; Δέν τ'ό φαντά-
ζομαι. Άλλωστε ή σήμη μας είναι εκεί-
νη που μ'ας επιβάλλει αυτές τίς πολυτέ-
λειες. Γι' αυτό κι' έγω έγω έβαν Άγγλο
άποικιοκρατή και τ'ό τ'όσους ύπηρέτες που
δέν έρω τί νά τους κάνω...

Βλέπετε όμως τόσο είμαι απλός και
πόσο μ' άρέσει ή ήσυχνη ζωή. Τ'ά ίδια
απλά νούστα έχει και ο Τόνυ, τ'ό άλλό-
μου. Δέν θέλει πειά νά κάνει «νούμερ»
ίπποδρόμου!... Τώρα τελευταία μάλιστα
μου τ'ό έδωσε νά τ'ό καταλάβω με τόν πιό
ζωηρό τρόπο. Ο Τόνυ έχει νοιώσει, θά
λεγε κανείς, ότι τ'ό νά παρουσιάζεσαι με-
ρικές φορές τήν ήμέρα μπροστά στο Κοι-
νόν ενός ίπποδρόμου όχι μόνο είναι γελοίο
αλλά και διόλου αξιοπρεπές... Ο καβιέ-
ρος ο Τόνυ! Νά ξεράτε τί τραβάει από
τούς θαυμαστές του! Κι' ένα παιχνίδι
που δέν υποφέρει είναι ή μανία που έχουν
τ'ά παιδιά νά τ'ό μαδάνε τήν ούρά, για
νά παιδίζουν τίς τρέγες της ως «σουβε-
νίρ»...

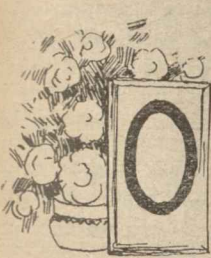
—Πόσα χρόνια έχετε τόν Τόνυ;

—Ο Τόνυ είναι μαζί μου από τήν ή-
μέρα που γεννήθηκε. Δηλαδή τόν έχω 17

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕΪ ΜΕ ΤΟΥΣ ΛΗΣΤΑΣ

Η αγαπημένη τών λωποδυτών και τών διαρρηκτών. Μιά άνεπιθύμητος επίσκεψις. Ο ίπποτι-
σμός ενός διαρρηκτού κτλ. κτλ.



Γερμανοί αγαπούν τόν
κινηματογράφο περισσό-
τερο απ' όλους τούς λα-
ούς τ'ό κόσμου. Παρά-
κολούθουν τ'ά προβολό-
μενα φίλμ με θρησκευ-
τική κατανύξη... Οί
Γάλλοι τούς κατηγορούν
ότι δέν έχουν κριτικό
μυαλό, ότι άνέχονται
χωρίς διαμαρτυρίες, χω-
ρίς σφυρίγματα και φω-
νής ταινία. Μά οί Γάλλοι δέν λαμβάνουν ύπ-
νο απ' όλη τήν καρδιά τους νά σφυρίζουν ή νά
νούσιουν ένα καλλιτέχνη-άδάρφο αν ο
καλλιτέχνης αυτός παίζει σ' ένα κακό φίλμ...

Κάθε Γερμανός π.χ. τ'ό θεωρεί υποχρέω-
ση νά θυσιάσει και τή ζωή του για
τ'ό κατ'όνο τ'ό Χάινς Άλμπερς, τ'ό
Μάρλεν Ντρίτχ, τ'ό Λιλ Ντάγκ-
ου. Μά ή Λιλίαν Χάρβεϊ είναι τ'ό
εάναν γκατέ-στο γερμανικό Κοι-
νόν. Είναι ή πιό γνωστή και ή πιό
αγαπημένη απ' όλες τίς καλλιτέχνι-
δες τ'ό κινηματογράφου...

Και αυτοί ακόμα οί ληστές, οί ό-
ποιοι ως γνωστόν δέν έχουν ήρω και
όσο, διστάζουν νά συγκαταλέξουν
τή γήρσα μεταξύ τών θημάτων τους.
Θά έφεραν συχνά δολείς έξω από
τήν κομψή, έρμηκη βίλλα της και
θ' άναστέναν άνομιφίλους άναλο-
γίζοντες τ'ό χουφές δουλειές θά έκα-
ναν αν έπαιναν εκεί μέσα... Μά ε-
κεί μέσα καθόταν ή Λιλίαν, ένα από
τά είδωλά της. Πώς υπορούσαν νά
διαρρήξουν τ'ό σπίτι της και νά της
κλέψουν κάτι που θά τ'ό άγατούσε ί-
σως και δέν θά ήθελε νά τ'ό στερη-
θ; Πώς θά ήταν τόσο σκληρός
ώστε νά κάνει τ'ά ματάκια της Λιλίαν
νά διαρκούν από λύπη;... Α! όχι
αυτό δέν μπορούσε νά γίνει... Και οί
ληστές... τραβούσαν στην παρακάτω
βίλλα.

Χαρακτηριστικό της μεγάλης αγά-
πης που αισθάνονται οί Γερμανοί λη-
στές για τ'ό Χάρβεϊ είναι τ'ό παρικό-
τω αυθεντικό γεγονός:

Μιά ήμερα, ένας κλέφτης πάτησε
τ'ό στή της Χάρβεϊ, χωρίς νά ξέρη πώς εκεί

δολοχληρό χρόνια. Είναι τ'ό καλύτερο ζ-
λογο που συνάντησα στη ζωή μου και
θά έξακολουθήσει νά είναι ακόμη, γιατί
δέν τ'ό εκούρασα ποτέ πάρα πολύ. Έχει
όμως βαρεθεί πειά τίς «τουρνέ» και τίς
«επιδείξεις» που κάνουμε μαζί νά τις διά-
φορες πόλεις και για νά με σάν νά τις
έγκαταλείψω, προσπαθεί νά με... δια-
κόση. Έδώ και λίγο καιρό μάλιστα με
άπαξε από τ'ό γέο και μου τ'ό μάτωσε.
Μη νομίζετε ωστόσο ότι ο Τόνυ είναι κα-
κός. Κάθε άλλο. Ο Τόνυ δέν ύποφέρει
τά χάδια τών θαυμαστών του. Και ξέ-
ρετε γιατί; Γιατί πολλοί απ' αυτούς, ά-
πάνω στον έθνοσησιασμό τους, αντί νά τόν
χαϊδέσουν τ'ό δίνουν μια γροθιά, ξεχνών-
τας ότι ένα άλλογο πονάει όπως κι' α-
υτός!

Άς μάθουν λοιπόν τ'ά παράπανα τ'ό
Τόνυ οί ζωηροί θαυμαστές του. Ο Τόνυ
Μιξ μου τ'ά εξομολογήθηκε μ' όλη τήν
απλότητα της καλής και παιδικής καρ-
διάς του. Γιατί τ'ό είδωλο τών παιδιών
έλου τ'ό κόσμου, είναι κι' αυτό ένα μεγά-
λο παιδί. Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

«Άς μάθουν λοιπόν τ'ά παράπανα τ'ό
Τόνυ οί ζωηροί θαυμαστές του. Ο Τόνυ
Μιξ μου τ'ά εξομολογήθηκε μ' όλη τήν
απλότητα της καλής και παιδικής καρ-
διάς του. Γιατί τ'ό είδωλο τών παιδιών
έλου τ'ό κόσμου, είναι κι' αυτό ένα μεγά-
λο παιδί. Δ. Μ. ΜΟΝΤΓΚΟΜΕΡΥ

έμενε ή σωματική του δυνάμει. Είχε ήδη μα-
ζέψει αρκετά πολύτιμα αντικείμενα σ' ένα ισου-
βάλλ, κι' ετοιμαζόταν νά φύγει από εκεί που
ήρθε—από τ'ό παρικότω δηλαδή—όταν, ξαφνι-
κά, παρουσιάστηκε μπροστά του ή Λιλίαν, ή
πρόποτε γοητευτική με τίς μεταξωτές πιτζά-
μες της και με τ' άνακατωμένα ξανθά μαλ-
λά της...

—Τι ζητάς εδώ; τ'ό φώναξε ή Χάρβεϊ.
Ο κλέφτης έμεινε άναυδος. Άνεγνώρισε ά-
μέσως τήν ιδιοκτήτρια τ'ό σπιτιού και έγινε
κατακόκκινος από ντροπή για τήν γκάφα που.

—Έδώ μένω; τ'ό ρώτησε παραμένος.

—Ναι, εδώ μένω... Μά θά μου πής τί ζη-
τάς στο σπίτι μου;

Ο κλέφτης καταλάβαινε πώς δέν θά είχε
τ'ό θάρρος νά πη τόν πραγματικό σκοπό της έ-
πισκέψης του. Έοριξε μια λοξή ματιά στο
πουνάκι με τ'ά κλειμένα άντικείμενα, που τ'ό
είχε αφήσει σ'ε μια γωνιά, τράπηκε για τήν...



Η Λιλίαν Χάρβεϊ.

κατάτρωσά του και ζήτησε νά σώσει τήν τελευ-
ταία στιγμή νά προσηγάσει.

—Ήρθα... ήρθα—έψήλλισε—νά σ'ας παρα-
καλέσω νά μου δώσετε μια φωτογραφία σας
με ιδιόχειρη άφιρμόσά σας!... Είμαι, έχετε,
φανατικός θαυμαστής σας!...

Η Λιλίαν κατάλαβε σ'ε τί χροιστούσε τήν τι-
μή της νικητοχής εκείνης επισκέψης. Είχε
δεν τ'ό σάκο στη γωνιά... Απ' έτέρου, τήν εί-
χε συγκινήσει ή... λεπτότητα τ'ό κλέφτη, ή συ-
νοήσιμος που είχε τ'ό καλής του τράξος
και ο θαυμασμός που έννοιωσε για τήν καλλι-
τέχνη. Πήρε λοιπόν μια μεγάλη φωτογραφία
της, τή μεγαλειότερη που είχε σ'α τ'ό, έγρα-
ψε μια ένθουσιασμένη άφιρμόσά και τήν έδωσε
τ'ό κλέφτη, ο οποίος έφυγε—από τήν πόρτα
αυτή τ'ό φορά—ευχαριστώντας τήν δεινότητα, πε-
ρισσότερο ίκανοποιημένος από τ'ό φωτογραφία
έκείνη παρά άν έπαιανε μαζί του τ'ό πουνάκι
με τ'ά πολύτιμα άντικείμενα...

Έορθε όμως εποχή που και τ'ό επάγγελμα
τ'ών επιχειρηματιών τ'ών σέντε διακρίλων γνώ-
ρισε μεγάλη κρίσις τ'ό Γερμανία. Τ'ά στίκια
στά όποια οί κλέφτες μωρούσαν νά δοούν κο-
σμήματα ή χρήματα, όρχισαν νά γίνονται ό-
λοένα και σπανιότερα. Δέν υπήρχε πιό καλός
σύμβουλος από τήν άνείχεια. Σ'ε στιγμές λοι-
πόν απειλησας, οί κλέφτες άπεφάσισαν νά
λησμονήσουν τήν άπειρίστη αγάπη τους για

τή Λιλίαν Χάρβεϊ και νά της έπιτεθούν για
νά της κλέψουν τ'ά μαζού της.

Μά οί δυο αυτοί ληστές έκαναν τήν άφρο-
νεια ν' άνακοινώσουν τ'ά σχέδιά τους σ'ε με-
ρικούς συναδέλφους των. Και κείνοι, άγανα-
κτισμένοι, θέλοντας νά παρεμποδίσουν αυτό τ'ό
«ένσυστήγματο», θεώρησαν υποχρέωσά τους νά
είσοποιήσουν τήν άστυνομία για τόν κίνδυνον
που διέτρεχε ή δημοφιλής δεινότητα. Κι' έτσι,
ένω οί δυο κλέφτες κατερούσαν νά όη ή
Λιλίαν από τή βίλλα της για νά της έπιτεθούν,
τούς παραμόνευαν μερικοί άστυνομικοί, κρυμμέ-
νοι πίσω από κάτι δένδρα... Και τή στιγμή που
ήσαν έτοιμοι νά ρυτύνουν κατά της ήθοποιού και
τ'ό σωφρό της—έλαμε παραπάνω ότι ή βίλλα
της Χάρβεϊ βρίσκεται σ'ε μια έρημη τοποθε-
σία—έπενέθρουν οί άστυνομικοί και τούς συνέ-
λαβαν.

Η είδησις της ληστικής επίθεσας κατά
της Λιλίαν είχε τήν τιμήν ν' άνακοινωθεί στο
Κοινόν δι' έκτάκτων παρασημάτων
τ'ών έφημερίδων. Και οί αισθημα-
τικοί θεολογού έμειναν κατάπλη-
κτοι. Άν μάθαιαν ότι έλαιοτή ή
Τράτσα της Γερμανίας δέν θά
έδειχναν τήν ίδια συγκίνηση... Και
όταν ή δεινότητα άναγκάστηκε νά
παρουσιαστή μπρός στον άνακριτή
για νά κάνει τήν κατάθεσί της, τ'ά
κινηματογραφικά περιοδικά τήν πα-
ρουσίασαν με τ'ό φωτοτότερο τ'ό
μάρτυρος! Η Λιλίαν Χάρβεϊ σ'ε
ένα άνακριτικό γραφείο, άνήκεσα
σ'ε άστυνομικούς και κακοποιούς! Φρίκη!...

Από κείνη τή μέρα, ή γερμανική
άστυνομία άναγκάστηκε είπ'ό τήν
παιν τ'ό καλής γνώμης νά βά-
λη ένα άστυράκι νά φυλάη τή
νύχτα σκοπός έξω από τή βίλλα της
Λιλίαν Χάρβεϊ...

Τ'ό καλό όμως είναι νά μη γίνει
ή αοχή. Από τότε που δυο κλέ-
φτες είχαν π'ότοι τήν τ'όλην και
τ'ό θάρρος νά έπιτεθούν κατά της
Χάρβεϊ, ή χαριτωμένη πρωταγωνι-
στρία δέν ύπστη βέβαια καμιά
άλλη ληστική επίθεσι, μα έλαβε
πολλές ένοχιστικές επιστολές. Οί
κακοποιοί μη υποδύντας νά μπουν
στη βίλλα της, που έφρουρεται τό-
ρα από άστυράκια, τ'ό έστέλναν
ανάμεσα γράμματα, ζητώντας δώρα, είκοσι,
τοινάτα χρυσές μάσκα. Η Χάρβεϊ παρ'ότι
τίς επιστολές αυτές στην άστυνομία. Πολλοί
ύποπτοι είχαν συλληφεί, όταν άποδείχθηκε
πώς ήσαν οί συντάκτες τών άνωτέρω γραμ-
μάτων.

Ένωείται ότι οί αυτοί τ'ά κρούσματα έκα-
ναν τή Λιλίαν νά μην έχη π'α έπιστολήν
στον ίπποτισμό τών ληστών. Έπαιαν π'α νά
παύση μαζί της τ'ά πολύτιμα διωκτικά της
και τ'ό βράδυ φρονέει νά διασκεδάσει τίς
πόρτες της βίλλας της... Και σφαιρίζεται τό-
ρα τήν κατάληξή της όταν ένα ποιο δέχτηκε
τ'ήν έπιστολήν τ'ών άνωτέρω, με παρουσια-
στικό όμως λ'όμοιο βλαπτό και άνηχητικό.

Τι θέλετε, τ'ό πάτησε φοβισμένη, μια
τελευταία τ'ό σκοπό της επισκέψης της.

Έμιασε αυτοί που σ'ας στείλανε τίς έ-
χθιστικές επιστολές! άποκρίθηκε ο ένας από
αυτούς. Μά σ'ας είδαμε σ'ε μια ταινία σας και
μ'ας γοητεύατε τόσο, ώστε έρχομσας τώρα
νά σ'ας ζητήσουμε συνάντη και νά σ'ας πούμε
ότι είμαστε πρόθυμοι νά σ'ας φιλάξουμε έμεις
τ'ό σ'ατί σας από κάθε κλέφτη...

Η Λιλίαν τούς προσέφερε, συγκινημένη, κα-
νιά και παγώρα και τούς ευχαρίστησε θερμά
τα για τ'ά αισθήματα που έφρασαν απέναντί
της.

Πώς ήθοποιός άλλου κόσμου μπορεί νά
καυχηθή ότι άπόκτησε τέτοια δημοτικότητα;

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ



Το θραυτικό, παρουσιάζει ένα θέαμα απερίγραπτης φρίκης. Θά έλεγε κανείς πως ο έρως έκτεινε γύρωσ' είχε μεταβληθεί σ' ένα από τους κύκλους της Κολάσεως του Δάντη. Πέντε μεγάλες λαμπάδες φωτίζουν τους νικημένους επαναστάτες, που ήταν ξαπλωμένοι στα μάριμα ή καθισμένοι στα στασίδια, με κουρελιασμένα και κατισμένα ρούχα, τραυματίες ακόμα από τη συμφορά που τους δοίκε, με την απελπισία ζωγραφισμένη στο κάτωχρο πρόσωπό τους.

Άλλοι από τους αιχμαλώτους προσευγόντουσαν και άλλοι ούρλιαζαν σαν πληγωμένα θηρία από το φόβο τους. Όλοι ήταν βέβαιοι για το τέλος που τους περιμενε. Κάθε επανάσταση στο Μεξικό πνίγεται στο αίμα. Και ο δόν Μπολιβάρ ο στρατηγός που είχε καταστείλει το τελευταίο κίνημα, ήταν έγκαιρος για τα θηριώδη εγκτήκτα του.

Σε μία γωνιά της εκκλησίας, δύο άνδρες καθόντουσαν κοντά-κοντά, άμλητοι και συλλογιτιμένοι. Ο μεγαλύτερος αή ήταν τριάντα πέντε χρονών, κοντός, αλλά με αθλητικό σώμα, με πρόσωπο ήλιοναμένο. Λεγότανε Δαυίδ Ντιάρεθ. Ο σύντροφός του—Χουάν Καμπαλλιέρος—δεν ήταν—ήταν—εντάς γωνίας μικρότερος του, με δασυλή νεανική πρόσωπο, πλατυμένο από Εσπέρτο νεανιάδα. Οι δύο άνδρες γνωριζήσανε τελευταία, κατ' τη διάκριση του έμμετρου πολέμου. Ήταν πολέμικη και οι δύο σαν παλληκάρια βοηθήσαν τον άλλον, και ήταν τώρα δύο φίλοι και άπορριμένοι φίλοι.

Ο Ντιάρεθ, αφού διαλέχθηκε να σιγήσει με τον σύντροφό του για τις άφορες που τους άνταρτασαν να πάρουν τα όπλα και να επαναστατήσουν εναντίον του κυβερνήτου, που διοικούσε τυραννικά όλη την χώρα. Έβγαλε από την τσέπη του μία πίπα και την έβαλε στο στόμα του να το νιώσει να την άντην, από σεβασμό προς την ιερότητα του τόπου.

Ο Χουάν έβαλε κι' αυτός το γέρι του στην τσέπη του, με τη διαφορά ότι τράβηξε μία φωτογραφία, τη φωτογραφία μιας ώραιας κοπέλλας που άρχισε να κυτάζει τρυφερά. Ο Ντιάρεθ κατάλαβε από το όρος του Χουάν πως ή φωτογραφία εκείνη θά ήταν της φίλης του ή της γυναίκας του. Τα τραχεία χαρακτηριστικά του προσώπου του μαλάκωσαν... Και ψιθύρισε με γλυκιά φωνή:

—Δυστυχισμένο παιδί!...

Ο Καμπαλλιέρος κύταζε κατάπληκτος τον Ντιάρεθ. Ποτέ του δεν θά το φανταζότανε πως θ' άκουε έκείνο τον άγριόανθρωπο να τον μιλά με τόσο γλυκιά φωνή.

—Εγώ, όμως, είμαι πιο δυστυχισμέ-

νος από σένα! Εξακολούθησε ο Ντιάρεθ. Κι' εγώ είχα αγαπήσει κάποτε μία γυναίκα...μια γυναίκα που την αγαπώ ακόμα! Έχω μαζύ μου και τη φωτογραφία της. Μά δεν τολμώ να την κυτάξω...Δεν τολμώ...γιατί...

Τα μάτια του Ντιάρεθ, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, πέταξαν σπίθες έρωτος και μίσους.

—Δε φοβάμαι το θάνατο! συνέχισε με υπόκωφη φωνή. Το ξέρω πως θά πεθάνω σε λίγες ώρες, μαζί με όλους τους άλλους δυστυχισμένους, που έκλεισε εδώ μέσα ο στρατηγός Μπολιβάρ... Έκείνο, όμως, που με δαμονώνει, είναι πως θά πεθάνω πριν προφθάσω να έκδικηθώ τον άτιμο που μου έκλειψε την αγαπημένη μου!...

Ήρθε τώρα ή σειρά του Καμπαλλιέρος να κυτάξει με συμπόνια τον Ντιάρεθ.

—Πούδ άσυνείδητος το έκανε αυτό; τον ρώτησε.

—Αν ήξερα ποιος είναι, θά τον είχα σκοτώσει από καιρό! άποκρίθηκε ο Δαυίδ Ντιάρεθ. Ένα μονάχα ξέρω: πως ή κοπέλλα που μ' αγαπούσε άλλοτε, δεν μ' αγαπά πια σήμερα... Όταν της έκίνησα έκρηγσεις, μου είπε ότι είχε βρει έναν άλλον.



λο νέο και ότι κατάλαβε πως αυτός ήταν ο άνδρας που δνειρεύταν ν' αγαπήσει... Τον άκούει την παρανόλεια να μου πη τ' όνομά του... Στο μεταξύ, έγινε ή επανάσταση κι' έφυγα από το χωριό... Είπα, όμως, πάντοτε την έλπιδα πως θά ξαναγυρνούσα έκεί, για να έκδικηθώ τον άσπαστο της εύτυχίας μου... Μά τώρα που μάς έπιασαν αιχμαλώτους... Η ώρα μας είναι μετρημένες...

Ο Χουάν νόμισε πως είδε τα μάτια του Δαυίδ να δακρύζουν... Ο Ντιάρεθ έβγαλε από την τσέπη του χιτωνίου του μία φωτογραφία, τυλιγμένη με προσοχή σε χαρτί και την έδωσε του Χουάν, λέγοντας:

—Κύταξε το άγγελικό αυτό πρόσωπο και πέ μου αν τ' άρέσει ο νοός σου πως ήταν δυνατόν να με γελάση αυτή ή κοπέλλα. Κύταξε τι άθωα μάτια που έχει, τι άθωο χαμόγελο!...

Ο Χουάν, ενώ έπαιρνε με το ένα νεύο τη φωτογραφία του Ντιάρεθ με το άλλο του έδινε τη δική του. Μόλις, όμως, τις κύταξε, βρέθηκαν κι' οι δύο έρτικοι μ' ένα πηήημα, κι' ή δυο φωτογραφίες ήταν της ίδιας γυναίκας!...

Οι δύο άνδρες έμειναν λίγες στιγμές ά-

μίλητοι, ρίχνοντας ο ένας στον άλλον ένπληκτες ματιές.

—Βού, λοιπόν, ήσουν; ρώτησε πρώτος ο Ντιάρεθ.

—Ναι, εγώ ήμουν! άποκρίθηκε άτάραχα ο Χουάν. Μά έχω τη συνείδησή μου ήσυχη, ότι δεν έκανα καμιά άτιμία... Δεν τ' ήξερα ότι ή Μαρία αγαπούσε εσένα... Έξέ άλλου, ή Μαρία μου έμολόγησε ότι είχε ύποσχεθεί την άγάπη της σ' έναν άλλον... Από την πρώτη, όμως, στιγμή που με είδε, κατάλαβε πως είχε γελαστεί στα αίστήματά της και ότι μονάχα ένα αγαπούσε!

—Δεν τ' άκούω εγώ αυτά! βρυχήθηκε ο Ντιάρεθ. Έκανα όλο να σκοτώσω αυτόν που μου έκλειψε τη Μαρία! Και άφωδ ο Θεός δεν θέλησε να πεθάνω προτού λάθω αυτή την ίκανοποίησι, πρέπει να κρατήσω κι' εγώ το λόγο μου! Έπρεσασί σου τον έαυτός σου, Χουάν Καμπαλλιέρος!

Μά ενώ ο Δαυίδ Ντιάρεθ έτοιμαζόταν να δοιήκη κατά του Χουάν, με σπινόμενο το γέρι του που έσουγγε ένα σπιλέτο, άκούστηκε ένα σάλπιγγα και χνοίσε ή πόρτα της εκκλησίας. Είχε έμμετρησει στο μεταξύ και οι στρατιώτες του Μπολιβάρ έμπαιναν μέσα για να πάρουν τους άνταρτες και να τους δολοφονήσουν στον τόπο της έκτελέσεως. Στους πρώτους δώδεκα που πήσαν, ήταν και ο Δαυίδ Ντιάρεθ και ο Χουάν Καμπαλλιέρος.

Ενώ το στοατιωτικό απόσπασμα μετέφερε τους μελλοθανάτους στην τόπο της έκτελέσεως, μέσα από τους έσοιμους δολίμους του χωριού, ο δόν Μπολιβάρ, ο διοικητής των κυβερνητικών στρατευμάτων, περιμενε μαζί με το έπιτελείο του στη β-φωμία όπου θά τουσεκίζόντουσαν οι επαναστάται, περιστοιχιζόμενος από τους άνδρες δύο λόγων.

Όταν οι άνταρτες παρουσιάστηκαν μπροστά του, τους έρωξε ένα άγριο και ειρωνικό βλέμμα και τους είπε:

—Τώρα θά μάθετε πως τιμωρόνται όσοι επαναστατούν κατά της Κυβερνήσεως!

Τη στιγμή εκείνη ένας ταχυπόρος έσκυψε και ψιθύρισε στη αυτί του στοατιγού: δεινόντας τον Ντιάρεθ και τον Καμπαλλιέρος.

—Όφελει να δηλονώσω, στρατηγέ μου, ότι λιπώμαι που θά σκοτωθώ—ή δυο σδά παλληκάρια... Τά ξέρω ά-δ καιρό. Ο ένας είναι ο καλύτερος καβαλάρος του χωριού του...Και κανείς δεν μπορεί να παραβή στο τρέξιμο τον άλλον...

Ο στρατηγός σκέφτηκε λίγο και ύστερα σήκωσε το κεφάλι του χαμογελώντας παράξενα.

—Μου ήρθε μία ιδέα! είπε στους άξιωματικούς του έπιτελείου του. Θά βάλω τους δυο αυτούς ανθρώπους να τρέξουν ο ένας με τα πόδια και ο άλλος με το άλογο. Και θά γαιώσω τη ζωή σ' έκείνον που θά φτάση πρώτος στο τέριμα που θά δοί-σουμε... Πώς σάς φαίνεται ή έμπνευσή μου;

—Έξαιρετη, μοναδική! του άποκρίθηκαν μ' ένα στόμα οι άξιωματικοί...

Ανεκοίνωσαν στους δύο κατιδίκους την απόφασι του στοατιγού. Ο Ντιάρεθ είχε, έββαια, γερά πόδια. Μά πως ήταν

δυνατό να παραβή στο τρέξιμο μ' ένα καβαλάρι; Όστόσο, ή έλπίδα πως θ' κέρδιζε στο άγώνισμα θά γλύτωνε τη ζωή του και θά κατόρθωνε ίσως να κάνει τη Μαρία να τον αγαπήσει πάλι, το έ-λπιζε άπερίοριστη δύναμι και άκατάβλητο ήθος.

Σε λίγο, οι δύο αντίχληοι ήσαν έτοιμοι για τον άγώνα. Θά έκαναν έναν έρωτικό γύρο και ύστερα θαγόντουσαν να σταθούν στο σημείο από το οποίο θά ξεκινούσαν. Ένας άξιωματικός έδωσε το σύνθημα της έκκινήσεως, πυροβολώντας στον έρα.

Ο Χουάν κέντισε το άλογό του με τα σπρηόνια του. Συγγρόνος ο Ντιάρεθ άνο-νισε να τρέξη—να φεύγη σαν έέλος. Οι άξιωματικοί και οι στρατιώτες τους παρακολουσάνε με ζωήρες κραυγές. Οι υπόλοιποι μελλοθανάτοι είχαν λησμονήσει ή α πληράζαν ή τελευταίες τους σπινιές και παρακολουθούσανε κι' αυτοί το άγώνισμα με μεγάλη περιέργεια...

Μά ο Χουάν είχε άφψει πολύ πίσω του τον Δαυίδ.

Πνήγνα μόλις μέτρα τους χώριζαν πια από το τέριμα. Δεν ύπήρχε καμιά άμφιβολία πως ο Καμπαλλιέρος με το άλογό του θά έβγαινε νικητής και θά γλύτωνε τη ζωή του. Σε μία στιγμή, όμως, συνέβη κάτι παράξενο, κάτι άπροσδόκητο! Το άλογο του Χουάν θά κουράστηκε, καθώς φαίνεται, γιατί μετρίσε εξαφνικά το τρέξιμό του. Ο Ντιάρεθ έβαλε τότε όλα τα δυνατό του και, με τρία τεράστια πηήήματα, ξεπέρασε τον καβαλάρι κι' έπεσε μισολιπόθυμος στο τέριμα. Είχε νικήσει!

Δύο στρατιώτες δόθησαν τότε τον Χουάν να κατέβη από το άλογό του.

Τη στιγμή, όμως, που τον περνούσαν μπρος από τον Ντιάρεθ για να τον δολοφονήσουν στον τόπο της έκτελέσεως, ο νικητής σπυήθηκε από κάτω, πλησίασε τον Καμπαλλιέρος και του είπε:

—Γιατί, Χουάν, κράτησες το άλογό σου; Ο μελλοθάνατος του έρωξε ένα μελαγχολικό βλέμμα και του άποκρίθηκε:

—Εσύ αγαπήσες τη Μαρία πιο μπροστά από εμένα... Εγώ είμαι ο κλέφτης της άγάπης σου, της εύτυχίας σου... Πά-πει να λείψω από τη μέση... Ζήσε μαζί της εύτυχισμένος, Δαυίδ... Είπα καλό παλληκάρι και σου άξίζει αυτή ή χαρά!...

Οι στρατιώτες έσπρωξαν τον Χουάν προς ένα μαντρότοχο...

Μία όμορφη άντήχησε...

Όταν ο Δαυίδ Ντιάρεθ πλησίασε το τρυπημένο από τις σφαίρες σώμα του Χουάν Καμπαλλιέρος, είδε ότι ο σύντροφός του κρατούσε στο χέρι μία φωτογραφία—τη φωτογραφία της Μαρίας, τρυπημένη κι' αυτή από μία σφαίρα.

Παροιμίες

Ποτέ μην παίζεις, τα χρέη σου για να πληρώσης.

Γερμανική

Όσο πιο λίγο παίζεις, τόσο πιο κερδισμένος είσαι.

Ινδική

Στο χαρτί και στο μεθυσί φανερώνεις την ψυχή σου.

Ιταλική



ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Πώς, μορφή, να μη θυμώσω και πως πίσω να μη δώσω, π' ούλη ή γειτονιά βούτσει και με πήρε, λέει.

Χαμπαίρι, πως συχνά πικρά σε δέχνο και πως τα ψιλά σου παίρνω και τα παίζω στην κοντινιά, στην πασέτα και (στο ξάρι!)

Κι' είπαν κάτι άνοιχτομάτες, πως σου κάνω τάχα πλάτες, μ' ένα γέρο έναματάρι και πως στα χαρτιά (τον κλέω)

κι' όταν είναι άπαινος ο γέρος, μου σφυράς ιδιαιτέρως, από το παρόθυρό σου, τάχα για να μην άνέβω...

Καί πως όταν βγούμε έξω τα ψιλά, που θά ξεδένω, ή για φούσια, ή για γλέντι, μου τα δίνεις άπ' (το σπίτι)

κι' ότι για τα ξεδωά μου και τα καφενεία μου πέντε τάλλαρα και κάτι, πως μου δίνεις, κάθε (Γούνη!)

Είπαμε, μορφή, ακόμα, πως κοιμούμ' εγώ στο δώμα και πως ή άγάπη μόνο, δεν μ' άφινει να ξεμ- (πλέξω)

κι' όταν το φαι σ' άρέσει, μήπως λίγο και σου πέσει, μου πετάς κανένα φράγκο, για να κοιταίσω (έξω!)

Τον κορμό θέλω να κάνω, πιας στα λόγια μπλέξω άπάνω, μά να καταπαύ, δεν πάει, τέτοιο χάπι, για λοι- (κοίμ),

δταν πής το βράδυ ακόμα, κάποιο άτιμο είτε στόμα, πως του γέρου άποφρά, είναι τ' άσπρο μου (κουστούμι!)

Σάν σε γνώρισα, ρε χίνα, και το ξέρει όλ' ή Άθήνα, είχα και χρυσό ρολόι, είχα και χρυσή καδένα κι' είχ' ακόμα, σαν σε δοίκα τέσσερα μπαούλα προύτα, που τα πούλησα, ρε σάλια, και τ' άκούμπησα (για σένα!)

Στο κατάφλι σου έβγα, βράμα, αν με σέβασα ακόμα, δάμ' τα χέρια σου στη μέση, ψήλωσε και το (λαμό σου)

Κι' οι γειτόνοι, στα πορτόνια, πές να βγούν και στα μπαλκόνια και διάφυσέ τα ούλα με τον τρόπο το δικό (σου!)

Γιατί αυτή σου ή βουδαμάρα φαίνεται ένοχη, άδερφάρα, κάτι θάξη έσοτούμει, κάτι τ' άτιμό σου χέλι!

Πού αν ίσως κι' είν' αλήθεια, δεν σου λέω παλαμύδια, άγριο θά είσαι κιάλας: —Αέτε συγγενείς και (φίλοι!)

Ο ΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

ΚΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ
Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οι επιθυμούντες να συμβουλευθώ τον ιατρό των «Παναθηναίων», πρέπει να γράφουν στον φάκελλο των έπιστολών των τη φράσι: «Δι' α τ ο ν 'Ι α τ ρ ο ν'».

Τά ν τ α λ ο ν, Πειραιά.—Η ειδική ή λευκοθεραπεία θά σάς όφελιση πολύ. Μη χάνεσθε με έμπειρικά φάρμακα και μη παντός μνη άπογοιτεύεσθε. Υπάρχουν πάρα πολλές έλπίδες να θεραπευθήτε και συνεπώς να παντρευθήτε.

Π. Η. Ν., Χαλάνδρι.—Αν το δυσάρεστο αυτό σας συμβαίνει άρρω (κάθε έβδομάδα) δεν ύπάρχει λόγος άνησυχίας. Αν όμως συχνάτε-ρα, γράψατέ μου δια να σας δώθω.

Ν ή σ ι ο τ ο π ο ύ λ α ν, Ένταθα.—Μ' έρωτάτε αν άναυσογονείται το στήθος. Αν είσθε κάτω των 20 έτών μπορείτε άκόμη να το έλπίσετε αυτό. Αν όμως περάσετε την ή-λικία αυτή, ή έλπίδες να άποσπασετε πλαστικούς όμορφοι στήθος είναι πολύ λίγες.

Β. Α. Κ., Πειραιά.—Από το γράμμα σας δεν μπόρεσα να σχηματίσω γνώμη. Περάστε, έν θέλετε, από το ιατρείο μου (Καρανιζήνου 12) μεταξύ 2—5 μ.μ. για να σας εξέτασω. Φυσικά, δωρεάν.

Ζ. Σ., Χαλάνδρι.—Ίδού λοιπόν ότι ή διά-γνωσις ήταν άκριβής. Ψ α μ μ ι α σ ι ς. Δεν έχετε τώρα πια να προσέχετε λίγο τη διατά-σας. Ν' άποφύγετε τα κρέατα (ιδίως βοδι-νά και παστά καθόλου), τις σάλτσες, τον κα-φέ, το κρασί και την μπίρα. Γαλακτερά και φρούτα κατά θέληση. Το νερό της Κρήνης, άφου σας όφελισε, συνεχισατέ το. Έσοτερι-κό φάρμακο πολύ καλό, αντί Πιπεραζίνης, εί-νε το Uricolysine Spes.

Τ ό μ μ ι ξ, Σπάρτη.—Μου γράφετε ότι επιθυμείτε να γίνετε κινηματογραφικός άκτιό και ότι έξασκείσθε από 5 μηνών εις την ίτα-σίαν, την σκοποβολήν και το λάσσο «αυτό δηλ. που τρέχεις και σου πετάω το σχοινί από 15 μέτρα και σε συλλαμβάνω». Αυτό όμως που μου ζητείτε, δηλ. να σας συστήσω στη Φο-βίλη ή την Μετρό-Γκόλφουν ή στον Τόμ Μίξ, είναι λίγο δύσκολο, γιατί δυστυχώς δεν σκετί-ζομαι μαζί τους, καίτοι ή υπόσχεσις σας ότι εν περιπτώσει έπιτυχίας θά με θυμώθηκε και θά δεν θά χάσω, με σκανδαλίζει, όλολογώ, θέλε-τε όλοσσο μία ελκυστική συμβολή; Άφίστε το λάσσο και πάστε τη γραμμάτιά.

Κ. Παο, Ένταθα.—Η φωνή σας άρχισε κανονικά, ο Θεός όμως έσχει που θά σταματήσει. Ότι κι' αν κάνετε, έντιμώς με φάρμακα, με ρετινόλαδο, με λωπόν, λωπίμα με νερό, παγωτά ή ούλιν, έστω ή καρδιά, με χορίαν κατέλινω χαμερμού ή βερμού, το πάς τέλειμα θά είναι το ίδιο! Οα κάνετε σάλια, όπως πηλανάτα είνα και ο μπαμπάς σας. Με την θεραπευτική πολιπραγμοσύνη σας διατρέ-χετε τον κίνδυνο να έπισπειάτε μάλλον την ά-ποκλήσει του κροτίου σας. Προτιμώτε να πε-ριοσθήτε μόνο στις ανήλικες φροντίδες κα-θαριότητος. Άλλο μέσον δεν ύπάρχει. Κανένα άλλο τίπο.

Α. Δ. Ζ., Ένταθα.—Εφόσον τα άτύχη βήη-καν άρρω, δεν γινάται πια ζήτημα διαγνώ-σεως. Η άκρυσόκοπής σας δείχνει ότι ή κατάστασις δεν είναι καθόλου άπελπιστική. Ε-πιβάλλεται όμως άπόλυτος άποχή από κάθε έ-γγρασι. Μόλις μαλαώσει ο κινδύ, πρέπει να φύγετε πάλι για τη γηίνα. Ένταθα, από-λυτος άνάπαυσις και ν' άναυσογίστε πάλι προ-σεκτικώς τη διατά σας.

Α έ σ β ι α ν, Μπαλάνη.—Η θεραπευτική αυτή μπορεί να διαρκέση 2 και 3 μήνες και να σας άποχίσω περί τας 10 χιλιάδας δο. με άπο-τέλεσμα δε όχι πάντοτε βέβαιο και σταθερό. Είναι μία θεραπεία πολυτελείας. Δεν σας συ-στώ λοιπόν να έλθετε εδώ, εφόσον μάλιστα έ-σθε βιοπαλίστης. Έφαρμόσατε τη θεραπεία που σας συνέστησα και έλπίζω να έχετε εύχ-ριστα άποτελέσματα με τον καιρό.

Α. Χολ., Αθήνας.—Δεν έχει σχέση ή βοή με το κατακάθι των ούρων. Γράψατέ μου αν περάσατε τώρα ή καμιά άλλη σοβαρή ά-ρρώστεια και αν έσχεσαν ποτέ τ' αυτιά σας, έ-στω και πρό έτών.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ



'Ο πύργος με τις τριανταφυλλιές

Της Μ. Ντελλύ



(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Λιάνα, με συνοδεύεις ως το θεμακόσιο; Θά δής εκεί τὰ καινούργια μου ἄνθη.

Ἡ νεαρά Τζουλιάννα ντὲ Βόλμπεργκ ἄκουσε εὐχαρίστως τὴν πρότασι αὐτῆς τοῦ ἐξαδέλφου της καὶ ἀκολούθησε προθύμως τὸν Τζέραρ στοὺς θεμακούς.

Ἡ Ὀρφίλια τοὺς εἶδε ν' ἀπομακρύνονται μαζὺ καὶ μὴ λάμψης ἀγανακτήσεως πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια της. Εἶχε προσέξει, ὅτι τὸν τελευταῖο καιρὸ ὁ Τζέραρ εἰδειχνε κάποια στοργὴ πρὸς τὴν ἐξαδέλφη του Τζουλιάννα, ἐνὸς σ' ἐκείνην φερνόνταν πάντα μὲ κάποια ἐλαφρὰ περιφρόνησι. Καὶ ὅμως τὸ μοναδικὸ της ὄνειρο ἀπὸ τὰ παιδικὰ της χρόνια, ἦταν νὰ γίνῃ δούκισσα τοῦ Στάλντερ. Ἀλλὰ τώρα ἐβλεπε καὶ ἡ ἴδια πῶς ἐλάχιστες ἐλπίδες εἶχε νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ ὄνειρό της.

— Πούος ξέρε; σὺλλογιζόταν καθὼς προχωροῦσε μαζὺ μετὸν Φρέντυ πρὸς τὸ σαλόνι. Ἄν δὲν ἦταν στὴ μέση αὐτὴ ἡ Μαγκαλί, ἴσως νὰ εἶχε πετύχει τὸ σκοπὸ μου. Ἡ μικρὴ αὐτὴ πονηρὴ, ποὺ κάνει τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εὐαίσθητη, ποὺ μιλᾷ γιὰ ποιήσι καὶ γιὰ μουσικὴ καὶ ποὺ τραγουδοῦει σὰν σειρήνα, τὸν μάγεψε. Εὐτυχῶς ἡ ἀνστοκρατικὴ του καταγωγή θὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ κἀνῃ ἕναν τέτοιον ταπεινὸ γάμο. Μὰ καὶ τὴ Μαγκαλί ἂν δὲν πάρη, ποὺς ξέρε; ἂν δὲν προτιμᾷ ἀπὸ μένα τὴ Τζουλιάννα ντὲ Βόλμπεργκ;

Καὶ ἡ λαϊδὴ Ὀρφίλια, καποικριασμένη ἀπ' τὴς σκέψεις αὐτῆς, ἄρχισε νὰ συζητᾷ μετὸν Φρέντυ γιὰ τὴ διακόσμει τοῦ σαλονιοῦ.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, τὸ γραφεῖο τοῦ δονικὸς τοῦ Στάλντερ ἦταν ἀπλετα φωτισμένο καὶ ἔρημο. ὅταν ἔξαφνα μπῆκε μέσα κάποιος μετ' ὀμορφίας, τεντώνοντας ἀνήσυχον τ' αὐτιά του.

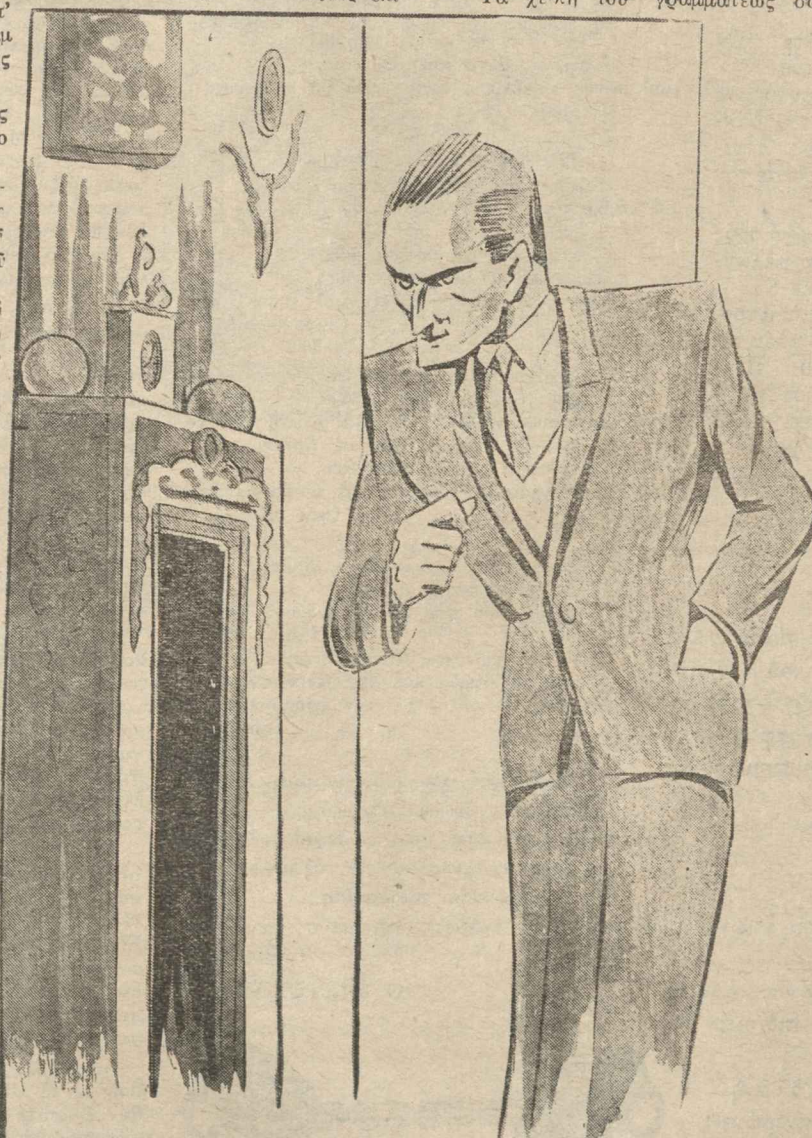
Ὁ δούξ βρισκόταν κάτω στὰ σαλόνια, ὅπου τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότης τὸν κρατοῦσαν κοντὰ στοὺς προσκαλεσμένους του. Ποτὲ δὲν πῆγαινε στὸ γραφεῖο του τὴν ὥρην αὐτή. Ἀλλὰ ἡ ἀδελφὸς ἐπισκέπτης, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸν γραμματεῖα του Οὐίλλιαμ Ρόσβελ, λάβαινε ὅλες του τὴς προφυλάξεις.

Στάθηκε μὴ στιγμὴ μπροστὸς στὸ μεγάλο τζάκι, ποὺ ἦταν ὅλο ἀπὸ πολύτιμο μαρμάρου μέρμας θαυμά γλυπτικῆς, καὶ ἕνα χαμόγελο εἰρωνικὸ φάνηκε στὰ χεῖλιά του. Μὴ μὲρα ποὺ εἶχε μπερδεύει στὰ γραφεῖο, γιὰ νὰ τοῦ δόσῃ μὴ ἐπιστολὴ ποὺ εἶχε γράψει, τὸν εἶχε βρεῖ ἐκεῖ, ὅρθιον καὶ θλιμμένο, ἐνὸς μερικὰ χαρτάκια ποὺ εἶχαν ἐπάνω τους λεπτὰ σχέδια, καίγοντο σὲ τὴν φωτιά. Ὁ Ρόσβελ ἔβριξε μὴ κορυφὴν ματιὰ στὰ χαρτὰ αὐτὰ καὶ εἶδ' ὅπως ἦσαν τὰ προγράμματα ποὺ εἶχε ζωγραφίσῃ ἡ Μαγκαλί.

— Ὡ! ψιθύρισε ὁ Ρόσβελ κατὰ τὸ ξαναθυμίσθηκε τώρα σὶ τὸ. Ἡ προφάνεια φάνηκε ἰσχυρὸς αἰσθητὴς αὐτῶν τῶν αἰσθημάτων του. Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς εἶχε θέλησι καὶ μορεῖ καὶ ἐπιβάλλεται στὸν ἑαυτὸν του. Δὲν μπορῶ νὰ τοῦ ἀντιπῶ τὰ χαρίσματα αὐτὰ, ἂν καὶ τὸν μισῶ. Δὲν πρέπει νὰ μὲ φέρῃ, ἔτσι περήφανος καθὼς ἐνεῖ! Δὲν θὰ ἀποφασίσῃ ποτὲ νὰ παντρευθῇ τὴ Μαγκαλί. Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ἐγὼ θὰ μπορούσα ν' ἀνῶ δυνατὸ αὐτὸ τὸν γάμο πωλῶντας τὸν ἀκριβὰ τὸ μυστικὸ μου. Μὰ προτιμῶ τὸ ἄλλο μυσχέδιο. Μ' αὐτὸ θ' ἀποκτήσῃ συγχρόνως καὶ τὴ Μαγκαλί καὶ τὴν περιουσίαν της, χωρὶς νὰ κἀνῃ εὐτυχισμένο τὸν δούκα, τὸν ὁποῖο μισῶ!

Πῆγε κατόπιν καὶ ἔκλεισε τὴ πόρτα τοῦ διαδρόμου, γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδῇ κατὰ τύχην κανένας περικοπὸς ὑπηρετῆς. Ἐτοιμαζόταν νὰ κλείσῃ καὶ τὴν πόρτα τῆς ἰδιότητος σκάλας τοῦ δονικὸς, ἀλλὰ ἔξαφνα ἄλλαξε γνώμη.

Στάθηκε μπροστὸς στὸ τζάκι καὶ ἕνα χαμόγελο εἰρωνικὸ φάνηκε στὰ χεῖλιά του.



— Μπορεῖ, φεύγοντας, νὰ ξεράσῃ νὰ τὴν ἀνοίξῃ! ψιθύρισε. Ἐξ ἄλλου, δὲν ὑπάρχει φόβος ν' ἀφήσῃ τοὺς ξένους του καὶ νὰ ρυθῇ ἐδῶ.

Μὲ τὴ βοήθεια μερικῶν ἐργαζομένων ποὺ εἶχε μαζὺ του, ἄρχισε ν' ἀνοίγῃ τὰ συρτάρια τοῦ γραφείου τοῦ δονικὸς καὶ νὰ ψάχνῃ. Ὅλα τὰ ἔγγραφα ποὺ ὑπῆρχαν μέσα σ' αὐτὰ, πέρασαν ἀπ' τὰ χεῖρα του. Μερικὰ μάλιστα τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του, καθὼς καὶ ἕνα μύστο χαρτονομίσματα.

Σ' ἕνα συρτὰρι βρῆκε μονάχα ἕνα σάκιο τοῦ Φρέντυ. Τὸ πήρε στὰ χεῖρα του καὶ ἀπὸ τοῦ ἔβριξε μὴ ματιὰ, τὸ γύρισε ἀπὸ πλάσι.

— Ὡ! Ὡ! ψιθύρισε. Νὰ ἕνα χαρτὶ πραγματικὰ πολύτιμο. Εἶνε κατὰ γραμμένο ἐπάνω. Ἐνα ποιήμα στὸν καταρράκτη. Ὡ! εἶνε πολὺ καλὸ οἱ στίχοι αὐτοί. Σίγουρα θὰ τοὺς ἔχει γράψῃ ἡ Μαγκαλί. Γι' αὐτὸ τοὺς φυλάει ὁ δούξ.

Ἐξαφνα ἀνορθώθηκε ἀπότομα. Εἶχε ἀκούσει ἕναν ἐλαφρὸ κρότο. Ἐκλείσε γρήγορα-γρήγορα τὸ συρτὰρι. Ἐπειτ' ἀπὸ μὴ στιγμὴ, ἡ πόρτα ποὺ δὲν εἶχε κλειδωθεί ἀνοίξε καὶ ὁ δούξ τοῦ Στάλντερ παρουσιάστηκε.

— Πῶς; Τί κάνετε ἐδῶ; τὸν ρώτησε ἀπότομα.

Ὁ Ρόσβελ δὲν ἦταν ἀρχαίος σ' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔλασε τὴν ψυχραιμία του.

— Ζητοῦσα νὰ βρῶ τὸ ἱσπανικὸ λεξικὸ ποὺ μὴν χρειαζόταν γιὰ νὰ μεταφράσω μερικὰ ἐπιστολὲς καὶ ἦλθα ἐδῶ, ἀπάντησε μετ' ἡσυχίας.

Ὁ δούξ προχώρησε πρὸς τὸ γραφεῖο του. Τὸ πρόσωπό του εἶχε πάρει ἔκφρασι μεγάλης δαγῆς.

— Δὲν σὰς ἔδωσα ποτὲ τὴν ἀδεια νὰ μπαίνεις ἐδῶ μέσα, ὅταν ἐγὼ λείπω! εἶπε μετ' ὀνο ψυχρῶ. Αὐτὸ ἀνερπώνει ἑλλειψη διακριτικότητος ἐκ μέρους σας, τὴν ὁποία δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ. Γι' αὐτὸ, θὰ φύγετε ἀπ' τὴν ὑπηρεσίαν μου ἀπὸ μεθαύριο. Περάστε ἀπ' τὸν ἐπιστάτη μου νὰ σὰς κανονίσῃ τοὺς λογαριασμοὺς σας.

Τὰ χεῖλιά τοῦ γραμματέως σφίχθηκαν. Ἡ ἀπόφραξι αὐτὴ τοῦ δονικὸς ματαίωσε τὰ σχέδιά του. Γι' αὐτὸ, προσπάθησε νὰ τὸν κατενῆσει καὶ τοῦ εἶπε μετ' ὀνο ταπεινῶς:

— Ὅμοιολογῶ, ὅτι δὲν ἐφάνταζόμου ποτὲ ὅτι θὰ στενοχωροῦσῃ τόσο τὴν ἡμετέρα χήνη. Σὰς ἱκετεύω νὰ μὴ συχωρέσετε γιὰ τὴν ἀπειρησίαν μου καὶ νὰ μὴν ὑποτασσέσῃτε τίποτε κακῶ. Θὰ ἦσαν καὶ νὰ γὰρ τὴ θέσι μου καὶ νὰ διοχθῶ σὰν κακοποιός....

— Ἄν σὰς θεωροῦσα κακοποιό, ἀπάντησε ὁ Τζέραρ, θὰ σὰς ἔδιωχνα ἀμέσως καὶ ἔχι μεθαύριο. Ποτὲ μου δὲν ἀνέχθηκα κοντὰ μου τοὺς ἀδικοκίτους. Γι' αὐτὸ, μὴν προσπαθεῖτε νὰ μὲ κάνετε καὶ ἀλλῶς γινώμη.

Ὁ Ρόσβελ κατάλαβε ἀπ' τὸν τόνο τῆς φωνῆς τοῦ δονικὸς, ὅτι ἦταν περὶ τὸ νὰ ἐπιμελῇ. Ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε:

— Ὅπως ἐπιθυμῇ ἡ ἡμετέρα χήνη. Κοίτα διως, γιὰτὶ ἐνδιαφερόμουν πραγματικὰ γιὰ τοὺς Ντωλτὲ καὶ φροντίζα νὰ συγκεντρώσω τὴς παλῆς μου ἀναμνήσεις, μετ' ἡ ἐλπίδα μήπως θιμωρῶ τίποτε γιὰ τὴν οἰκονομειά τους, τὴν ὁποία ἀσφαλῶς θὰ γνώρισα σὲς Ἰνδιες.

Ἐτόνισε τὴς τελευταῖες αὐτῆς λέξεις, μετ' ἡ ἐλπίδα ὅτι θὰ κατάρθοντο νὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ δονικὸς. Μὰ τοῦ κακοῦ. Δὲν ἔλαβε ἄλλη ἀπάντησι, ἐκτὸς ἀπὸ μὴ περιφρονητικὴ κίνησι τῶν ὤμων τοῦ Τζέραρ. Βγήκε τότε ἔξω, μετ' ὀνο κόπῃ συγκρατώντας τὴ μανία του.

— Ἄ! μετ' ὀνο φροντίζτε, κύριε δούξ! μουμύρισε. Ἄν ξέριστε διως τί θὰ μπορούσε νὰ σὰς ἀποκαλήνῃ ὁ Ρόσβελ, στὸν ὁποῖο φερνόσαστε τώρα σὰν σὲ ὑπηρετῇ, σίγουρα θ' ἄλλῳσε ἀ-

μέσως στάσι. Ἄ! μιλῶδε, ἂν ξέριστε ὅτι ξέρι ἐγὼ, πολὺ γρήγορα ἡ ὥρα Μαγκαλί θὰ γινόνταν δούκισσα τοῦ Στάλντερ. Ἀλλὰ δὲν θὰ σὰς πῶ τίποτε καὶ θὰ γίνῃ κυρία Ρόσβελ, μετ' ὀνο καλὸ ἢ μετ' ὀνο κακῶ!

Ὁ λόρδος Τζέραρ, μὴς ἔμεινε μόνος, κἀνῃς μπροστὰ στὸ γραφεῖο του. Τὸ βλέμμα του ἔπεσε ἀμέσως στὸ συρτὰρι, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀνοίξει πρὸ ὀλίγου ὁ γραμματεὺς του.

— Νομίζω, ὅτι τὸ εἶχα κλειδωμένο.... μουμύρισε, ἀνοίγοντάς το.

Ἐπῆρε τὸ σάκιο τοῦ Φρέντυ καὶ ἔβριξε μὴ ματιὰ στοὺς στίχους τῆς Μαγκαλί. Κατόπιν ἔβαλε πάλι τὸ χαρτὶ αὐτὸ στὴ θέσι του.

— Αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἐξέταξε τὸ περιεχόμενο τοῦ γραφείου μου, ψιθύρισε. Μοῦ φαίνεται πολὺ ὑπερὶ τοῦ ἡμετέρου. Ἀσφαλῶς δὲν πρέπει νὰ δώσω σημασίαν σὲς ἀναμνήσεις του γιὰ τοὺς Ντωλτὲ. Δέει, χωρὶς ἄλλο, ψέμματα. Τὸ κάνει ἴσως γιὰ νὰ προσεγγίσῃ τὸν Φρέντυ καὶ τὴν ἀδελφὴν του. Ἀλλὰ γιὰ ποῖο σκοπὸ; Δὲν ξέρι. Ἐκτὸς ἂν θέλει νὰ προσεγγίσῃ τὸ ὄνομά του στὴ Μαγκαλί. Χά! Χά! Ὅ! ἦταν πολὺ ἀστειὸ ἂν εἶχε ἕνα τέτοιον ὄνειρο....

Καὶ ὁ Τζέραρ γέλασε νευρικὰ. Κατόπιν σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ ψάχνῃ γιὰ κάποιο ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο ἤθελε νὰ δείξῃ στὸν λόρδο Στάλντερ καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο εἶχε πᾶσι ἔτσι ἀπρόσδοκα στὸ γραφεῖο του.

Τὴν ἐπομένη μὴ μεγάλη ἐσπερὶς συγκέντρωσε στὸν Πύργο μετ' ὀνο Τριανταφυλλιές διως τοὺς εὐπατρίδας τῶν περιχώρων. Ὁ προσκαλεσμένος ἔβρισε νὰ φερῶν ἑθνικὰ κοστοῖμα διαφόρων χωρῶν καὶ ἐπαρχιῶν. Ἡ ἐσπερὶς αὐτὴ θὰ ἦταν ἡ τελευταία τῆς σελῆς καὶ ἡ Μαγκαλί, ὑποχωρῶντας σὲς ἐπίμονες παρακλήσεις τῆς λαϊδῆς Ἰσαβέλλας, ἀναγκάστηκε νὰ παρευρεθῇ σ' αὐτή.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ μετὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ Φρέντυ ποὺ ἐμφανίζονταν σὲ συγκέντρωσι τοῦ πύργου.

Τὸ γεγονός αὐτὸ δὲν τῆς προκαλοῦσε καμμία εὐχαρίστησι. Σκεπτόταν μάλιστα μετ' ὀνο φαντασί, ὅτι ἔπειτ' ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ δούκισσα τοῦ Στάλντερ θὰ γίνετο μετ' ὀνο πατὴρ τῆς στὸ Λονδῖνο καὶ ὅτι αὐτὴ θὰ ἔβριξε ἐλευθερία στὸ μικρὸ διαμέρισμά ποὺ εἶχε ἡ δεσποινὶς Ἀμαλία στὸν Πύργο μετ' ὀνο Τριανταφυλλιές. Ἡ λαϊδὴ Ἰσαβέλλα καὶ ἡ λαϊδὴ Ὀρφίλια θὰ ἔβριξαν τὴν χροιά ἐκείνη τὴν πρώτη κοσμικὴ τους ἐμφάνισι στὴ βασιλικὴ Αὐλὴ καὶ κατόπιν θ' ἀνακατευόμουν στὴν κοσμικὴ κίνησι τοῦ Λονδίνου.

Ἔτσι ἡ Μαγκαλί θὰ μπορούσε νὰ μείνῃ ἐλευθερὴ στὸν Πύργο μετ' ὀνο Τριανταφυλλιές νὰ ἐργασθῇ καὶ σὴν-σὴν ν' ἀναμνήσεις τῶν προστάτας της ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ τοὺς ἔβριξε τόσα χρόνια, διατηρῶντας ὅστοςο μὴ ἀπέναντι ἐνθουσιασμῶν ἀπέναντι τοῦ.

Ὅταν ἡ Μαγκαλί φέρεσε ἐκείνο τὸ βράδυ, σύμφωνα μετ' ὀνο ἐμπνεύσεις τοῦ ἀδελφοῦ της καὶ τῆς λαϊδῆς Ἰσαβέλλας, κοστοῖμα Ἀρλεζιάνας καὶ παρουσιάστηκε μ' αὐτὸ στὸ σαλόνι τῆς δεσποινίδος Ἀμαλίας, ὁ Φρέντυ τὴν ὁποῖο ἔβριξε μ' ἐπαρρησιότητα θαυμασμοῦ.

— Πόσο ὥραϊα σὺ πηγαίνει, Μαγκαλί! φώναξε. Πῶς σὰς φαίνεται, δεσποινὶς Ἀμαλία;

— Πράγματι, ἡ ἀγαπημένη μου Μαγκαλί εἶνε γοητευτικὴ μ' αὐτὸ τὸ φέρεμα, ἀπάντησε ἡ δεσποινὶς Νουέ. Φαίνεται σὰν ἀληθινὴ Ἀρλεζιάννα.

Τὸ κοστοῖμα αὐτὸ πῆγαινε ἐξαιρετικὰ στὴν ὀμορφιά τῆς Μαγκαλί καὶ τῆς ἐπρόσθετε κάποια χάρι ἐντελῶς ἔξωρησι. Ὅστοςο, δὲν φαινόταν καθόλου εἰδωλὸ καὶ σκεπτόταν ὄρθια καὶ σὺλλογισμένη, ἐνὸς τὰ δαχτυλὰ της ἔβριξαν μετ' ὀνο μικρὸ χρυσὸ σταυρὸ ποὺ κρεμόταν ἀπ' τὸ λαιμὸ της.

— Δὲν θὰ πιστεῖτε κανεῖς, βλέποντάς σε ἔτσι, ὅτι ἐτοιμάζεσαι νὰ πᾶς σὲ γιορτὴ, ἀδελφοῦλά μου! εἶπε ὁ Φρέντυ ἔξωρησμένος. Τὰ μάτια σου εἶνε μεγαλοπρεπῆ καὶ δὲν γέλας περὶ τὰς τελευταῖας. Ἐν τούτοις ἔχεις τόσο γλυκὸ χαμόγελο!...

Ἡ Μαγκαλί, ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἀδελφοῦ της, ἔβριξε τοὺς ὄμους της μετ' ὀνο ἀδιαφορία.

— Στενοχωροῦμαι, εἶπε, ποὺ θὰ πάω σ' αὐτὴ τὴν ἐσπερίδα, Φρέντυ.

— Ἀλήθεια; ἔβριξε ὁ νέος. Μὰ θὰ εἶνε πολὺ ὥραϊα καὶ θὰ ση-

μειώσης μεγάλη ἐπιτυχία! Πᾶμε γρήγορα!

Ὅταν ἡ δεσποινὶς Νουέ, μαζὺ μετ' ὀνο Μαγκαλί καὶ τὸν Φρέντυ, μπῆκαν μέσα στὸ σαλόνι, διωι σχεδὸν οἱ προσκαλεσμένοι βρισκόντουσαν ἐκεῖ. Γενικὸς ψιθύρος θαυμασμοῦ ἀκούστηκε στὴν ἐμφάνισι τῶν δύο νέων.

Ὁ Φρέντυ φοροῦσε ἰνδικὸ κοστοῖμα. Τὸ λεῖπὸ τοῦ τουρκιᾶν ἀποτελοῦσε χτυπητὴ ἀντίθεσι μετ' ὀνο ὥραϊα μαῦρα του μαλλιά καὶ ἔβριξε τὸ λεπτὸ τοῦ πρόσωπο ἀκόμα γλυκύτερο.

— Ποιὰ εἶνε λοιπὸν ἡ ξανθὴ αὐτὴ Μιρέϊ; ρώτησε ἡ καὶ Σολφρέϊ, σέχνης τοῦ ἀκολούθου τῆς Γαλλικῆς προσέβας, ἡ ὁποία εἶχε φτάσει τὴν προηγούμενὴ μέσα στὸν πύργο, μὴς εἶδε τὴ Μαγκαλί.

— Μιὰ φτωχὴ νέα ποὺ τὴν προστάτει ἡ δούκισσα τοῦ Στάλντερ, ἔβριξε νὰ τῆς ἀπάντησῃ περιφρονητικὰ ἡ Ἀμερικανὶς μετ' ὀνο Ἐντυ Λουίλερ.

Ὁ δούξ τοῦ Στάλντερ, ὁ ὁποῖος φοροῦσε νορβηγικὸ κοστοῖμα, σκεπτόταν ὄρθιος σὲ κάποια ἀπόστασι. Ἀκούγοντας τὰ λόγια τῆς Ἀμερικανίδος, μᾶςε θυμωμένος τὰ φρύδια του. Ἐδωκε τὸ σῆνῃμα στὴν ὀργή του καὶ ἀρχίσῃ νὰ παῖξῃ καὶ δευδυνάμην πρὸς τὴν βαρὴν ντὲ Σολφρέϊ, μετ' ὀνο ἀποκαθὰ θὰ ἀνοίγε τὸ χορὸ.

— Αὐτὴ ἡ γοητευτικὴ Ἀρλεζιάννα μοῦ φαίνεται λίγο σὰν σιμπα-

τριώτις μου... εἶπε σὸν Τζέραρ ἡ νεαρά κυρία, ὅταν σὲ λίγο διασταυρώθηκε μετ' ὀνο Μαγκαλί, τὴν ὁποία ἔβριξε ὁ Φερδινάνδος ντὲ Βολμπεργκ.

— Πράγματι, κυρία, ἀπάντησε ὁ Τζέραρ. Ὁ πατέρας της ἦταν Προβηγκιανός. Ἡ μητέρα της διως ἦταν Ἀγγλίσ, ὅπως τοὺς ἀντιφάσι ἐπιδοτούμε.

Καὶ βλέποντας τὸ ἐνδιαφέρον τῆς νεαρῆς Γαλλίδος, ὁ δούξ τῆς διηγήθηκε τὴ θλιβερὴ ἱστορία τῶν δύο ὀρφανῶν.

— Τὰ δυστυχισμένα! Τί παράδοξο περιπέτεια! εἶπε ἡ καὶ Σολφρέϊ. Αὐτὴ ἡ νέα εἶνε ἰδανικὸς τύπος ὀμορφιάς! Ὅ! τῆς ζητήσω τὴν ἀδεια νὰ τὴ ζωγραφίσω μετ' ὀνο κοστοῖμα αὐτὸ. Ποτὲ δὲν θὰ βρῶ καλύτερο μοντέλλο. Τὰ μάτια της κλείνουν ἕνα δλόκληρο ποιήμα φωτὸς καὶ καλοσύνης!

— Ὡ! κυρία! ἔβριξε ὁ Τζέραρ μ' ἐνθουσιασμό. Πόση παρατηρητικότητα ἔχετε... Μέσα σὲ μὴ στιγμὴ μαντεύατε τὸν χαρακτήρα τῆς Μαγκαλί.

— Ναί. Τὸ ἐπείσοφ βλέμμα της φανερώνει διὰ τὴν ψυχὴ της. Πέστε μου εὐκρινῶς, μήπως ἀπατήθηκα σὲς ψυχολογικὰς μου παρατηρήσεις;

— Ὁχι, κυρία μου, καθόλου. ἀπάντησε ὁ Τζέραρ μετ' ὀνο σαρότητα. Χαρακτηρίζετε ἐπιτυχῶς μὴ λίγες λέξεις τὴν δεσποινίδα Ντωλτὲ. Ἐγὼ πράγματι τὴν καὶ φαινόμην ψυχὴ ποὺ ἔχω γνωρίσει ὡς τόσα. Ἡ ὀμορφιά καὶ ἡ καλοσύνη βρισκόνται ἀντιδιασμένες ἐπάνω της. Σημβαίνει μάλιστα τὸ ἔχεις περὶ τοῦ ἡ ψυχικῆς ὀμορφιάς της εἶνε ἀνώτερη καὶ ἀπὸ τὴ φυσικὴ.

— Ὡ! ἔβριξε ἡ κυρία ντὲ Σολφρέϊ. Ἀπὸ εἶν' ἔτσι, θὰ μετ' ὀνο προσεῖνατε, ἂν μὴ σιμπατοῦσα-

— Αὐτὴ ἡ νέα εἶνε ἰδανικὸς τύπος ὀμορφιάς.

τε αὐτὸ τὸ ἄνθος....

Καὶ ἄρχισε νὰ τῆς κουνιέται γιὰ ἕν ἄλλο ζήτημα.

Ὁ Φρέντυ εἶχε ὄρθιον. Ἡ ἐπιτυχία ποὺ σημείωσε ἡ Μαγκαλί ἐκείνη τὴν ἡμέρα, ἦταν τόση, ὅστε τὰ μάτια τῆς λαϊδῆς Ὀρφίλλας ἔβριξαν ἀπὸ ὀργὴ καὶ λύσσα.

Ἡ νεαρὴ Ἀρλεζιάννα διως δὲν φαινόταν μεθυσμένη ἀπὸ τὸν θρίαμβό της.

Περιφερόταν ἡσυχὰ καὶ μεγαλοπρεπῶς καὶ ἀνῶνταν νὰ δεχθῇ, ὅσο τῆς ἦταν δυνατόν, τὴς προστάσεις τῶν νεαρῶν εὐγενῶν ποὺ ζητοῦσαν νὰ χορεύουν μαζὺ της. Ἐννοῶσε τὸ κεφάλι της βροῦ καὶ περῶνε μετ' ὀνο ἀνυπομονήσῃ τὸ τέλος τῆς ἐσπερῆς.

Ὁ δούξ τοῦ Στάλντερ βρισκόταν σὴν ἴδια κατάσταση, γιὰτὶ μὴς τὰ καθήκοντά του ὡς οἰκοδεσπότη τοῦ τῶ ἐπείσοφ, ἔβριξε σὸν ἐξώστη γιὰ ν' ἀναμνήσει.

Βρισκόταν ἐκεῖ πρὶν ἀπὸ μὴ στιγμὴ, ὅταν ὁ λόρδος Ἀρλεζιάννα Ντωλτὲ τὸν πλησίασε.

Ὁ Τζέραρ, ἀκούγοντας τὰ βήματα του, τινάχθηκε καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἄ! Ἐσὺ εἶσαι, Ἄρτσι; τὸν ρώτησε.

(Ἀκοῦνται)



ΤΟ ΑΙΝΙΓΜΑ ΤΗΣ ΜΑΤΑ ΧΑΡΙ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Κ. Γ. ΦΤΕΡΗΣ

ΠΑΡΙΣΙ, Μάρτιος.— «Αν και πέσαν δεκαεξή δόξαχρη χρόνια από το διμυλόμενον εκείνο σημείωμα του 'Οκτωβρίου 1917, που έπεσε ματωμένη και κατατρυπημένη απ' τις σφαίρες του εκτελεστικού αποπολέματος, στο δάσος των Βενσεννών ή φραϊκτερη κατάσκοπος του εθνικιστικού πολέμου, ο θρύλος της Μάτα-Χάρι προκαλεί ακόμη τη γενική περιέργεια. Κι' ύμεις δε θυμόμαστε πόσες μελέτες, πόσες διαλέξεις, πόσα πορτραίτα έχουν κεραιωθεί σ' αυτό το μυστηριώδες φηλί, που άρπου έγέμισε με τό αίψη του προκλητικού κομμουνισμού της λαμπρότερης χορευτικής αίσθησης της προπολεμικής εποχής, έγιναν ή μεγάλη άρχη της κατασκοπείας, για να τυλίξη μέσα στο σκοτεινό ιστό της αναρίθμητα πρόσωπα και πτώματα, όσπου εφρέθηκε στο τέλος τυλιγμένη κι' ή ίδια. 'Οπόσο οι ιστορικοί δεν είνε άκόμη σύμφωνοι, ούτε για το ρόλο της, ούτε για την προσωπικότητά της. Οι περισσότεροι συγγραφείς, αντίστοιχοι να δώσουν εις το Κοινόν όσο το δυνατόν ηπιωτέρα τη δράση της γυναίκας και της κατασκοπείας, έδωσαν, όσος συμβαίνει πολύ συχνά, τα πραγματικά γεγονότα, για να κτίσουν από συναρπαστικό το μυθιστόρημα. 'Από την άλλη μεριά μπαίνει ή πολιτική προκατάληψη στη μέση. 'Ο γερμανικός τύπος, μετά την προπαγάνδα που έκανε κατά την πολεμική περίοδο για να την παρουσιάσει ως άθωα, έξωκοιλουθεί τότε-τότε και σήμερα την καμάνια του με τον ίδιο σκοπό, ελπίσοντας ότι έτσι θα πλύνει εκείνους που την καταδίκασαν και την έτοιμωσαν. Για τους Γάλλους το ζήτημα της εθιμικής της δεν συζητείται. 'Η Μάτα-Χάρι όμολόγησε κατά την πολεμική περίοδο ότι έπαιξε με τα κυριότερα όργανα της γερμανικής κατασκοπείας, από τα όποια και έπαιρνε σοβαρότητα χρηματικά ποσά. Το περίεργον είνε ότι και μεταξεί των Γάλλων υπάρχουν όρισμένοι κύκλοι, για τους όποιους ή περίφημη χορεύτρια, άθωα οδισσώδως, έπρεσε θύμα μιας νόσου που έμεινε στην έπίσημη Γαλλία κατά το έτος 1917. Την άποικούν αέσιμονίτις, δηλαδή κατασκοπομανία. 'Υστερα από τις πολύνεκρες και μάταιες έπιδιώξεις του «Σαιν ντε Ντάμ», έπικολούθησε μια βαθεία ήθική κρίσις, ή οποία πια δόλιον να άποσυνθέσει το Μέτωπο. 'Επρεσε λοιπόν να βρεθεί ένα επιχείρημα, για να εξηγηθούν οι στρατιωτικά άποτυχία. Σύμφωνα με τη γνώμη των Γάλλων που άποστηρίζουν τη θέση ότι ή Μάτα-Χάρι δεν ήτο ένοχος, δημιουργήθηκε μια φανταστική συννομία κατασκοπείας, την όποιαν ενέκρινε και διήρθε ή χορεύτρια. Προστίθεται μάλιστα ότι την εξετέλεσαν για να δώσουν μια ψυχολογική ικανοποίηση στην άνησχη δημοσία γνώμη.

Η άποψη που άναμφότερα έχει έλαχιστους οπαδούς, «Όλος ο άλλος γαλλικός κόσμος, όχι μόνον την άποκρούει, αλλά και την θεωρεί άπαικτό προς τις ήθικές παραδόσεις της χώρας, οι όποια δεν θα επέτρεπον ποτέ να σκοτωθεί μια άνευθους γυναίκα για να βρεθεί άπλώς

μια δικαιολογία για το Μέτωπο. 'Εντομεταξεί, νεότεροι ιστορικοί έρευναν, επί τη βάσει έπιστημονικών όργάνων που ήσαν άγνωστα κατά το παρελθόν, έδικαίωσαν την γαλλική άποψη. Και οι ίδιοι οι Γερμανοί έδικαιώσαν άναγκάσθηκαν να άναγκασθούν ότι ή Μάτα-Χάρι ήτο μια από τις καλύτερες κατασκόπους των. Αυτό δύνανται από την άναγνωση του βιβλίου «Η παγκόσμιος κατασκοπεία που εξεδόθη πρό καιρού στο Μόναχον, όπου δημοσιεύονται όλα τα έπίσημα σχετικά άρχεία του πολέμου, του στρατού και της γενικώς δικαιοσύνης. Το κερφάλαιον, το άναμφότερον είνε στην 'Ολλανδέζα χορεύτρια, το έχει γράψει ο Φόιτς Κάριλ Ραϊγκελς, άποτέλει δε στο έδος του ένα από τα φραϊκτερωτά πορτραίτα της Μάτα-Χάρι, άν και άποφανώς μεροληπτικό. Κατά τον συγγραφέα ή άρίστη έγεννήθη στην 'Ιάβα από ένα άμύπηλον 'Ολλανδέζο και μια ίθαγενή, αλλά έμεινε όρφανή από πατέρα, λίγο μετά τη γέννησί της. 'Η περιουσία καταστρέφεται, ή μητέρα της, άπιστομένη από χωριά, άρπου έτοιμωθήσε η Μάτα-Χάρι εις το έξοδόν του Μπαρ-μια για να κείνη την εκκλησιαστική της εκπαιδευσις. 'Ητο αλλήλως δεκαεπτάχρονη ετών όταν την προστείλει ο «Αγγίλος αέσιμονίτις» Μάκ Λέοντ. 'Επρεσε τότε διαβάσει έρωτευμένους από την όμορφιά της, όποτε την άφήνεται.



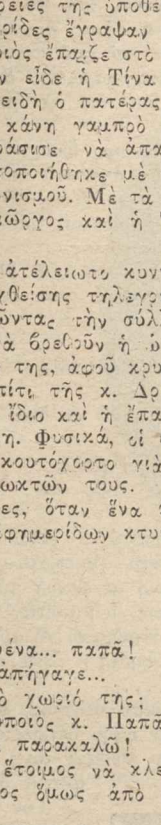
Η Μάτα-Χάρι.

Οι Γάλλοι εύρισκουν μυθιστορηματική αυτή την έκδοσιν, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι δεν ήτο τόσο εύκολο στους 'Αγγίλους αέσιμονίτις να ταξιδεύουν στις άποικίες της 'Ολλανδίας. 'Η αλήθεια είνε άλλη, κατά τη γνώμη τους. Το κορίτσι που έγινε έπειτα μια ένδοξη χορεύτρια με το όνομα Μάτα-Χάρι, έγεννήθη στην 'Ολλανδία, σ' ένα περιβάλλον ευρωπαϊκό. 'Ο πατέρας της έπαινε κακοκίττα. Και την επάντασε ή ηλικία δεκαεπτά χρόνων, από 1895 κι' ένα 'Ολλανδό λοχαγό, όνόματι Μάκ Λέοντ. 'Ο θρύλος των 'Ινδών και των ιερών χορών κατασκευάστηκε κατόπιν από την ίδια, για να δώσει στην καλλιτεχνική της σταδιοδρομία μια θρησκευτική προέλευσις. Είχε δημιουργήσει επίσης ένα δόξαχρη πορτραίτο για το παιδί της, ότι το έφαρμάκωσαν κατά διαταγή των ιερών του Βουδδισ, έπειδή έγκληρούσε εκείνη τον ναόν, έδεχθείτο προς τις ήθικές παραδόσεις της χώρας, οι όποια δεν θα επέτρεπον ποτέ να σκοτωθεί μια άνευθους γυναίκα για να βρεθεί άπλώς

μια δικαιολογία για το Μέτωπο. 'Εντομεταξεί, νεότεροι ιστορικοί έρευναν, επί τη βάσει έπιστημονικών όργάνων που ήσαν άγνωστα κατά το παρελθόν, έδικαίωσαν την γαλλική άποψη. Και οι ίδιοι οι Γερμανοί έδικαιώσαν άναγκάσθηκαν να άναγκασθούν ότι ή Μάτα-Χάρι ήτο μια από τις καλύτερες κατασκόπους των. Αυτό δύνανται από την άναγνωση του βιβλίου «Η παγκόσμιος κατασκοπεία που εξεδόθη πρό καιρού στο Μόναχον, όπου δημοσιεύονται όλα τα έπίσημα σχετικά άρχεία του πολέμου, του στρατού και της γενικώς δικαιοσύνης. Το κερφάλαιον, το άναμφότερον είνε στην 'Ολλανδέζα χορεύτρια, το έχει γράψει ο Φόιτς Κάριλ Ραϊγκελς, άποτέλει δε στο έδος του ένα από τα φραϊκτερωτά πορτραίτα της Μάτα-Χάρι, άν και άποφανώς μεροληπτικό. Κατά τον συγγραφέα ή άρίστη έγεννήθη στην 'Ιάβα από ένα άμύπηλον 'Ολλανδέζο και μια ίθαγενή, αλλά έμεινε όρφανή από πατέρα, λίγο μετά τη γέννησί της. 'Η περιουσία καταστρέφεται, ή μητέρα της, άπιστομένη από χωριά, άρπου έτοιμωθήσε η Μάτα-Χάρι εις το έξοδόν του Μπαρ-μια για να κείνη την εκκλησιαστική της εκπαιδευσις. 'Ητο αλλήλως δεκαεπτάχρονη ετών όταν την προστείλει ο «Αγγίλος αέσιμονίτις» Μάκ Λέοντ. 'Επρεσε τότε διαβάσει έρωτευμένους από την όμορφιά της, όποτε την άφήνεται.

Η άποψη που άναμφότερα έχει έλαχιστους οπαδούς, «Όλος ο άλλος γαλλικός κόσμος, όχι μόνον την άποκρούει, αλλά και την θεωρεί άπαικτό προς τις ήθικές παραδόσεις της χώρας, οι όποια δεν θα επέτρεπον ποτέ να σκοτωθεί μια άνευθους γυναίκα για να βρεθεί άπλώς

μια δικαιολογία για το Μέτωπο. 'Εντομεταξεί, νεότεροι ιστορικοί έρευναν, επί τη βάσει έπιστημονικών όργάνων που ήσαν άγνωστα κατά το παρελθόν, έδικαίωσαν την γαλλική άποψη. Και οι ίδιοι οι Γερμανοί έδικαιώσαν άναγκάσθηκαν να άναγκασθούν ότι ή Μάτα-Χάρι ήτο μια από τις καλύτερες κατασκόπους των. Αυτό δύνανται από την άναγνωση του βιβλίου «Η παγκόσμιος κατασκοπεία που εξεδόθη πρό καιρού στο Μόναχον, όπου δημοσιεύονται όλα τα έπίσημα σχετικά άρχεία του πολέμου, του στρατού και της γενικώς δικαιοσύνης. Το κερφάλαιον, το άναμφότερον είνε στην 'Ολλανδέζα χορεύτρια, το έχει γράψει ο Φόιτς Κάριλ Ραϊγκελς, άποτέλει δε στο έδος του ένα από τα φραϊκτερωτά πορτραίτα της Μάτα-Χάρι, άν και άποφανώς μεροληπτικό. Κατά τον συγγραφέα ή άρίστη έγεννήθη στην 'Ιάβα από ένα άμύπηλον 'Ολλανδέζο και μια ίθαγενή, αλλά έμεινε όρφανή από πατέρα, λίγο μετά τη γέννησί της. 'Η περιουσία καταστρέφεται, ή μητέρα της, άπιστομένη από χωριά, άρπου έτοιμωθήσε η Μάτα-Χάρι εις το έξοδόν του Μπαρ-μια για να κείνη την εκκλησιαστική της εκπαιδευσις. 'Ητο αλλήλως δεκαεπτάχρονη ετών όταν την προστείλει ο «Αγγίλος αέσιμονίτις» Μάκ Λέοντ. 'Επρεσε τότε διαβάσει έρωτευμένους από την όμορφιά της, όποτε την άφήνεται.



Η Μάτα-Χάρι.

Οι Γάλλοι εύρισκουν μυθιστορηματική αυτή την έκδοσιν, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι δεν ήτο τόσο εύκολο στους 'Αγγίλους αέσιμονίτις να ταξιδεύουν στις άποικίες της 'Ολλανδίας. 'Η αλήθεια είνε άλλη, κατά τη γνώμη τους. Το κορίτσι που έγινε έπειτα μια ένδοξη χορεύτρια με το όνομα Μάτα-Χάρι, έγεννήθη στην 'Ολλανδία, σ' ένα περιβάλλον ευρωπαϊκό. 'Ο πατέρας της έπαινε κακοκίττα. Και την επάντασε ή ηλικία δεκαεπτά χρόνων, από 1895 κι' ένα 'Ολλανδό λοχαγό, όνόματι Μάκ Λέοντ. 'Ο θρύλος των 'Ινδών και των ιερών χορών κατασκευάστηκε κατόπιν από την ίδια, για να δώσει στην καλλιτεχνική της σταδιοδρομία μια θρησκευτική προέλευσις. Είχε δημιουργήσει επίσης ένα δόξαχρη πορτραίτο για το παιδί της, ότι το έφαρμάκωσαν κατά διαταγή των ιερών του Βουδδισ, έπειδή έγκληρούσε εκείνη τον ναόν, έδεχθείτο προς τις ήθικές παραδόσεις της χώρας, οι όποια δεν θα επέτρεπον ποτέ να σκοτωθεί μια άνευθους γυναίκα για να βρεθεί άπλώς

μια δικαιολογία για το Μέτωπο. 'Εντομεταξεί, νεότεροι ιστορικοί έρευναν, επί τη βάσει έπιστημονικών όργάνων που ήσαν άγνωστα κατά το παρελθόν, έδικαίωσαν την γαλλική άποψη. Και οι ίδιοι οι Γερμανοί έδικαιώσαν άναγκάσθηκαν να άναγκασθούν ότι ή Μάτα-Χάρι ήτο μια από τις καλύτερες κατασκόπους των. Αυτό δύνανται από την άναγνωση του βιβλίου «Η παγκόσμιος κατασκοπεία που εξεδόθη πρό καιρού στο Μόναχον, όπου δημοσιεύονται όλα τα έπίσημα σχετικά άρχεία του πολέμου, του στρατού και της γενικώς δικαιοσύνης. Το κερφάλαιον, το άναμφότερον είνε στην 'Ολλανδέζα χορεύτρια, το έχει γράψει ο Φόιτς Κάριλ Ραϊγκελς, άποτέλει δε στο έδος του ένα από τα φραϊκτερωτά πορτραίτα της Μάτα-Χάρι, άν και άποφανώς μεροληπτικό. Κατά τον συγγραφέα ή άρίστη έγεννήθη στην 'Ιάβα από ένα άμύπηλον 'Ολλανδέζο και μια ίθαγενή, αλλά έμεινε όρφανή από πατέρα, λίγο μετά τη γέννησί της. 'Η περιουσία καταστρέφεται, ή μητέρα της, άπιστομένη από χωριά, άρπου έτοιμωθήσε η Μάτα-Χάρι εις το έξοδόν του Μπαρ-μια για να κείνη την εκκλησιαστική της εκπαιδευσις. 'Ητο αλλήλως δεκαεπτάχρονη ετών όταν την προστείλει ο «Αγγίλος αέσιμονίτις» Μάκ Λέοντ. 'Επρεσε τότε διαβάσει έρωτευμένους από την όμορφιά της, όποτε την άφήνεται.

Η άποψη που άναμφότερα έχει έλαχιστους οπαδούς, «Όλος ο άλλος γαλλικός κόσμος, όχι μόνον την άποκρούει, αλλά και την θεωρεί άπαικτό προς τις ήθικές παραδόσεις της χώρας, οι όποια δεν θα επέτρεπον ποτέ να σκοτωθεί μια άνευθους γυναίκα για να βρεθεί άπλώς

μια δικαιολογία για το Μέτωπο. 'Εντομεταξεί, νεότεροι ιστορικοί έρευναν, επί τη βάσει έπιστημονικών όργάνων που ήσαν άγνωστα κατά το παρελθόν, έδικαίωσαν την γαλλική άποψη. Και οι ίδιοι οι Γερμανοί έδικαιώσαν άναγκάσθηκαν να άναγκασθούν ότι ή Μάτα-Χάρι ήτο μια από τις καλύτερες κατασκόπους των. Αυτό δύνανται από την άναγνωση του βιβλίου «Η παγκόσμιος κατασκοπεία που εξεδόθη πρό καιρού στο Μόναχον, όπου δημοσιεύονται όλα τα έπίσημα σχετικά άρχεία του πολέμου, του στρατού και της γενικώς δικαιοσύνης. Το κερφάλαιον, το άναμφότερον είνε στην 'Ολλανδέζα χορεύτρια, το έχει γράψει ο Φόιτς Κάριλ Ραϊγκελς, άποτέλει δε στο έδος του ένα από τα φραϊκτερωτά πορτραίτα της Μάτα-Χάρι, άν και άποφανώς μεροληπτικό. Κατά τον συγγραφέα ή άρίστη έγεννήθη στην 'Ιάβα από ένα άμύπηλον 'Ολλανδέζο και μια ίθαγενή, αλλά έμεινε όρφανή από πατέρα, λίγο μετά τη γέννησί της. 'Η περιουσία καταστρέφεται, ή μητέρα της, άπιστομένη από χωριά, άρπου έτοιμωθήσε η Μάτα-Χάρι εις το έξοδόν του Μπαρ-μια για να κείνη την εκκλησιαστική της εκπαιδευσις. 'Ητο αλλήλως δεκαεπτάχρονη ετών όταν την προστείλει ο «Αγγίλος αέσιμονίτις» Μάκ Λέοντ. 'Επρεσε τότε διαβάσει έρωτευμένους από την όμορφιά της, όποτε την άφήνεται.

ΤΑ ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ “ΩΡΑΙΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΝ,, ΚΑΙ Ο ΔΟΝ ΛΟΥΓΙ

Μετά τους παπάδες... ο κ. Παπάς. Το κυνηγητό της 'Αστυνομίας και το άπροσδόκητο τηλεφώνημα. 'Ο Δόν Λουί και το πλαστό τσέκ. 'Η αγανάκτησις του... αδελφού του 'Αλφόνσου. Το τελευταίο κατόρθωμα ενός «άσσου» των άπατεώνων, κτλ.



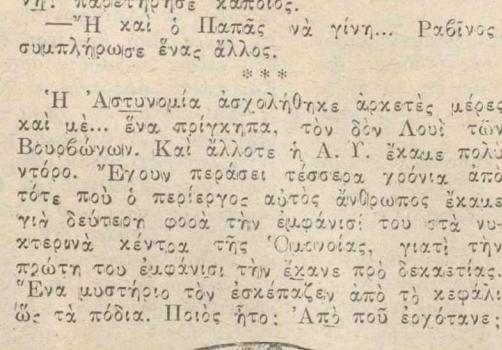
ΣΤΕΡΑ από τα σκάνδαλα των παπάδων, έσκασε ή υπόψη του... κ. Παπά. Πρόκειται για τον συμπληρωματικό του θιασώτη Μαρίκας-Κυβέλης, ο όποιος έπληξε στην Πόλη μόνος κι' επίστασε... διπλούς. 'Ο νεαρός ήθοποιος που άπήγαγε την ώραία 'Ε...

Μη ο νεαρός ήθοποιός. Να μή μπορέ κανείς ν' αγαπήσει. Μας κυνηγάνε σαν να τους σκοτώσαμε τον πατέρα! —Είδατε καλά πως κάνουν; συνεπλήρωσε ή ώραία Τίνα. —Και τώρα τι θέλετε να γίνει; —Να μάς άρπάσουν να παντρευτούμε! Την έπιβουία των άπαχθέντων την γνωρίζει και ή 'Αστυνομία. Και έπειδή εδε ότι ήλλο λύσις δεν γωράει, άπεφασισε να τους άσπηση έλεύθερους. 'Εδώ όμως γεννάται ένα σπουδαίοτατο ερώτημα. Πώς θά παντρευτούν οι άπαχθέντες, αφού εκείνος είνε χριστιανός και εκείνη έβραυτοπούλα; —Μπορεί ή έβραυτοπούλα να γίνει χριστιανή! προσέφησε κάποιος. —'Η και ο Παπάς να γίνει... Ραβίνος! συμπλήρωσε ένας άλλος. ***

Η 'Αστυνομία άσολήθηκε άκατέες μέρες και με... Ένα πρίγκιπα, τον δόν Λουί των Βουρβόνων. Και άλλοτε ή Α. Γ. έκανε πολύ ντόρο. 'Εγουν περάσει τέσσερα χρόνια από τότε που ο περισσότερος αυτός άνθρωπος έσκασε για δεύτερον φορά την εμφάνισή του στα νυχτερινά κέντρα της 'Ουανίζας, γιατί την πρώτη του εμφάνισή την έκανε που δεκαετίας. Ένα μυστήριο τον έσκέπαζε από τη κεφαλή ως τα πόδια. Ποιος ήτο; 'Από που ερχόταν;

Ενώ όμως άρχισε ένα άτέλειστο κυνηγητό. 'Ο πατέρας της άπαχθείσης τηλεγράφησε στην 'Αστυνομία, ζητώντας την σύλληψή του ζεύγους. 'Αλλά πως να βρεθούν ή ώραία του Πέραν και ή έλκεκίτις της, αφού κρυδόντσαν τόσο καλά; Το σπίτι της κ. Δρακοπούλου έπολιοκλήθηκε. Το ίδιο και ή επαύλη της κ. Μαρίκας Κοτοπούλη, φυσικά, οι ερωτευμένοι δεν είχαν φάει κουτόγαρο να νά πέσουν στα γόνα των δικαίων τους. 'Επρόκειτο άκατέες μέρες, όταν ένα άπόγευμα το τηλεφώνη των έρωτευμένων κτυπούσε δαιμονιάδως. —'Αδελφί! 'Αδελφί! —Πώς έχει; —Παπάς! —Δεν χρειάζομστε κανένα... παπά! —Καλέ ο Παπάς που άπήγαγε... —Την μικρούλα από το χωριό της; —'Οσεί! έχετε. 'Ο ήθοποιός κ. Παπάς! —'Ασπρε τ' άπεία, είνε παρακαλώ!

Και ο συντάκτης, όταν έστους να κλείσει το τηλεφώνον. 'Ο άγνωστος όμως από την άλλη μεριά έκέτρεψε. —'Ακούστε, κ. δημοσιογράφε, είμαι ο γνήσιος Παπάς! Και αν δεν πιστεύετε, έλατε να με βρείτε! 'Η πρόσκλησις είχε πέσει από τον ούρανον. 'Επί τέλους το μυστήριο θά έλύετο. 'Ο συντάκτης έπληξε στο σπίτι όπου του είχαν ύποδειξει. Πραγματικά εκεί άντικρυς τον κ. Παπά και την αγαπημένη του. Βελήκων άρεκή ήρα. —Δεν είνε κατάστασις αυτή! διαμαρτυρήθηκε άναθέτον μια άποστολή, για να χρησιμοποίηση ως σύνδεσμος με έξη ύπόπτον προκάτους των κατελιμμένων έπαρχιών. Μετά δεκαέντε ήμέρες, ο μόνος πιστός απ' αυτούς τους πρόφωτους, τυπώζεται από τους Γερμανούς. Είχε προσδώσει. Ξαναγράφει στην 'Ιταλία και από εκεί, σάν να την έφτασε το αίμα της, έπανέρχεται στο Παρίσι τον 'Ιανουάριο του 1917. 'Ανοίγει ή αιλία του δάσους των Βενσεννών, ο έπιλόχος του δράματος με το άδόξατο της εκτέλεσής εις το βάθος... Γ. ΦΤΕΡΗΣ



Η άνακρισις θέλησε τότε να διακοπεί. Και ο δόν Λουί συνελήφθη. —Ποιός είστε, κύριε; ρώτησαν οι άνακριτές. —Ποιός είμαι; Δεν με ξέρετε; —'Όχι, δεν ένω την τιμή. —Κυτάξτε με καλά! —'Α, ά, ά! Δεν είσαι ο άπατεών Γλυκής; —Τι γλυκός και πικρός! διαμαρτυρήθη ο δόν Λουί. Και παίρνοντας ύφους έπιστημον, είπε: —Είμαι ο πρίγκιπ δόν Λουί των Βουρβόνων, αδελφέ, του βασιλέως 'Αλφόνσου! —Κατάλαβα, κατάλαβα! διέκοψεν ο άνακριτής. Και ήταν έτοιμος να στείλη τον πρίγκιπα στο... Δελφί. 'Αλλά εκείνος έπρόφασε, 'Εβείσε φωτογραφίες, όπου έπόμε μεζέ με δούκες, πρίγκιπες και άλλους τίτλους της Εδοώπης. 'Ο άνακριτής τα έλασε. «Δεν θέλεις, συλλογίστηκε, να είνε αυτός που λέει και να έγωμσε κανένα διπλωματικό έπιστάδιο».

—'Εστ'ε έλεύθερος! είπε στον πρίγκιπα. Να προσέχετε μόνο μήπως σ' άναπαύσαστε! 'Ο δόν Λουί όμως δεν ήτο και τόσο άπροσεχτικός. Και τον ξαναπίασαν. Αυτή τη φορά κατηγορείται ότι έπλεε έχαστο δολάριο και έδωσε ένα πλαστό τσέκ. 'Η άνακρισις για την εξακρίβωσι της πραγματικότητας, συνεχίζεται. 'Ο δόν Λουί φάνεται τρομαχθυσμένος από την κατηγορία. —'Αγαπού, έδήλωσε, στην 'Ελλάδα, άλλα ύστερα από αυτό που μου έκαναν, δεν μπορώ να μείνω. Θα φύγω για πάντα! —'Αν έννοείται σ'ας άσώσαμε να φύγετε! προσέφησε ο 'Αστυνόμος. ***

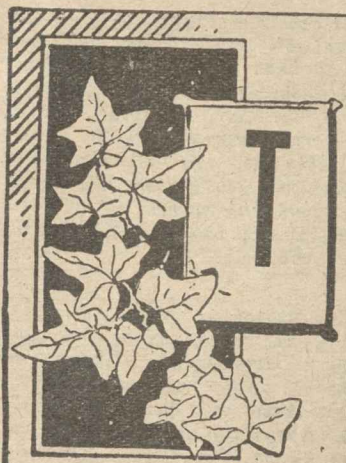
Ερωτάμε, σε περασμένο τεύχος των «Παναθηναίων», για τη σύλληψη ενός διαπράττοντος του κ. Πισσιγαννού ή Πισσιγαννούπουλου. 'Ο «άσος» αυτός ήταν ακόμα διάτηνος για τις άποδόσεις του. Δεκαέντε φορές τον έπιασαν ή 'Αστυνομία και δεκαέντε φορές κατώφλωσε να άποδοση! Την τελευταία φορά, δηλαδή εδώ και δέκα μέρες, οι Πισσιγαννούπουλοι το έσκασε, σφάγγας τις χειροπέδες, μέσα από το διάδρομο των άνακριτικών γραφείων. Τη καλύτερα λαγωνική της 'Ασφαλείας τον άναήτοσαν μέσα νύχτα και επί τέλους κατώφλωσαν να τον βρούν. 'Αλλά έσπεσε να τον πιάσουν, χωρίς εκείνος να το άντιληφθή. Δύο, λοιπόν, άστυνομικοί ντόκλητοι... πεισσοί, και περιέμεναν τον Πισσιγαννούπουλο. 'Εκείνος δεν άνηψε να περάσει. 'Ανύποπτος πηλίσας τους «πεισσοί» ενώ εκείνοι έβγαλαν τα περιστροφά τους. —'Αλέ! Ούτε όημα, γιατί χάθηκες! 'Ο Πισσιγαννούπουλος τα βρέκε μπαστούνα. —Καλά, βρέ παιδί, δεν είμαι και κανένας κακοδόχος για να με σκοτώστε! είπε χαλαροειστικά.

Ο διάστημα άπατεών μετεφέρθη στη πλησιέστερο ταβάν. Από την έρευνα που έγινε επάνω του, έβρε τι άνευρέθησαν κατά την έλθεσιν του 'Αστυνόμου. —'Σφραγίδες και χημικές ουσίες, περί τα 20 έντυπα υποπονητικών στρατολογίας της Δημαρχίας 'Αθηνών, της νυκτολογίας λιμένος Μαραθών, της Εισαγγελίας Θεσσαλονίκης και διάφορων κοινότητων, τρία διαβατήρια με σφραγίδια τα όνόματα των κατόχων αυτών δια χημικής ουσίας, έντυπα αίτησεων της Αρχιεπισκοπής 'Αθηνών δια διαζύγια, τρία φύλλα πορείας χωρίς φωτογραφίας και ένα διαβατήριο με την φωτογραφίαν του Πισσιγαννούπουλου και με το όνομα Γ. Σ. Μυλωνάς. Με το διαβατήριό του ο Πισσιγαννούπουλος σφραγίς να διαπεράσει στην 'Αλεξανδρεία. Και ίσως να πραγματοποιήθη το σχέδιό του στην... προσέχη του άπείραστου. ***

Αντιγράφουμε από το άστυνομικό δελτίο: «Συνηλήφθη εις τον Πειραιά ο Α. Δουράκης, έτών 23, υπάλληλος, διότι έπετιθή και έτραυματίσεν εις το πρόσωπον ένα «κροακίλη» τον Π. Φασουλάρη, έτών 19, όστις του συνέβησε να μη παρεσχή γνώστην του νεάνιδα». Και το άλλο: «Συνηλήφθη ο 22ετής Σ. Τριανταφύλλου, κατηγορούμενος ότι έπέκρεσε χερσαφικά του πατρός του, διαμένοντος εις Σάμον, τα όποια και κατεσχέθησαν επ' αυτού: 'Εβρήθη επίσης επ' αυτού και ένα γραμμάκιον έσδορυχον, το όποιον ίσχυοιόθη ότι άφύρρεσεν άπό μίαν ιερόδουλον διά... να τού φέρη γόδα». 'Ατυχώς όμως για τον πολιττικό νεαρό το «γόδο» που τού έφρεσε σ'αξ ζαναπασούμε!... 'Ο δόν Λουί όμως δεν ήτο και τόσο άπροσεχτικός. Και τον ξαναπίασαν. Αυτή τη φορά κατηγορείται ότι έπλεε έχαστο δολάριο και έδωσε ένα πλαστό τσέκ. 'Η άνακρισις για την εξακρίβωσι της πραγματικότητας, συνεχίζεται. 'Ο δόν Λουί φάνεται τρομαχθυσμένος από την κατηγορία. —'Αγαπού, έδήλωσε, στην 'Ελλάδα, άλλα ύστερα από αυτό που μου έκαναν, δεν μπορώ να μείνω. Θα φύγω για πάντα! —'Αν έννοείται σ'ας άσώσαμε να φύγετε! προσέφησε ο 'Αστυνόμος. ***

Οἱ Δαίμονες τοῦ 'Ωκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ



(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)
Ο Διοικητὴρ, σὺν ὅποιον ἔμενε ὁ κ. ντ' Ὁρεγιόν, δὲν ἀπέχετο καὶ πολὺ. Ἐφτάσαν σὲ λίγο ἐκεῖ καὶ ἕνας θαλαμηπλόος τοὺς ἀνοίξε μιά πόρτα καὶ τοὺς ἐμπνεσε σὲ μιά μεγάλη αἰθούσα. Στὴν αἰθούσα αὐτὴ ἦσαν συγκεντρωμένα περὶ τὰ δεκαπέντε ἄτομα. Ὁ κ. ντ' Ὁρεγιόν, ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ρομαλέου», κ. ντὲ Λαρτίγ καὶ πολλοὶ ἀπ' τοὺς πρῶτους ἀρχιπρωτάρους τῆς Ἀκτῆς: Ὁ Μονιμπάρ, ὁ Ἐξολοθρευτὴς, ὁ Ντόκας, ὁ Ὁραῖος Λαυρέντιος, Μιχαὴλ ὁ Βάσκος, Ἀκούδας ὁ Σιδεροκέφαλος καὶ ἄλλοι καὶ ἄλλοι.

Οἱ δύο νέοι τὰ χάσανε μπρὸς σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐνδόξους ἄνδρας, τοὺς γνωστοὺς ὡς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης γιὰ τὴ γενναῖότητα τους καὶ τὰ ἥρωικά τους κατορθώματα.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ πὺν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πειρατοῦ, κάθε ἄλλο, παρὰ ἀτυμωτικό ἐθεωρεῖτο.

Ὁ διοικητὴς κ. ντ' Ὁρεγιόν, σηκώθηκε ἐπάνω, χαϊρέτησε τοὺς δύο νέους φιλικώτατα καὶ τοὺς εἶπε: — Κύριοι, ἡ διαγωγὴ σας ἐπὶ τοῦ πλοίου τῆς «Ἐταιρείας τῶν Ἰνδιάν» ὑπὲρ ἄριστη. Εἰσθε νέοι, γενναῖοι καὶ ἐντιμοί. Καλῶς ἤλθατε, κύριοι, σὺν τῇ ἡμετέρῃ! Σὰς χαῖρες τῶν ὁδῶν τῆς Ἀκτῆς καὶ σὰς ἐρωτῶ: Θέλετε νὰ μείνετε ἐδῶ; Ἀπαντήστε ἐλευθέρως καὶ ἀποβῶ.

— Αὐτὸς εἶν' ὁ μόνος λόθος μας, ἀπάντησαν μ' ἕνα στόμα ὁ Ὀλαναῖος καὶ ὁ Πιτριάν.

— Λοιπὸν, νέοι μου, εἰσάστε ἐλευθέρως ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς καὶ σύντροφοι τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς. Σὰς ἀπαλλάσσουμε ἀπὸ κάθε υποχρέωσι καὶ σὰς θεωροῦμε ἀδελφοὺς μας. Ἀκόμα ἔχω νὰ σὰς προσφέρω γιὰ τὴς ὑπηρεσίας σας δεκαπέντε χιλιάδες φράγκα σὲ σὰς, Ὀλαναῖε, καὶ δέκα χιλιάδες σὲ σὰς, Πιτριάν.

— Ὁ! κύριε, τραῦλισε ὁ Ὀλαναῖος. Πῶς νὰ σὰς ἐκφράσουμε τὴν εὐγνωμοσύνην μας;

— Διδόντάς μας τὰ χέρια σας, παλληκάρια μου. Εἰσθε τίμοι καὶ γενναῖοι καὶ οἱ δύο καὶ εἰμαι βέβαιος πὺν θὰ εὐδοκίμησετε.

Ὁ Πιτριάν εἶχε δακρύσει.

— Ἡ σειρά μου τώρα, φώναξε τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἕνας ἀπ' τοὺς ἀρχιπρωτάρους, ὁ Μονιμπάρ ὁ Ἐξολοθρευτὴς.

— Μιλήστε, κατεπάνω, εἶπε ὁ διοικητὴς.

Ὁ Μονιμπάρ, ὅπως καὶ παραπάνω εἶπαμε, ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς πρῶτους ἀρχιπρωτάρους τῆς Ἀκτῆς. Τ' ὄνομά του ἦταν γνωστὸ καὶ σ' αὐτὴ τὴν Εὐρώπῃ ἀκόμα. Οἱ Ἰσπανοὶ τὸν τρέμανε. Δὲν ἐποχωροῦσε μπρὸς σὲ τίποτε. Ἦταν ἱκανὸς νὰ κρεμάσῃ μέσα σὲ μιά ὥρα χίλους γκαβάδους (Ἰσπανοὺς στρατιώτες), μὲ τὴν εὐκολία πὺν θὰ κατοῦσε κανεὶς ἕνα σκυλῆρα!

Κάποτε πὺν εἶχε πιάσει χίλους καὶ πλέον Ἰσπανοὺς, τοὺς ἔκλεισε σ' ἕνα σπῆλαιο καὶ τοὺς ἔφρασε ἐκεῖ νὰ πεθάνουν τῆς πείνας.

Καὶ πῆθναν πράγματι ἕως ἐνός, τοῦ κυβερνήτου τοῦ αὐτοῦ πλοίου, τὸν ὁποῖο ἔσπασε τὴν τελευταία στιγμὴ ἡ ἰδία ἡ φιλενάδα τοῦ Μονιμπάρ.

Μὴ καὶ αὐτὴ τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὴν πράξιν της.

Οἱ πειρατὴς τὴν παρέφεραν καὶ τὴν ἔφρασαν σ' ἕνα ἐρημώ-ηρο.

Ὁρθὸς λοιπὸν τώρα καὶ σοβαρὸς ὁ τρομερὸς καὶ κοσμο-ἐξουσιασμένος Μονιμπάρ, γύρισε πρὸς τοὺς ἄλλους ἀρχιπρωτάρους καὶ τοὺς εἶπε:

— Σύντροφοι, οἱ νόμοι τῆς Ἐταιρείας μας λένε, ὅτι γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς ἀδελφός μας, πρέπει νὰ ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὴς διαταγῆς μας πέντε χρόνια, τίμα καὶ πιστά. Τὰ πέντε ὅμως

αὐτὰ χρόνια μποροῦν νὰ περιορισθοῦν καὶ σὲ μιά ὥρα, ἂν ἕνας νεο-σύλλεκτος κάμει κανένα γενναῖο κατορθώμα, ἂν δείξει τὴν ἀξία του, σὲ μιά δύσκολη περίστασι.

— Ἐτοί εἶνε, ἀποκρίθηκαν μ' ἕνα στόμα οἱ ἀρχιπρωτάραι.

— Οἱ δύο λοιπὸν αὐτοὶ νέοι, ὁ Ὀλαναῖος καὶ ὁ Πιτριάν, δεῖξαν μὲ τὴ διαγωγὴν τους μέσα σὺν καρδίᾳ καὶ πόθῳ ὅτι νὰ γίνωνται ἀδελφοὶ μας. Ἐτοί δὲν εἶνε;

— Μάλιστα! Μάλιστα! ἀποκρίθηκαν πάλι οἱ φιλικωτοὶ.

— Ὑπάρχει κανένας ἀπὸ σὰς, σύντροφοι, πὺν νὰ ἔχη ἔστω καὶ τὴν παραμικρὴ ἀντίρρηση γιὰ τὰ δύο εἶτα;

— Κανένας, διέβηκε! βροντοφώνησε ὁ Ἀρκούδας ὁ Σιδεροκέφαλος. Εἰμαστε ὅλοι σύμφωνοι πὺν τὰ παλληκάρια ἀξίζουν νὰ μποῦν σὺν σνάφι μας.

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Μονιμπάρ. Καὶ τώρα, Ὀλαναῖε καὶ ἐσὺ Πιτριάν, ἀκούστε με. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἰσάστε μπουκανιέροι τῆς Ἀκτῆς, σύντροφοι καὶ ἀδελφοὶ μας σὲ ζωὴ καὶ σὲ θάνατο. Σήμερον καὶ ὅλας οἱ Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς θὰ σὰς παραδώσουν μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια ἀπὸ ἕνα τουφέκι Ζελέν, ἀπὸ τρεῖς λίγρες μπαρούτι, ἀπὸ ἕξι λίγρες σφαίρας, ἀπὸ μιά σπολὴ καὶ ἀπὸ ἕνα ξενάρι παπούτσια. Καὶ τώρα, ἀδέρφια, ἀγκαλιάστε μας.

Τρελλοὶ ἀπ' τὴ χαρὰ τους, μὴ καὶ βαθεῖα συγκινημένοι, οἱ δύο νέοι ὀρχήσαν τὴν ἀγκαλιά τοῦ Μονιμπάρ καὶ τῶν ἄλλων φιλικωτοτέρων.

Πάνω σ' ἀγκαλιάσματα αὐτὰ, ἕνας ἀρχιμουκανιέρος, ἡλὸς καὶ εὐροστός, πλησίασε τὸν Πιτριάν καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἐ, μορὸ μου! Δὲν μ' ἀναγνωρίζεις, διέβηκε! Εἰμαι ὁ ἀδελφός σου, Πιτριάν. Ὁ ἀδελφός σου, πὺν νὰ πάρῃ ἡ ὀργή. Ἀγκαλιάσε με λοιπὸν, μορὸ μου.

Κλαίγοντας ὁ Πιτριάν στὰ γειώματα, ὅπως συνήθιζε πάντα ὅταν συγκινηθεῖ ἑξαιρετικὰ, ὀρχήθηκε τὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀδελφοῦ του.

Κ' ἐπειδὴ ὁ γενναῖος ναῦτης εἶχε χύσει ποτὶς τὰ δάκρυα τὴν ἡμέρα αὐτὴ σὲ κάθε στιγμὴ καὶ περίστασι, οἱ μπουκανιέροι τὸν ἔδωκαν Κροκόδειλο. Πιτριάν ὁ Κροκόδειλος.

Ἀκούοντας τὸ παρατσούκλι του αὐτοῦ, ὁ Πιτριάν καὶ πάλι συγκινήθηκε. Κ' ἔχυσε —κατὰ τὴ συνήθειά του— νέα δάκρυα, τὸ ἀνδρεῖο παλληκάρι.

Τὸ «ΖΕΥΓΑΡΙΩΜΑ»

Ὅταν βγῆκαν ἀπ' τὸ Διοικητήριον, οἱ δύο φίλοι πετοῦσαν ἀπ' τὴ χαρὰ τους.

Ὁ κατεπάνω Λαπάντας βρισκόταν μαζὺ τους.

— Καὶ τώρα, παλληκάρια μου, τοὺς εἶπε, θὰ ῥηθῇ νὰ ἱάμε σὺν φτωχὸν μου.

— Μεγάλῃ σου καλωσύνῃ, κατεπάνω, εἶπαν οἱ δύο νέοι.

Τὸ σπῆλαιο τοῦ κατεπάνω Λαπάντας βρισκόταν πάνω στοὺς βράχους, λευκὸ σὺν γλάρος, κομρὸ καὶ ἄμιο μὲ μικρὸ πύργο.

Μόλις μπῆκαν μέσα οἱ δύο νέοι, ὁ κατεπάνω Λαπάντας τοὺς ὡδήγησε σὺν τραπέζιᾳ, ὅπου ἦταν στρωμένο τὸ τραπέζι καὶ φώναξε:

— Γρήγορα τὸ φαγί, τρυφελάδες! Στὰ ὅπλα, παλληκάρια μου, γιὰ τὴν πεινῆ! Ἐμπρός, μάρες!...

Πέντε ὑπηρετὲς παρουσιάστηκαν ἀμέσως, ὁ ἕνας πὺν παράξενος ἀπὸ τὸν ἄλλο. Ἦσαν καὶ οἱ πέντε σὺν ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀρχιμουκανιέρου ἀπὸ χρόνια. Τὸν ἀγαποῦσαν σὺν πατέρα τους καὶ θάψαν καὶ στὴ φωτιὰ ἀκόμα καὶ αὐτόν.

Τὸν ἕνα ἀπ' αὐτοὺς τὸν γνωρίζουμε ἤδη. Εἶνε ὁ τρομερὸς καὶ ἀθλητικὸς πειρατὴς Τρομπότωρ. Ὁ δεύτερος ὀνομαζόταν Ὀλιδιὸς Αἰμελιάν καὶ ἦταν ἄλλοτε... φοιτητὴς τῆς χειρουργικῆς, ὅπου μούτζωπε τὴν ἐπιστήμην καὶ κατέφυγε σὺν τοῖς Ἀδελφοῖς τῆς Ἀκτῆς.

Ὑποκειμένη τὸν κατεπάνω Λαπάντα τρὶς-τέσσερα χρόνια. Μετὰ ἕνα ἔτος θὰ συμπλήρωνε τὴ θητεία του καὶ θὰ γίνονταν καὶ αὐτὸς Ἀδελφός τῆς Ἀκτῆς. Ὁ τρίτος ὑπηρετὴς τοῦ ἀρχιμουκανιέρου λεγόταν Μαυρογένης. Κατήγετο ἀπ' τὴ Διέτη, εἶχε σῶμα Ἡρακλέους καὶ πρόσωπο καὶ φιλαρμονία κοριτοῦ. Μιλοῦσε γλῶσσά σὺν κορίτσι καὶ εἶχε καρδιά λιονταρίου. Ὁ τέταρτος ὀνομαζόταν Σίξτος Ντενέ. Ἦταν μικρὸς καὶ νεύρικός, μὲ μορφὴ



Μὲ ἀνάβρυναν δύο φτωχοὶ παρὰδες...

ἀλεπούς, κλέφτης σὺν μίσσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀνδρεῖος. Μποροῦσε ν' ἀνακατευθῇ σὺν τῷ ἐπακίνδυνῳ βρωμοδουλειᾷ καὶ νὰ τὰ βγάλῃ μὴ χαρὰ πέρα.

Ὁ πέμπτος, τέλος, ὑπηρετὴς τοῦ κατεπάνω Λαπάντα, ἐλέγετο Μπουρετάρ. Ἦταν Παρισινὸς κρεμανταῖος, γαβριάς, πανήγυρος σὺν τηλεγραφῶν, μὲ καλὰ τεράστια, ἔξυπνος καὶ κοροῦδευτὴς. Ποτὲ του δὲν εἶχε γνωρίζῃ γονεῖς. Γεννήθηκε σὺν δρόμους τοῦ Παρισιῦ, ὅπου καὶ μεγάλωσε, ὅπου πῆρε τὰ μάτια του καὶ ἔφυγε γιὰ τὰ νησιά τῶν πειρατῶν.

Αὐτοὶ ἦσαν οἱ πέντε ὑπηρετὲς τοῦ κατεπάνω Λαπάντα. Διαφορετικὸς ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλο, ἀλλὰ ἀρραβωνισμένοι ψυχῇ καὶ σώματι σὺν κηρίο τους. Γενναῖοι καὶ ἀτρόμητοι σὺν κινδύνους, ὅπως θὰ ἴδοιμε παρακάτω.

Ὁ κατεπάνω Λαπάντας καθῆκε ἀμέσως μὲ τοὺς δύο νέους σὺν τραπέζι καὶ ὄρχισαν νὰ γευματίζουν. Ὅταν τελείωσαν τὸ γεῖμα τους καὶ ὄρχισαν νὰ πίνουν τὰ ἐκλεκτὰ κρασιὰ τοῦ ἀρχιπρωτατοῦ, ὁ Λαπάντας ῥώτησε τὸν Ὀλαναῖο, κατεπάνω τὸν με προσοχή:

— Μοῦ εἶπες, παλληκάρι μου, πῶς εἶσαι ἀπ' τὸ Σάμπλ ντ' Ὀλάν. Τὴ ἡλικία ἔχεις πάνω-κάτω;

— Ὁ Ὀλαναῖος ἀναστεναίνε.

— Δὲν ξέρω, κατεπάνω, ἀπάντησε. Σὰς εἶπα, ὅτι δὲν γινώσκω γονεῖς.

— Ναί, μοῦ τὸ εἶπες. Μὰ μὴν παρατονεῖσαι γι' αὐτὸ, παιδί μου. Ξέρεις τί λένε αὐτοὶ οἱ βρωμο-Ἰσπανοὶ γιὰ τοὺς νέους; Ἐκάθε παιδί πὺν δὲν ξέρει τοὺς γονεῖς του, εἶνε δικαιοκρατικῶς εὐπατρίδης. Κ' εἶται εἶνε, Ὀλαναῖε. Τὰ νῦθα τὰ σπέρνουν σὺν κόσμῳ αὐτὸς ἡ κυράδες τῆς ἀριστοκρατίας. Ναί, ναί, αὐτὲς εἶνε ἡ γυναῖκες. Διαβολο-λοῦθλιν.

— Ὁχι ὅλως, κατεπάνω.

— Χμ... ἴσως... Ἡ μάλλον ὅλως πλὴν μᾶς.

— Ποῖας;

— Αὐτῆς ποὶ ἀγαπᾷ.

Ὁ Ὀλαναῖος ἔγινε κατακόκκινος.

— Ἀκούσε, παιδί μου, τοῦ εἶπε ὁ Λαπάντας. Σοῦ τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Μὴν ἔχεις εὐπιστοσύνην σὲς γυναῖκες. Μὴν πιστεύεις σὺν ἔρωτα. Εἶνε μὴ ἀφορροῦται τρομερὴ ὄμοια μὲ τὴ λύσσα. Κάθε ἄνθρωπο ἐρωτευμένο, θάψαν νὰ τὸν μονοκατέρου.

— Τόσο λοιπὸν συμπαιθεῖς τίς γυναῖκες, κατεπάνω;

— Τίς συμπαιθεῖ; Πέε καλύτερα τίς συγκοινοῦμαι. Ναί, μὰ τὰ κύματα τῆς θαλάσσης, τίς μωσὶ καὶ τίς ἀνδριάς. Αὐτὰ τὰ βρωμοθηλίκια ἦσαν σὺν κόσμῳ γιὰ τὴ δυστυχία μας.

— Κ' ὅμως χρειάζονται, κατεπάνω.

— Χρειάζονται λέει; Καὶ τί χρειάζονται;

— Χωρὶς αὐτὲς, κατεπάνω, θὰ ἐξέλιπε τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ τὴ γῆ.

— Ὁχι δά, διέβηκε! Τὸ πράγμα αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ βολέψῃ ὁ Θεὸς πὺν σοφά. Θὰ μποροῦσαν νὰ φτωχύνουν καὶ τὰ παιδιά ἀπὸ τὴ γῆ, πῶς τὰ μαντά;

— Ραί! Ραί! καὶ νὰ πᾶν ὁ τριτοκατάρατος; Ἀλλὰ ἀρετὰ εἶπαμε γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Ἀς μιλήσουμε τώρα καὶ γιὰ τίς ὑποθέσεις μας. Εἰμαστε συμπατριῶτες, παιδί μου, δὲν εἶν' εἶται; Ἐκτός αὐτοῦ, νοιῶμαι γιὰ σένα μεγάλη συμπάθεια. Θεὸς λοιπὸν νὰ ζευγαρώ-σουμε;

— Πῶς γίνεται αὐτό, κατεπάνω;

— Εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἔθνη τῶν μουκανιέρων τῆς Ἀκτῆς, νέε μου. Τὸ ἐφαρμόσανε πρὸ πολλῶν ἐτῶν οἱ πρῶτοι Ἀδελφοὶ τῆς Ἀκτῆς. Θὰ γίνουμε, σὺν νὰ πῶμε, ἀδελφοποιοί. Ἐτοί γινότανε καὶ ἄλλοτε. Ὅταν ἀποφασίζοντε δηλαδὴ καμμιὰ μεγάλη καὶ ἐπικίνδυνη πειρατική ἐπιχείρησι, οἱ φιλικωτοὶ πρὶν ξεκινήσουν γι' αὐτὴ, ζευγαρώνονταν. Ἐπὶ ζευγαρωμένοι σὺν ἀδελφῷ διπλοῦ, πολεμοῦσαν μὲ περισσότερη ἀνδρεία, ὑπερασπιζόταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μοιραζόνταναι ἀδελικὰ τὰ λάφυρα μεταξὺ τους. Κατάλαβες; (*)

— Μάλιστα, κατεπάνω.

— Θεὸς λοιπὸν νὰ ζευγαρώσουμε;

— Καὶ τὸ ρωτᾷ;

— Θὰ γίνῃς ὁ ἐναῖτος μου καὶ θάμιασε ἀχώριστοι παντοῦ καὶ σὺν πρῶτος τῶν τρομερῶν κινδύνους.

— Σίμωρον.

— Ἐμπρός λοιπὸν. Ἐλα σὺν ἀγκαλιά μου, παλληκάρι μου, ν' ἀναπαύσῃμε τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ζευγαρώματος.

(*) Τὸ ζευγαρώμα τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς, εἶνε ἀρετὸς τὸ ἴδιο μὲ τὴν ἀδελφοποίησιν τῶν κλεφτῶν τοῦ 21. Ἀκόμα ἔχουμε νὰ σὰς πῶμε ὅτι τὰ ὀνόματα τῶν ἀνταρτικῶν ποὶ ἀναφέρονται σὺν μυθιστόρημα αὐτό, δὲν εἶνε φανταστικά. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἦσαν καὶ τρομοκράται τῶν θαλασσῶν, ὁ Λαπάντας, ὁ Μονιμπάρ ὁ Ἐξολοθρευτὴς, ὁ Ἀρκούδας ὁ Σιδεροκέφαλος, ὁ πῆραν σὺν πραγματικότητι.

Ὁ Ὀλαναῖος ῥίχτηκε κατασυγκινημένος σὺν ἀγκαλιά τοῦ Λαπάντα.

— Κ' ἐγώ, ῥώτησε ὁ Πιτριάν, μὲ πῶν θὰ ζευγαρώσω;

— Μ' ἐμένα, μορὸ μου! ἀκούστηκε μιά βροντοδὴς φωνή.

Ἦταν ὁ ἀδελφός τοῦ Πιτριάν, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε φθάσει.

Ὁ Πιτριάν ῥίχτηκε σὺν ἀγκαλιά του.

Εἶχε βρεῖ καὶ αὐτὸς τὸ ζευγάρι του.

Τὴν στιγμὴ αὐτὴ, χτύπησε ἡ πόρτα καὶ ἕνας ὑπηρετὴς μπῆκε σὺν τραπέζι.

— Τί συμβαίνει; ῥώτησε ὁ Λαπάντας.

— Κατεπάνω, ἀπάντησε ὁ ὑπηρετὴς, ἦλθε ἕνας ἀπεσταλμένος ἀπ' τὸ δούκα γιὰ τὰ Τόρρε καὶ ζητεῖ τὸν κ. Ὀλαναῖο.

— Ἀς περάσει! εἶπε ὁ κατεπάνω Λαπάντας.

Σὲ λίγο μπῆκε σὺν τραπέζι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ἰσπανοῦ δουκὸς καὶ ἔδωσε ἐκ μέρους τοῦ κυρίου του σὺν Ὀλαναῖο ἕνα γράμμα.

Ὁ Ὀλαναῖος τὸ ἀνοίξε ἀμέσως καὶ τὸ διάβασε δυνατὰ. Μὲ τὸ γράμμα αὐτό, ὁ δούκας ντὲ λὰ Τόρρε καλοῦσε τὸν Ὀλαναῖο καὶ τὸν Πιτριάν νὰ πάνε σὲς ἕξι τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας νὰ δειπνήσουν μαζὺ τους.

«Θὰ μ' εὐχαριστήσῃ πολὺ ἡ συντροφία σας — ἔγραψε σὺν ἐπιστολῇ ὁ Ἰσπανὸς μεγιστάν.

Καὶ συνέχισε:

«Δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴ μεγάλη ἐκδόλυνσι πὺν προσφέρατε σὲ μένα καὶ σὺν οἰκογένειά μου ἐπὶ τοῦ «Ἀλέκτορος». Σὰς παρακαλῶ, συνεπῶς, θερμῶς νὰ δεχθῇτε τὴν προσκλησί μου καὶ νὰ μὴ με οὐδεμίαν τῆς εὐχαρίστης συντροφίας σας».

Δὸν Μπλὰς Σαλλάζας Ὑφανσέκα, κόμης ντὲ Μεντίν, ντὲλ Κάμπ, δούκ ντὲ λὰ Τόρρε».

Δέσσαν, 9 Σεπτεμβρίου 1674.

Ἀκούοντας δὴ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῆς ἐπιστολῆς, ὁ Πιτριάν σφίχτηκε καὶ ἀναψε σὺν παπαρούνα γιὰ νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέλια του.

— Τί πρέπει ν' ἀπαντήσω, κατεπάνω; ῥώτησε ὁ Ὀλαναῖος τὸν Λαπάντα.

— Ὅτι θὰ πᾶς, διέβηκε! ἀπάντησε ὁ ἀρχιμουκανιέρος.

Ὁ νέος ἔσφιξε τότε ἕνα θλιβερὸ βλέμμα σὺν ρούχα του.

— Φιλέρεσκε! εἶπε ὁ κατεπάνω Λαπάντας. Θέλεις, φωνάζει, νὰ εἰσαι κομρὸ ντυμένος μπροστὰ σὺν ἀγαπημένη σου. Ἐννοια σου, λοιπὸν, παλληκάρι μου! Δὲν θὰ σοῦ λείψῃ τίποτε.

— Φίλε μου, εἶπε τότε ὁ Ὀλαναῖος σὺν ὑπηρετῇ τοῦ δουκὸς, πῶς σὺν κύριό σου, ὅτι τὸν εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν τιμὴν πὺν μᾶς κάνει καὶ ἐν δευτέρῃ τὴν εὐγενεῖά του προσκλησι.

Μόλις ὁ ὑπηρετὴς τοῦ δουκὸς ντὲ λὰ Τόρρε ἔφυγε, ἡ πόρτα ἀνοίξε πάλι καὶ μπῆκε σὺν τραπέζι ὁ Μονιμπάρ ὁ Ἐξολοθρευτὴς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ δύο πειρατῶν, οἱ ὁποῖοι κρατοῦσαν δύο δέματα καὶ ἀπὸ τρία σπαθία ὁ καθένας σὺν χερί.

— Δεμένα μὲ χοντὰς ἀλυσίδες.

— Καλὴμέρα, κατεπάνω Λαπάντα! Καλὴμέρα, παλληκάρια! φώναξε ὁ τρομερὸς κληματοσταθός.

Καὶ χωρὶς νὰ δώσῃ περισσότερες ἐξηγήσεις, καθῆκε σὺν τραπέζι, ἀδειασε ἕνα μεγάλο ποτήρι κρασί, ἀναψε τὴν πίπτα του καὶ τότε πλέον ἐξήγησε τὸν λόγο τῆς ἀφίξεώς του.

— Ἐφερα σὺν παλληκάρια, εἶπε, τὰ ὅπλα καὶ τὰ ρούχα τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς.

— Καὶ τὰ σπαθία; ῥώτησε ὁ Ὀλαναῖος.

ΤΟ "ΚΟΛΠΟ" ΤΟΥ ΛΑΡΡΥ ΧΑΛΛΟΡΑΝ

ΤΟΥ ΟΥΪΛΙΑΜ ΧΟΠ

Ο Λάρρυ Χάλλοραν, ο αστυνομικός ρεπόρτερ του «Αστέρος» του Λούισιαν, έγραφε βραδυνά χαμένος σ' ένα σύννεφο καπνού, όταν ξάφνου άνοιξε η πόρτα του γραφείου και μπήκε ο κλητήρας της συντάξεως.

—Μιστέρ Χάλλοραν, του είπε δειλά μια κυρία θέλει να μιλήσει με τον διευθυντή... Θά θέλει δίχως άλλο κανένα βόθημα... Θά την βοηθήσει σεις ή να της πώ να περάσει μια άλλη ημέρα...

—Θά την δέχτώ! γράριναξέ ο Χάλλοραν, δίχως να σηκωθεί το κεφάλι του από τα χειρόγραφα του.

Σε λίγο μέσα στο γραφείο του μπήκε αδόρμα μια συμπαθητική νέα με λυπημένο πρόσωπο και δυο μεγάλα γαλάνα μάτια δακρυομένου...

Ο αστυνομικός ρεπόρτερ σηκώθηκε άμεσως όρθιος και την παρακάλεσε να καθίσει. "Επειτα την ρώτησε μ' ευγένεια:

—Σε τί ιστορία να σάς φανώ γρήγομος, μίς...

—Βίνι Ρούθ! Είμαι ή μίς Βίνι Ρούθ... Του άπάντησε ή νέα με φωνή που έμοιαζε σάν πνιγμένο άνοικυλίτσο. Σάς παρακαλώ, βοηθήστε με, μιστέρ...

—Χάλλοραν, Λάρρυ Χάλλοραν... Της είπε με τη σειρά του τώρα ο ρεπόρτερ.

—Βοηθήστε με, μιστέρ Χάλλοραν, συνεχίσε ή μίς Ρούθ. Δέν ξέρω τί να κάνω... Δέν άντέχω πιά...

—Μά τί συμβαίνει; ρώτησε έκπληκτος ο Χάλλοραν.

Η Βίνι Ρούθ τότε άρχισε να του άφηγείται την ιστορία της. Ζούσε με τόν αδελφό της, που ήταν υπάλληλος σ' ένα κατάστημα κι όπου εργαζότανε κι εκείνη ως δακτυλογράφος, μια στενοχώρη ζωή, γιατί κέρδιζαν λίγα χρήματα. 'Ότόσο είχαν την έλπίδα ότι θα καλύτερευαν μια ημέρα την θέσι τους, όταν ξάφνου, έδω και δυο ημέρες, τους βρήκε μια μεγάλη συμφορά.

Ο προϊστάμενος του αδελφού της είχε να πληρώσει ένα γραμμάτιο και του είχε δώσει τρεις χιλιάδες δολάρια για να τα καταβάλει στο κατάστημα που τόν είχε δανέψει.

Επειδή όμως ήταν άργα εκείνο το βράδυ, ο αδελφός της συλλογίστηκε να κάνει την πληρωμή την άλλη μέρα το πρωί. Αυτό όμως ήταν ή καταστροφή του! Την ώρα που γύριζε στο σπίτι, δυο άγνωστοι, που φάνεταν ότι τόν παρακολουθούσαν, άρριξαν άπάντο που σ' ένα ξητικό και σκοτεινό δρόμο στη Ρότσοστερ-στροή και μ' ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι τόν έβάλλισαν άνοισθητο κατάνη...

Όταν συνήλθε, είδε ότι του είχαν κλέψει το πορτοφόλι του με τις τρεις χιλιάδες δολάρια... Ο αδελφός της, καταταλαιπωμένος, δίχως νύξη δύναμεις να ζητήσει βοήθεια από τόν ξαφνικό τρόμο του, σφύριξε ός το σπίτι τους κι έπεσε στο κρεβάτι με δυνατό τυχετό...

Αυτό όμως δέν ένε τίποτα... συνέχισε ή Βίνι Ρούθ. Το τραγικό ένε ότι ο προϊστάμενος του αδελφού του, ο λογιστής του καταστήματος, δέν πιστέψει ότι τόν έκλεψαν και μού δώδεκας κατηγρηματικά ότι, αν μέσα σε τρεις ήμέρες, δέν τού επιστρέψουν τις τρεις χιλιάδες, θα καταγγείλη τόν αδελφό μου ως κλέφτη...

Πώς τόν λένε τόν προϊστάμενο του αδελφού σας; ρώτησε περίεργος ο Χάλλοραν.

—Αμπραις... Τζάι Αμπραις... άπάντησε ή μίς Ρούθ αναμνηστικώς τα δάκρυά της.

—Α... Τόν ξέρω πολύ καλά εγώ αυτόν τόν Αμπραις... Είπε ένα καθαρά... φώναξε ο ρεπόρτερ.

Δέν έχει καρδιά αυτός ο άνθρωπος!... Ξαναείπε ή μίς Ρούθ. Εποίλησα ότι είχαμε στο σπίτι μας και τού έπέστρεψα 1500 δολάρια... Μά θέλει και άλλα... Μου έδωσε μάλιστα να καταλάβω ότι θα μās χάριζε τα υπόλοιπα αν δεχόμουν να φανώ «καλή» μαζί του...

Καταλαβαίνετε, μιστέρ Χάλλοραν... Είπε ένας παλιάνθρωπος!... Τώρα λοιπόν δέν ξέρω πιά τί να κάνω... Ο αδελφός μου κάθε τόσο μου λέει ότι θ' αυτοκτονήσει... Τί τραγούδι! Δώστε μου μια συμβουλή, μιστέρ Χάλλοραν...

Και ή Βίνι Ρούθ άρχισε πάλι να μιλάει σάν μικρό κορίτσι.

Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

Ο Χάλλοραν έτριψε τα χέρια του ευχαριστημένως.

—Κάτι ύποπτο συμβαίνει εδώ πέ- ρα... ψιθύρισε.

Κι έπειτα, καπάζοντας με σημαδία τη θυσιολογημένη νέα, πής είπε:

—Ήσυχαίστε, μίς Ρούθ. Πήτε στον αδελφό σας, ότι άνοικυλίτσο, εγώ να κανονίσω την ύπόθεσι μ' αυτό τόν καθαρά τόν Αμπραις...

Θά ιδίτε... Έχω κίελες καταστρώσει τόν κρεβίδι μου... Κι έλτε πάλι αύριο να με ιδίτε, την ίδια ώρα...

Η Βίνι Ρούθ στάθηκε και τόν κατόπλε μ' έναν άφρον θασμισμό. "Επειτα τόν ευχαρίστησε με δάκρυα στα μάτια κι έφυγε για να πιά να καθησυχάσει τόν αδελφό της.

Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

—Όταν την άλλη ημέρα ή μίς Ρούθ ξαναπήγε στο γραφείο που «Αστέρος» του Λούισιαν, ο Χάλλοραν την δέχτηκε μ' ένα χαρούμενο, μίς...

γίδα στούς κλέφτες του αδελφού σας, κι αν πείσουν μέσα, σωθήραμε! Πρέπει όμως να μās βοηθήσει λιγάκι κι ή τύχη... Δέν πιάνονται εύκολα αυτές ή άλεποδες! Μά ποιος ξέρει... Για να ρωτήσουμε και τ' άλλα άστυνομικά τμήματα...

Καί ξανάφρισε να τηλεφωνή. "Εξάφνου όμως, καθώς τηλεφωνούσε στο πενταίο τμήμα, παύτηκε δολοφονία από τη θέσι του.

—Ένας πληγωμένος; ρώτησε με θροισθεντική φωνή. Ποιος εί- ναι; Ο Μπίλλν Κόννελ; Θασμισμό! Έίπε ύποπτο ύποκλιενο; "Εξόχα! Πού τόν πήγανε; Στο Δημωτικό νοσοκομείο; Έχουμε στο πό- λη!...

Ο Λάρρυ Χάλλοραν άρταξε άμέσως τόν καπέλλο του και φρόναξε στη μίς Ρούθ καθώς έβγαине:

—Τμήμα... "Ελάτε μαζί μου! Πάμε στο Δημωτικό νοσοκομείο... Η άστυνομική νέα δέν καταλά- βανε τίποτα. Μά ήταν έτοιμη ν' ακολουθήσει τόν σωτήρα της άσχημ και στην Κόλλισι...

Όταν έφτασαν στο νοσοκομείο, ο Χάλλοραν ρώτησε άμεσως κι έμαθε ότι ο Μπίλλν Κόννελ ήταν στο χειρουργικό τμήμα. Τόν είχαν χτυπήσει με μια μαχαίρα στα πλευρά.

Ο Κόννελ έλεγε ότι τόν είχε μαχαίρωσει ένας άγνωστος...

Ο ρεπόρτερ δέν έμεινε ούτε στιγμή και σε λίγο βρισκόταν μαζί με την Βίνι Ρούθ μπρος στο κρεβάτι του πληγωμένου.

Ο Μπίλλν Κόννελ, ένας αλήτης που είχε πάντα δοσληφίς με την άστυνομία, κτύπησε περίεργα τον Χάλλοραν που τόν παρατηρούσε χαμογελώντας σεμναστικά και άναση- κώθηκε άπότομα, όταν εκείνος τού είπε ξαφνικά:

—Την έπαθες μια χαρά από τόν σύντροφό σου... Σε μαχαίρωσε κι έπειτα σε πρόβωσε!...

—Για ποιά σύντροφό μου μού μιλάτε; τόν ρώτησε άγρια ο Κόννελ.

Μπ! Κάνεις πως δέν τόν ξέρεις; Δέν έμεινες λοιπόν τόν έπασαν έδω και μια ώρα κι' ότι είπε στην άστυνομία ότι έον έκα- νες τόν «κόλπο» της Ρότσοστερ-στροή;

Κι' ο ρεπόρτερ στάθηκε και πρ- όκειμε να ιδή τι έντύπωσι θα κά- νανε τα λόγια του.

Ο Κόννελ, κατακόκκινος από τή θυμό του κι' από τόν πόνο της πλη- γής του, έβλεπε προς τα πίσω, τρι- ζώντας τα δόντια του.

—Έννοια σου και θα κανονίσω- με τούς λογαριασμούς μας άμα ση- κωθώ!... Έκανε με λύσσα. Αυτός έκανε τόν «κόλπο» κι' όχι εγώ!...

Αυτός χτύπησε τόν παθί... "Εγώ πήρα μονάχα τόν πορτοφόλι... "Η- ταν μέσα μόνο τρεις χιλιάδες κι' όχι πέντε... Ο Μπίλλν Κόννελ δέν κλέβει τούς συντρόφους του... Μά θα μού τόν πληρώσει άκριβα ο Αμπραις!...

Ο Χάλλοραν είχε μάθει πιά την αλήθεια. Άρταξε από τή χέρι την Βίνι Ρούθ και βγήκε γρήγορα από τόν νοσοκομείο...

Πηγαίνετε γρήγορα στον ά- δελφό σας και πείτε του να πάει και ν' αγγίξει από τόν Αμπραις κι' άκόμα κι' άλλα 1500 δολ- λάρια, γιατί άλλως θα αυτοκτο- νήσει τόν αδελφό μου άποκαίρουμε για την κλοπή της Ρότσοστερ-στροή!...

Τό «κόλπο» μου πέτυχε όπως είχα

πείσει...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

Παράδειγμα...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ ΤΗΣ ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ

Για τή βασίλισσα της Άγγλιας Βικτωρία διηγούνται τόν παλαιότο γαλιτωμένο άνε- κδοτο:

Στά βασιλικά ανάκτορα του Ουέινδσορ, έ- πηγε ένα ιδιαίτερο διαμείωμα στο οποίο έ- μένε ο εφημέριος τού βασιλικού παρεκκλη- σίου.

Τό διαμείωμα αυτό συγκοινωνούσε μ' έναν ιδιαίτερο διάδρομο με τά δωμάτια της Βασι- λίσσης, ή οποία τόν γαλιτωμένο άνε- κδοτο ήθελε να δώ τόν έσπασμο και ν' αγγίξει με- τ' του ν' άδύνατα θεοσεμνικά ζήτηματα.

Στό διάδρομο αυτό υπήρχε κι' ένα κλουβί στο οποίο ήταν κλεισμένος ο άγαπημένος πα- παγάλος της Βασίλισσης.

Μια μέρα λοιπόν ή Βικτωρία επέστρεψε στο δωμάτιό της μετά τόν έσπασμο, όπκι ακολουθούσε έξωθεν θρασυμένη ή φωνή τού πα- παγάλου.

Ο παπαγάλος έ'χε προφέρει κάποιες λέ- ξεις, που ή Βασίλισσα δέν τις άκουσε καλά. Γρήγορα πετιόταν τότε, γύρισε προς τόν εφημέριο και τόν ρώτησε:

—Πάτερ, τί είπε ο παπαγάλος; —"Ας μού έπαιρέσει ή Μεγαλειότης σας να μην τόν επαναλάβω, άπάντησε ο εφημέ- ριος.

—Μά είμαι πολύ περίεργη να μάθω τί εί- πε!... επέμεινε ή Βικτωρία.

—Είπε κάτι που φοβόμαι ότι θά είνε δυ- σάρεστο για τή Μεγαλειότητά σας κι' κι' αυτό σάς παρακαλώ να μού επαναλάβετε μ' ήν τή επαναλάβω.

Η περιέργεια όμως της Βασίλισσης είχε σπάσει στο κατακόρυφο.

—Επιμένω να τόν μάθω! είπε σχεδόν κύ- στρη.

Τότε ο εφημέριος ύποκλήθηκε ταπεινότη- τα και άπάντησε:

—Άφ' όσον ή Μεγαλειότης σας, άς μάθει ότι ο παπαγάλος είπε: "Λέντε να γα- λή; παλιότορα!..."

Η Βασίλισσα Βικτωρία, μόλις τόν άκουσε αυτό, δέν υπέφερε να κρατήσει τή γέλια της.

—Ορα! είπε. Είμαι πολύ ευχαριστημέ- νη, που άκουσα στο βασιλείο μου μια φωνή, ή οποία δέν διατάζει να μού π' καθιστά και έστω κι' φωνή για μένα!...

προβλέπει... Είχε τύχη αυτή τη φορά!...

Μά τί κάνετε; τόν ρώτησε με θαυμασμό ή Βίνι Ρούθ.

Ο ρεπόρτερ άρχισε να γελάει με την καρ- διά του.

Μά δέν καταλάβατε άκόμη; της άπάντησε δολοφονία. Έπειτα στην παγίδα που τούς έστη- σαν σάν κοιτάδα... Κι' άμέσως τή φανέρω- σαν όλα!...

—Α! Ναι, να σάς εξηγήσω τόν «κόλπο» μου... Είπε άπόστολο. Στες τόν άπό- σπασμο έδωσαν στον «Αστέρο» ότι μέσα στο πορτοφόλι ήταν 5,000 δολάρια κι' όχι 3,000... Ο αδελφός σας δηλαδή είχε άκόμη 2,000 δολάρια δικά του... Ο Αμπραις λοι- πόν πιστέψε ότι τόν έκάλεσε ο σύντροφός του, ο Κόννελ, κι' άπάντο στον καυγά τόν μαχαίρω- σε από τή θυμό του... Ο Αμπραις λογι- στής! Όταν τόν άκουσα για πρώτη φορά από σάς, καταλάβα άμέσως ότι πάλι κλέβει όλο τόν καπλό, θέλησε να κάνει μια μακροπρόθεσμη, όχι και τόσο για τίς 3,000 δολάρια, όσο για τίς σάς έξαναγκάσει να γίνετε δική του... Μά βλέ- πετε, ζητούσατε τή βοήθεια τού Χάλλοραν, κι' αυτός ο τραλός δέν λέει ποτέ όχι!...

Η Βίνι Ρούθ τόν κατόπλε βαδίζα στα μάτια κι' έπειτα, σάν μικρό κορίτσι, τύλιξε τα χέρια της γύρω στο λαιμό του και τόν φίλησε...

Επειτα από λίγες ημέρες, ο Λάρρυ Χάλλο- ραν παρουσιάστηκε στο διευθυντή και τού έζησε να λέει τρεις ήμέρες από την εφημε- ρίδα.

Τί συμβαίνει, Λάρρυ; τόν ρώτησε έκείνος έκπληκτος.

—Παντοφύματα... τού άπάντησε γελώντας ο ρεπόρτερ.

—Μήπως τή Βίνι Ρούθ;

—Γιές!... Έκανε ο Χάλλοραν λαμποντας ά- πό τή χαρά του κι' έφυγε βιαστικά από τόν γρα- φείο του για να πιά να συναντήσει την άγαπη- μένη του.

ΟΥΪΛΙΑΜ ΧΟΠ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ, ΤΙ ΓΡΑΦΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΧΑΡΤΟΠΑΙΚΤΩΝ

(Τό γούρι της καμπούρας, οί γρουσουζήδες, οί «Ελβετοί», τ' ά φυλαχτό, ή προσευχές κτλ.)

Ένας Γερμανός κοινωνιολόγος έξέδωκε τε- λευταία μια πολυσέλιδη πραγματεία του, δια- της όπρίας έπικρατεί ν' αναλύσει τόν γαρ- κήρα και την ψυχολογία των γαρτοπαικ- τών. Στο κεφάλαιο, ίδια, στο οποίο γράφει για τις δεισιδαιμονίες των γαρτοπαικτών, έ- ναι περιεργ

ΠΩΣ ΖΟΥΝ ΟΙ "ΑΣΤΕΡΕΣ,"

Τά 34 ζευγάρια παπούτσια της Ζαννέτ Μακντόναλντ. 'Ο τέταρτος γάμος του Τζών Τζιλμπερτ. Τά παιδιά του Σαρλώ στην όδονη. Πως έκδικήθηκε ο Τόμ Μιξ την Κλάρα Μπόου κλπ.

ΤΗΝ τελευταία της ταινία «Μιά ώρα μαζί σου», η Ζαννέτ Μακντόναλντ, η διάσημη Αμερικανίδα, σ' ένα, εφάρσε εν όλω τριάντα τέσσερα διαφορετικά ζευγάρια παπούτσια, από τα οποία τα δεκαπέντε ήταν μεταξωτά γοβάκια του χορού!

Σε μία δεξίωσι που έγινε στο σπίτι του Πάολ Λουκάς στο Χόλλυγουντ, η γνωστή ηθοποιός Κοίη Φράνσις κι' ο σύζυγός της Κέννελ Μάκ-Κέννα παρουσίασαν με την πιο πρωτότυπη άμμεσι που μπορεί κανείς να φανταστεί. 'Επειδή ο άμμεσι είχε αρήσει απόλυτη ελευθερία στους ξένους του για το ένδυμα που θα φορούσαν, η μελαγχολική Κοίη και ο άντρας της παρουσιάστηκαν με κοστούμια... του απόλυτου. Κι' επειδή το σπίτι του Λουκάς βρίσκεται στην παραλία, πήγαν ως αυτό με τη βάρκα. 'Εδωσαν μάλιστα τη βάρκα τους, έπεσαν στη θάλασσα και βγήκαν έξω νολημάντας! 'Αλλοίμονο στις κοπέλες του δικτύου Λουκάς!

Η Άννα Μάϊ Βόγκ, η περίφημη αγγλικανίδα βεντέτα του κινηματογράφου, παίζει τώρα σ' ένα βασιλιά της Νέας Υόρκης. Λέγεται δέ ότι υπέγραψε συμβόλαιο με μία εταιρεία για να τραγουδή σε σαδοκαρινές συναισθήσεις.

Ο 'Αδόλφος Μάνζον γράφει ακόμη ως κόρη ανθράκωτο κοστούμι, το οποίο φορούσε την πρώτη φορά που έταξε στον κινηματογράφο!

Η διασημότερη τετράπους... σ' ένα του Χόλλυγουντ είναι η γάτα «Πούζουμ». Η γατούλα αυτή μπορεί να πιάσει με τα τέσσερα ποδαράκια της ένα μπαμπού και να πιά γάλα. 'Επίσης μπορεί κι' άνοιγει το στήμα της, κατά τέτοιον τρόπο, ώστε να φαίνεται πως γαλίζει!

Κατά την πρώτη δεξίωσι που έδωσε μετά την άφιξή της στο Χόλλυγουντ, η Τάλλοου Μπάνχεντ, η Άγγιζ Γκρέτα Γκάρμπο, όπως την έπονούνται, άρσε μάραρο τους ξένους της, ξαπλώθηκε σ' ένα ντιβάν κι' αποκοιμήθηκε γλυκάτατα. Η συμπεριφορά της αυτή κατέληξε ως και τους Αμερικανούς ηθοποιούς άδωκ, οι οποίοι μοιολαυτά εινε συνηθισμένοι σε πολλά παράξενα!

Οι γαστροί απαγορεύσαν στην Κονστανς Μπέννιτ, στην πιο άριστη διηγητή, στην πό του Χόλλυγουντ, να εργάζεται πριν από τις δέκα το πρωί και μετά τις τέσσερες το απόγευμα. Η εταιρεία Γουόρνερ, στην οποία εργάζεται η Κονστανς, αναγκάστηκε να συμμορφωθεί με τις υποδείξεις των γαστρών, μολονότι εινε υποχρεωμένη να πληρώνη πέντε χιλιάδες δολάρια τη βδομάδα, στον λεπτελλεπτο αυτόν αστέρα.

Η Άλμαν Χάδεβι έφθασε στο Χόλλυγουντ και άρχισε να γυρίζει μία αμερικανική οπερέτα στο σκηνικό Φόξ-Φίλμς. Η οπερέτα αυτή έχει τον τίτλο: «Γλυκιά πίκρα».

Ο νέος γάμος του Τζών Τζιλμπερτ έκανε κοπιλητική εντύπωση στο Χόλλυγουντ. Η σύζυγός του εινε μία χαριτωμένη ξανθούλα, η Βιορζίνα Μπριούς, η οποία μόλις τον περασμένο χρόνο έκανε την πρώτη της εμφάνισι στο Χόλλυγουντ. Ο Τζιλμπερτ παντρεύεται τώρα για τετάρτη φορά και όλες η μέχρι τούδε σύζυγοι του ήταν ηθοποιό της όδονης. Η πρώτη του σύζυγος ήταν η Όλβια Μπάρντελλ, η δεύτερη η διάσημη Λεατρίς Τζόυ, και η τρίτη την οποία παντρεύτηκε το 1929, η Ίνα Κλάφ. Μετά περασμένο χρόνο έκανε συμβίωσι μαζί της, αποφάσισε να χωρίση και να χωρήνη για τετάρτη φορά τον χορόν του 'Ησαία. Η Ίνα Μπριούς, η καινούργια του σύζυγος, εινε μόλις είκοσιδύο ετών και αυτή τοιλάχιστον παντρεύεται για πρώτη φορά.

Η Έλβισα Λάντι, η καινούργια πρωταγωνίστρια της όδονης, η οποία τόσο άρεσε στους Αθηναίους ως



Η Ζαννέτ Μακντόναλντ, με μερικά από τα παπούτσια, τα οποία έφόρεσε στην τελευταία της ταινία: «Μιά ώρα μαζί σου».

«Κυρία του άρ. 13» και το «'Ας χωριστούμε για πάντα, απεικάλωφθη τελευταία, όχι μόνον ως πρώτης τάξεως ηθοποιός, αλλά και ως διηγηματογράφος με μεγάλο ταλέντο. Πρώ μινός έξεδωσε μία νουβέλλα με τον τίτλο «Οβία προς πόλην», την οποία έπαιον εν συμφώνον διου οι κριτικοί. 'Απόδειξ εις τον Χόλλυγουντ δέν ύπάρχει μόνον όμορφιά, αλλά και ανεύμα!

Σ' ένα τελευταίο αμερικανικό φιλμ «Το παλιό σπίτι», παίζει κι' ένας... έσπαντούτης! Ο Μαθουσάλας αυτός εινε ο Τζών Νάττον, ηλικίας εκατόν δύο ετών. Ο Νάττον υποδύεται τον ολό ανασήρον σ' αυτήν την ταινία, αλλά στην πραγματικότητα εινε υγιέστατος και θαλερώτατος.

Η πρώτη σύζυγος του Σαρλώ, η

Λίτα Γκρέϊ, υπέγραψε συμβόλαιο με μία κινηματογραφική εταιρεία, για να παίξουν στην όδονη τα δύο της αγοράδια, το ένα έπτά και το άλλο έξ ετών. Ο Σαρλώ διηγηματογράφος δεινότητα για την αιδάση αυτήν ένεργεια της γυναίκας του αλλά δέν μπορεί να της κάνει τίποτε, γιατί το δικαστήριο έχει δώσει απόλυτο πληρεξουσίτητα στη Λίτα Γκρέϊ.

Ο Ντόντλντ Φαίρμπαρντ γράφει μία καινούργια ταινία με τον τίτλο «Ο κύριος Ροβινσόν». Η ταινία αυτή έχει το εξαιρετικό ότι παίζεται ολόκληρη στο υπαίθριον και μάλιστα σ' ένα από τα θρόνιστερα νησιά του αρχιπελάγους των Χαβάϊ.

Ο ηθοποιός Νιλς Άνθρο και ο Μπίλ-Χάλντεν, μη άρκωμένοι στις εσπράξεις των από τον κινηματογράφο, άνοιξαν πρό ημερών άρχαιοποιείο στο Χόλλυγουντ. Εινε δέ και οι δύο ένθουσιασμένοι με τις

το όποιον απέχει τέσσερα ολόκληρα χιλιόμετρα. Το μόνον που τον ένοχλει, εινε οι αυτοκινητιστάι, οι οποίοι κάθε τόσο σταματούν για να προσφέρουν στον εφταχρό πεζοπόρο μία θέσι στο αυτοκίνητό τους. Τόσο σπάνιο πράγμα εινε να βλέψη κανείς στο Χόλλυγουντ έναν άνθρωπο να περπατά πεζός!

Ένα αμερικανικό κινηματογραφικό περισκήφισμα δημοσιεύει το άρσκάπιο των δημοτικότερων αστέρων της όδονης. Σύμφωνα μ' αυτό λοιπόν, ο 'Υδρόχρος έπηρεάζει τη μοίρα του Ρωμάν Νεβόρο, ο οποίος γεννήθηκε στις 6 Φεβρουαρίου, κι' ο άποιος, κατά το άρσκάπιο του, εινε αίσόδοξος και ποιητική φύσις.

Η Τζέιν Χάρλσον γεννήθηκε την 3 Μαρτίου κι' έπηρεάζεται από τον άστρονόστον Τηθύον. Εινε σινηπώς ιδεολόγος, έχει δυνατή φαντασία κι' εινε πολύ ένεργητική. Ο Κλάρε Γκρέϊμ, έπηρεάζεται από τον πλανήτη Έρμη, γιατί γεννήθηκε την 1 Φεβρουαρίου. 'Ετσι, πρέπει — κατά το άρσκάπιο του — να έχει μία φυσική κλίσι προς την έπιστήμη και τα γράμματα να εινε διορατικός και ισχυρός συζητητής.

Ο Ροβέρτος Μονχόμπερν έφθασκε υπό την έπιδρυσιν της Άφροδίτης, γιατί γεννήθηκε την 21 Μαρτίου. Έχει λοιπόν, κατά το άρσκάπιο του, ενδοσυνείδηση και φρονιμότητα και ισορροπία και φρονιμότητα.

Ο Τζάκι Κούπερ, τέλος, γεννήθηκε στις 15 Σεπτεμβρίου και επηρεάζεται από τον άστρονόστον της Παρθένου. Το άρσκάπιο του λέγει ότι έχει μεγάλο ενδοσυνείδηση για τις έπιστημονικές έρευνες, ότι εινε ικανότατος για επαιρηρήσεις κι' ότι έχει μεγάλη περιέργεια και ότι έχει μεγάλη ανάγκη ύπνου, για να άναστή την ένεργητικότητα που έσδεύει την ημέρα.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΞΕΝΟ ΤΥΠΟ

Η «Ιστοριομετρία»

Πως μπορούμε να μετρήσουμε τη φήμη ενός μεγάλου άνδρος και να εκτιμήσουμε έτσι την αξία του;

Ίδου μία ερώτησι, στην οποία μόνον ένας Αμερικανός θα μπορούσε να άπαντήσει. Και πράγματι έπει έγινε: Ο μίστερ Κ. Α. Μπάρκιν, Αμερικανός πολιτης, άνεκάλωφσε μία πρωτότυπη μέθοδο για το μέτρον της φήμης. Άνευχτεί δηλαδή και βρήκε πόσες φορές έχει τυπωθεί το όνομα ενός μεγάλου άνδρος και από το άρσκάπιο αυτό βγάξει τον συντελεστή της εκτιμήσεως.

Έτσι λοιπόν, ο θαυμάσιος αυτός Αμερικανός κατώφθως να άνακαλύψη ότι ο Πλάτων εινε οχτώ φορές μεγαλύτερος από τον Ευκλείδη και τέσσερες φορές άνοτερος από τον Σοφοκλή. Ο Πλούταρχος εινε 212 φορές μεγαλύτερος από τον Πλάτωνα και κατά συνέπειαν 84 φορές κατώτερος από τον Ευκλείδη. Ο Έμμερσον όμως εινε ίσως με τον συγγραφέα του «Συνεισέωσι».

Η μέθοδος αυτή άνομαστική εινε, δέν εφευρέθηκε της Ιστοριομετρίας, δέν ύπάρχει όμως πιθανότητα να έπαρηρση στην κοινή, γιατί γίνεται πολύ κατά συνθήκη.

Ο μεγαλύτερος πεζογράφος του Χόλλυγουντ εινε ο ηθοποιός Τζόντς Άρλινς. Κάθε μέρα πηγαίνει πεζός από το σπίτι του στο σκηνικό,

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΜΕΝΟΥ



Γιατί; Θά σάς το πώ:

Πλούσιος ήμουν πάντα, πριν γεννηθώ άκόμη, και τη μισέρι της φτώχειας δέν τη γνώρισα ποτέ μου. Άναστήθηκε μέσα στα μεταμονά και στα δελούδα, και δέν πρόλαβα ποτέ μου να ήλθω άλλοιον σιμωμικό μου στις φορές και στα στολίδια. Τά καρτίκια μου τα παιδικά και η νεανική ιδιοτροπία μου, ειναν για πρόθυμο και γενναίο άρσκα έκτελεστή τους, τη σισρή και τη λαχτάρα των γονεών μου. Ήμουν ο μοναχικός τους...

Μεγάλωση. Σπούδασα. Κι' η καριέρα του πατέρα μου—πλουσιωκάτων τραπέζιτων—έφθρε σε μία έναν άντάξιο συνεχιστή της, που τη λαμπρή δσο μπορούσε, δίχως να κατάρχη καν καλλιού. Βόρρα έτοιμο, έλεπετε, το νερό στ' αλβία, και διευκόλυνε μόνον το άρσκαπιο του...

Παντρεύτηκα πριν λίγους μήνες. Μοιραίος ήσαν ο δεσμός μου με την Έλλην, απαράλλαχτα όπως μοιραία ήσαν κι' η πρώτη ηρωική μας. Τη γνώρισα σ' έναν χορό, σαηνεύτηκα απ' το γλυκό της χαμόγελο, αχμαλωτίστημε η ψυχή μου απ' τις άστραπές των ματιών της, και το άγγελικό της και ροδαλό προσώπιό—ένα έμψυχο μπιού των σολωνών—χαράχτηκε άνεξάλειπτα στην αισθηματική καρδιά μου...

Έπειτα από λίγες μέρες τη ζήτησα με τη συγκρατησέ της, σε γάμο απ' τους δικούς της, και μου την έδωσαν άμέσως—άπως και ήσαν φυσικό—δίχως διαταμής και δίχως αντίρρηση καμιά...

Παντρεύτηκα λοιπόν την Έλλην, πριν λίγους μήνες, μα δέν άρχισα να νοιώσω, με φήμη και άεπλεια πως δέν παντρεύτηκα την Έλλην, αλλά τον σατανά τον ίδιο...

Δέν πρόκειται να συζητήσω μαζί σας, άγαπαι κι' άγαπιές μου, για την άσρεστη δάμη της σής τουαλέτες, στα κοσμήματα και στις μάταιες έπιδείξεις. Μία μοναχονόμια μου στο διδύκιο των σέξ, κι' η κάθε έξοφρενική άπαιτείσι της γινόνταν στο λεπτό!

Όχι... Άλλο ήσαν το φρικαλέο της έλάτρευση, που μου κατάντησε τη ζωή μου κώσιος σιστή, και μ' έφρεσε στο άρσκαπιο της πιο σιγνής άπελπισίας, και του πιο καυτερού και ντροπισμένου πόνου. Ή γυναίκα μου μ' άπατούσε!

Τό ξέρω καλά αυτό κι' άποφάσισα να πεθάνω να σκοτωθώ.

Ναι, θα πεθάνω έξ άπτίας σου, Έλλην... Για το κατήρι σου... Μα όχι και για το καλό σου!

Βραχιάς στον ύπνο σου θα γίνην, το γλωμό κι' άμαυτομένο φάντασμά μου, κι' άπαισιος θρόνικας ή λυσασμένη μου ψυχή.

Θά λούσω το κορμί σου με αίμα και χολή, κατωμένη γυναίκα! Θ' αυτοκτονήσω. Τ' άποφάσισα...

Δέν είχε περάσει άκόμη χρόνος, απ' την ήμερα της άνεξήγητης για θύους αυτοκτονίας του Μάξ Κίλλιγκαν, που χαϊδεύμενον αυτός παιδικής της Τύτης, κι' όμως η έπιπόλεια κοινωνία της άμερικανικής έκείνης μεγαλοπόλεως τον είχε ξεχάσει. Όλοι μιλούσαν τώρα με θαυμασμό μόνον για την άνεργημένη ζωή της νεκής και θεοτέλλης χήρας του, της Έλλην. Μεγαλοπρεπείς χοροί και δεξιώσεις γινόντουσαν κάθε τόσο στο άπείρονο μέγαρό της, πολυάπαιτες φανταγμένες έδωρες διασέβαν την άνία της η ικανοποιούν την άσβυστη όψη της σπατάλης της, και τα λαχταρι-

στά της κάλλη τά χάριζε σε διαφόρους έννομιένους της.

Και έσπρινά—ένα πρωτό—άλλη μία έδησι, άπιστευτη και συνταρακτική συγγινση την άγρόσχολη κοινωνία της πόλεως έκείνης. Η Έλλην, η πανόρησι, η θαυόλυτη και θεοτέλλη χήρα του Μάξ Κίλλιγκαν, δρόθηκε στο κρεβάτι της νεκρή, στραγγαλισμένη μιστηριώδως από χίρια τερατώδη—άπως έδειχναν τοιλάχιστον να μπλάβα ίχνη τους στον κάτασπρο λαμό της. Και το πιο άλλοκοτο και φρικιαστικό απ' δίσο ήσαν το 'ξής:

Η στραγγαλισμένη είχε γράψει πριν πεθάνει μία έπιστολή, στην οποία περιέγραφε τις ύπερφυσικές λεπτομέρειες του φρικτού στραγγολισμού της!

Μά άς άρρήσουμε, καλύτερα, να μιλήση η ίδια αυτή διαβολική, δύσ κι' άλλόκοτη, έπιστολή: «Στον Εισαγγελέα, στην Άστυνομία, στους φίλους και στους γνωστούς μου...

«Ωρα πεντέμισι πρωτό... Τό δαρύ απ' το χρεασνοδεαδύνο μου γλέντι κεφάλι, ταράζεται άνησυχία στο προσκήπιό μου, καθώς άκούω μισοναρκωμένη τα πρώτα πρωινά κρεάσματα του πετεινού...

Άνοιγο διαταχτικά τα μάτια μου στο πηχτό άκόμη σκοτάδι που με τρανυρίζει, και νοιώθω—μπατεύω—πίσω απ' τις έρείες κυνηγίες του κρεββατιού μου το μουντό φως της πρώτης χαρηνής...

Στ' αυτιά μου βουίζει μία μακρινή, ύπόκωφη φωνή, και τα σφελιάματα της τ' έκονώ τώρα, ολονάθρα, να μου φωνάζουν: «Γράφε!...»

Πως δρόθηκε κοντά μου το καρνέ μου



του χορού;... Και ποιά δύναμι με σπρώχνει να έλπω μέσα στη σκοτεινιά αυτή τόσες και τόσες άνατριχιαστικές σιγνές;...

Δέν ξέρω, κι' όμως τις έλπω και τις γράφω!

Βλέπω... Ναι... Βλέπω... ΒΛΕΠΩ!

Βλέπω ένα μικρό, πρσινομένο πόρκο γεμάτο μαργάρινα άγάμματα, ξύλινους και πέτρινους σταυρούς, και ταρόπερες, μουχλιασμένες...

Κι' ένώ τα στήθη μου τα βραίνει η Νέκρη, κι' η ψυχή μου ναρκώνειται απ' την παγερή πνοή που σπέρνει στο διάδχι του ο Χάρος, τα μάτια μου κλαρώνουν τρομαγμένα μπρος σε κάποια διαβολική εμφάνισι πεθάνον:

Βγαίνει ο Μάξ από τον τάφο του!...

Βγαίνει, κι' απ' την προσοπεία που κάνει για να βγίη, η σάρκας του κορμιού του ξεκολλών άγάλα-άγάλα απ' τα άσπρουλά του κοκαλία, και πέφτουν στο νοτιμένο χώμα!

Τά θαυόλα του μάτια με κυττούν έλοσσορά, κι' άνατριχιάζω σύγκορμος στο ιδρωτολουμένο στήμα μου απ' τη φρίκη της άπαισιος αυτής μιανής τους. Νοιώθω σε λίγο πως δέν εινε άστραπές θυμό, ατέδες που φωτίζουν τις άσασκές τους κόγχες, αλλά κολυβήματα άσπρουλάρινα της μολυσμένης γής. Μα—περιεργο—άντι να με καθυσχάση η άνακαλνίς αυτή, αντίθετα με πλημ-

ΤΟΥ PAUL EDWARDS

μυρίζει στη γή—τόρα—ο Μάξ. Και το κορμί μου λύνει στο σύρσιμο του αυτό στο χώμα, κι' άφίρει πίσω του ίχνη άπαισι, λές κι' εινε γυμνοσάλιαγκας άηδιστικός και τερατώδης...

Νάτον!...

Σίγνεται τώρα στον στρωμένον με χαλί διάδρομο, φτάνει στην κλεισμένη πόρτα της σκεπινής κρεββατοκάμαράς μου, περνάει έλεύθερα άνάμεσα απ' τα σανίδια—λές κι' εινε άερόν το κορμί του και σκαρφαλώνει στο κρεβάτι μου...

Περιεργο!... Κερώνω απ' την τρομάρα μου. Με πνίγει άρβονος ιδρώτας έρωτας και φρίκης. Άναστατώνεται η ύπαρξίς μου απ' τη φρεχτή δσηή της σαπίλας, που ξεχνείται στον άέρα απ' το σκαλωμένο τόσους μήνες, στον τάφο του, κορμί έκείνο, κι' όμως δέν βγαίνει άχνα απ' το σνοπασμένο μου λαγύγγι...

Τά δάχτυλα του άπαισιου χερσιού του σφίγγουν τον λαμό μου με δύναμη σατανική, κι' ένα γέλιο σαρκαστικό, στροτό και ξερό ξεσκιζει τ' αυτιά μου. Με πνίγει... Έλεος!...

Μία χαρσάκι αίματηρή, κάσι σαν κόκκινη λουρίδα, έάρει τον άσπρο μου λαμό, σε λίγο. Ο άέρας πούχων και σκαλωμένο κλεισμένο φυλακίζεται κεί μέσα, και τα φουσκώνει δδυνηρά. Τα μάτια μου κλαρώνουν και ξεπετιώνονται απ' τη θέσι τους, το κορμί μου λούζεται σε κρύον ιδρώτα κι' η ψυχή μου φτερουγίζει στο στερέωμα, άποζητώντας με δίνα τον λυτρωμό της...

Με στραγγάλισε ο πεθάνονος Μάξ!...

Ο μυστηριώδης θάνατος της Έλλην Κίλλιγκαν άκόμη άπασχολεί τους ψυχιατρικούς κύλους και τους θιασώτας των ψυχικών έρευνών της πόλεως της, με τα ύπερφυσικά περιστατικά του...

Ο Μάξ τη σκότισε ή η ίδια ή συνέιδησι της;... Κι' άν τη σκότισε ή συνέιδησι της, μπορεί ν' άρίνη κιάλας τόσο φανερά κι' ύλικα ίχνη της κατωστρεπτικής και θανασίμου ένεργειας της, όπως π.χ. τα παρόδοξα ίχνη του στραγγαλισμού γύρω στο λαμό του θανάτου;...

Αυτό εινε το πρόβλημα!

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΣΟΥΠΑ ΤΟΥ ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ

Μία μέρα, ο γνωστός Γάλλος ένθουσιωγός Τριστάν Μπερνάρ κάθησε σ' ένα έσπαρίο της Νίκαιας και παράγγειλε μία σούπα. Η σούπα του σερβιρίστηκε άμέσως, αλλά ο Τριστάν Μπερνάρ την κούταξε και έλεγε:

—Μου εινε άδύνατο να την φάω!

—Θέλετε τότε καμιά σούπα Ντενιτωφ, καμιά σούπα Κονστέ, σούπα φάσι ή σούπα χόρτα; τον ρώτησε το γκαρσόν.

—Θέρε μου μία άποκαθήρτοτε σούπα, που να μπορώ όμως να τη φάω...

Τό γκαρσόν ξαναγύρισε σε λίγο με μία σούπα χόρτα.

Ο Τριστάν Μπερνάρ την κούταξε και έλεγε: —Μου εινε άδύνατο να τη φάω!

Τό γκαρσόν πήγε τότε στο διευθυντή, στον όποιο έξέθεσε το γεγονός. Ο διευθυντής έρεξε άμέσως στον δυσαρεστημένο πελάτη και με άκρα λεπτότητα τον έρώτησε:

—Τι σιμωάινει, κύριε;

—Σιμωάινει ότι ο υπάλληλός σας μου έφερε δύο σούπες, τις όποιες δέν μπορώ να φάω.

Μά πως εινε δυνατόν! έλεο ο διευθυντής.

Η σούπες μας εινε πρώτης τάξεως, κύριε. Έχουμε έναν από τους καλύτερους μαγειρούς της Γαλλίας. Κανείς πελάτης δέν παραπονώθηκε ως τώρα. Τά φαγητά μας άρέσουν σε όλους.

Κι' εγώ τα βόσκω πολύ καλά, κύριε, άπάντησε άπαθείστα ο Τριστάν Μπερνάρ, δυστυχώς όμως δέν μπορώ να φάω αυτή τη σούπα χωρίς... κοντάλι!...

Ο ΑΛΗ ΠΑΣΑΣ... ΖΗΤΙΑΝΟΣ!



The image shows the front cover of a book. The cover is made of a light-colored, textured material, possibly leather or cloth. A large, circular emblem is centered on the cover. Inside the circle, there is a stylized bird, possibly a phoenix or a similar mythical creature, with its wings spread. The bird is surrounded by various floral and leaf-like motifs. The circle is bordered by a series of stylized, blocky letters that appear to be part of a larger design or text. The overall aesthetic is that of a classic, possibly antique, book binding.



ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΞΕΛΙΣ

Η ΟΔΟΣ

(Τῷ κυρίῳ-κυρίῳ Σκίπῳ)
 Ὁδὸν σου ἐχαρίσανε στήν
 (Καλλιθέα
 τιμῶντες τοὺς πόδας σου ποὺ
 τόσα

βιβλία συνέγραψαν ὥραία
 περίπου χίλια ἢ χίλια πεντακόσια.
 Μὰ τώρα πειὰ όπουφάγες τὴν δόξαν
 ποὺ λένε, Σωτήριε, μὲ τὴν κοντάλα
 ἄφησε τῆς ποιήσεως τὴν λόξαν
 καὶ μὴ γράφεις ποιήματα πειὰ ἄλλα,
 οὔτε καὶ κομωδιές, οὔτε δράματα
 γιὰ νὰ πάθουμε νάχουμε καὶ μεῖς
 τασάτα γιὰ τὴ γούνα σου ράματα.

ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ

Μέσ' στήν πόση τὴ νηστεία
 καὶ στὰ σαρακοστιανὰ
 νὰ καὶ λίγη ποικιλία
 καὶ... σανά καὶ ὠσανά.

Εἶν' ὁ Τσαλδάρης ἀνητη λαγάνα
 καὶ ὁ Λευτέρης πρώτης μα-λ-α-
 (γ-ά-ν-α)
 καὶ ὁ Κονδύλης ὁ πολὺς καὶ ὁ δεινὸς
 εἶνε ὡς εἶδος, νὰ πούμε, ἀχινός.
 Ὁ Καφαντάρης καίει σὰν κρεμμύδι
 μπαγιάτικο ὁ Παπανδρέου μύδι,
 ῥόκα καυτὴ ὁ κύριος Βοζίκης,
 χαλβὰς ὁ Μιχαλάντρεας ὁ ἄσπικης.
 Κι' ὁ λαὸς ὁ δύστηνος γαρίδα
 νὰ κάνη τὸ μάτι του τὸν εἶδα
 ἀπὸ τὴν ἀμείωσι καὶ τὴν πείνα
 παρασταίνοντας κι' ἐλόγον του τὴν
 (π-ί-ν-α!)

καθάρσιο, ρετσινάλαδο,
 μαγνήσια Πελλεγγίνο!...

ΚΑΛΛΙΣΤΕΙΑ

Ἐν μέσῳ πυροβολισμῶν
 κι' ἔτοι πού λέν ντὰ κάπο
 καὶ λαχῶν κι' ἀλλαλαγιῶν
 ἢ κάθε μιὰ τσουράτῳ
 στίς συνουκίες βγῆκε μὲς
 μὲ φούμαρα πολλὰ
 καὶ ἔζησε αὐτὴ καλὰ
 καὶ πὺ καλὰ ἐμείζ
 ὅπου δὲν ἐπατήσαμε
 σὲ τέτοιο νταβατοῦρι
 καὶ χάριν τῆς ὥραιας μὲς
 δὲν μᾶς ἐμαύρισε κανεὶς
 τὴ ράχη καὶ τὴ μούρη.
 Βγῆκε καὶ ἡ μὲς Κοκκινιά
 κι' ἡ μὲς τῆς Δραπετσῶνος
 καὶ γίνηκαν στὴ γειτονιά
 εἴκοσι κι' ἓνας φόνος!
 Καὶ μέσ' στὸ τόσο τὸ κακὸ
 λύσσαξε κάθε θηλυκὸ
 καὶ δόστου Καλλιστεία
 σὲ κάθε συνουκία...
 Ἴδου καὶ ὑποψήφιος
 σὰν κούτσουρα, σὰν ξύλα
 καὶ νὰ, μέσα σὲ μιὰ στιγμή
 γιὰ τῆς μὲς Δεῖνα τὴν τιμὴ
 τοῦ Δραμάλη ἡ νίλα!
 Νὰ κι' ἡ ὥραία μὲς Ψυρρή
 ἀλλοίθωρη παρατηρεῖ
 καὶ «σὰς ἐφάγαμε!» βοᾷ
 καὶ γίνετα στὸ μοχαλᾶ
 κακὸ καὶ φασαρία
 καὶ τέτοια τρικυμία
 καὶ τόσος σπαραγμὸς δεινὸς
 ποὺ δλοὶ σηκώθηκαν
 ἀμέσως στὸ ποδάρι,
 ἢ μίσσες ἀρπαχτήκανε
 κι' ἐπύλεσε, ὅπως λέν κοινῶς,
 στὸ αἷμα τὸ μοσχάρι!
 Βρὲ ντὲ Βαλέφ, σαποὺν χαλβὰ
 βρὲ Γάλλε ἀπὸ σόι
 γιὰτὶ αὐτό σου τὸ χαβὰ
 νὰ πάρης κομπολόι

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

ΣΚΗΝΑΙ ΛΙΣ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Σὲ μιὰν ἐπιθεώρησι νέες σκηνές
 (πέντ' ἔξη
 εἰς τὴ Μαρίκα θάλανε γιὰ νὰ χαρῇ
 (κι' ἐκείνη,
 Μὰ πρὶν νὰ βγῇ ἡ Μαρίκα μᾶς ἀ-
 (κόμη νὰ τίς παίξῃ
 ἡ Λίτσα τῆς τῆς... ἔπαξε μέσα σὴν
 (καμαρίνι.
 Ὁ λόγος ἦταν ὁ ἔξῃς: Προτοῦ νὰ
 (πάρῃ κάθον
 κανέναν, ἡ Μαρίκα μᾶς μετ' ἀπ-
 (στευτοῦ βίαν
 εἰς γνῶριμον προσήγγισε τῆς Λί-
 (τσας ἐργολάβον
 καὶ μετ' αὐτοῦ ἀνέλαβε πολλὰς...
 (ἐργολαβίας.
 Τοῦτο μαθοῦσα, ὡς εἰκῶς, ἡ Λίτσα
 (ἢ καὶ μὲν
 τὸ μέγεθος τῆς προσβολῆς οὐδόλως
 (ὑπομένει.
 Καὶ βαρυνθεῖσα νὰν' ἀλιῶς τῶν
 (Ἀθηνῶν συμπτρέττα
 νὰ γίνῃ ἀπεφάσισε... Μανίακη
 (δ-ε-ν-τ-ε-τ-τ-α.

(Ἐμφῶδες)

Φίλη ἔδωκεν εἰς φίλην
 ποὺ τῆς ἀρπάξε τὸν φίλον
 καὶ τὴν ἔκαμεν ὀργιλὴν
 ἔνα ξ-ῶ-λ-ο-δίχως ξύλον.

καὶ νὰ σηκώσης τὸ μυαλὸ
 τῆς κάθε στραβοκάνας
 Πές μου τίς μὲς τίς κοιλιάς
 στὴ Νίτσα καὶ στὰς Κάνας
 καὶ μᾶς ἐγίνηρες μετὰς
 μίλα, μωρὲ μυστήριε
 καὶ κοριτσοσωτήριε
 καὶ κάθησε στ' αὐγά σου
 μὴν εὐφρεῖς στὰ στερνὰ καὶ σὶ
 Φραντζέζε τὸ μετελὰ σου.

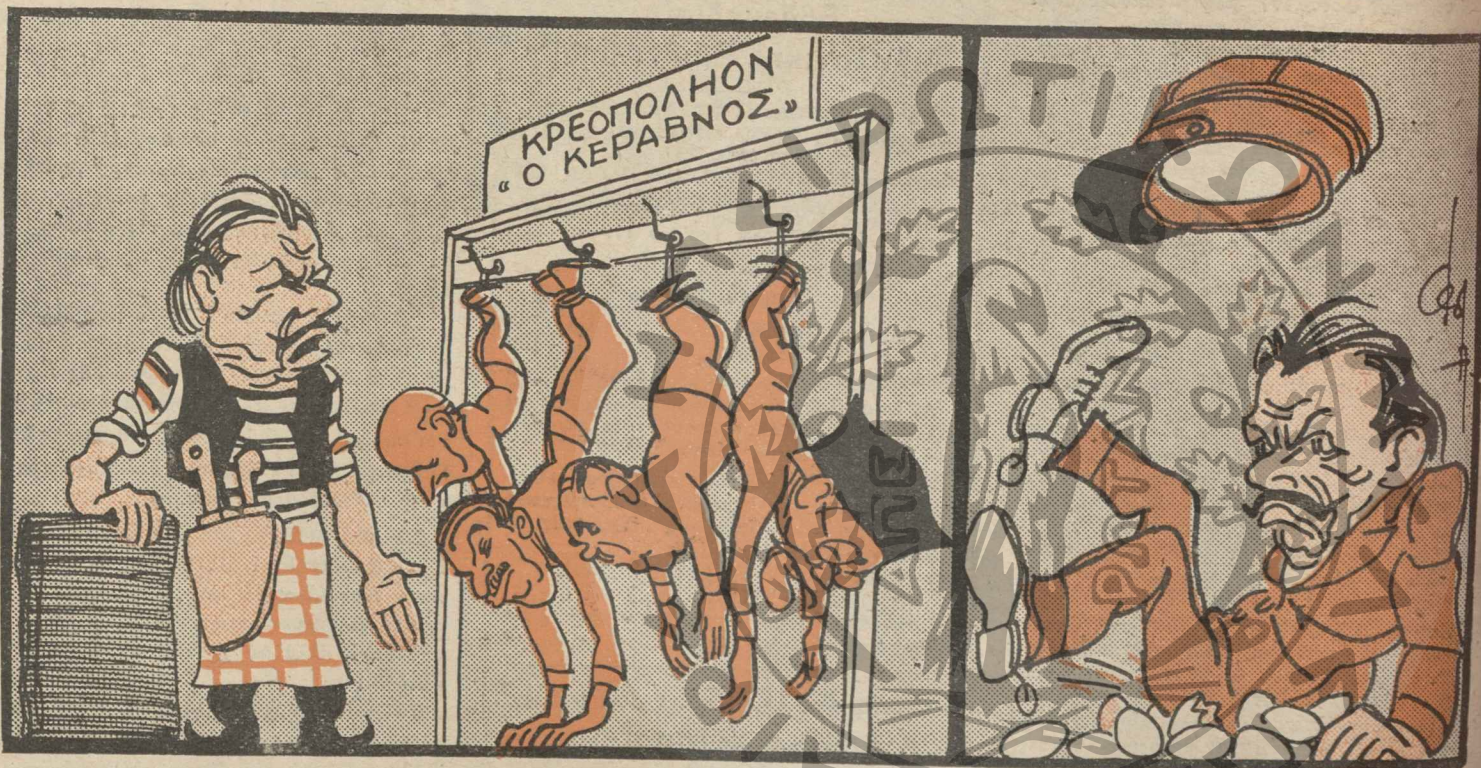
ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΣΑΤΥΡΕΣ

ΠΡΟΕΚΛΟΓΙΚΟΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΛΕΥΤΕΡΗ

(Ἀλὰ Ἀμλέτο)

Θὰ βγῶ τάχα ἢ δὲν θὰ βγῶ
 ἰδοὺ ἡ ἀπορία!
 Θὰ φάω μαῦρο στίς ἐκλογές
 ἢ τάχα θὰ μ' ἀοπρίσουν;
 Σκέφτομαι, ξανασκέφτομαι
 μοῦρχειται μερμιρία,
 θὰ μὲ ψηφίσουν οἱ Ρωμηοὶ
 ἢ θὰ μὲ ἐξορίσουν;
 Τίς μαργαρίτες ξεφυλλῶ
 καὶ ὅλα τὰ λουλούδια
 καὶ τὰ ρωτῶ:—«Θὰ βγῶ, μωρέ,
 ἢ θὰ μὲ φάῃ τὸ φεῖδι;
 Θὰ καβαλλήσω τὴν ἀρχὴν
 μὲ ντόρο, μὲ τραγούδια,
 ἢ ὅλα ὅσα ἔκανα
 θὲ νὰ μοῦ βγοῦνε ξεῖδι;»
 Θὰ μείνω τιμονιέρης τους,
 ἢ θὰ μὲ ξύσουν τάχα;
 Γιὰ τὰς Εὐρώπας ἀραγε
 νὰ φύγω θὰ προφτάσω;
 Ἦ θὰ χαθῶ ὁ δύστηνος
 γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα
 κι' ἔτσι καὶ τὸ τιμὸν μου
 καὶ μπούσουλα θὰ χάσω;
 —«Θὰ βγῶ;», ρωτῶ τὴν τράπουλα
 καὶ ρίχνω τὰ χαρτιά.
 ἢ θὰ μὲ κάρουν οἱ Ρωμηοὶ
 σὲ σιγανὴ φωτιά;
 Γιὰ νὰ β-γ-ω, Παναγία μου,
 εὐθὺς ἀμέσως πάντα

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΙ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ



ΠΡΟ ΤΩΝ ΕΚΛΟΓΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΑΣ ΕΚΛΟΓΑΣ

(Γελιογρ. τοῦ κ. Φ. Δημητριάδη).